

מסדר מלחמה

א.פרי

עיצוב כריכה: טל גרפי TALTOOLS.CO.IL

עימוד: טל גרפי TALTOOLS.CO.IL

הגהה: ריקי כהן

עריכה: ה. גולד

כתובת המייל של פרי הוצאה לאור:

peri33550@gmail.com

אב תשפ"ה 2025

כל הזכויות שמורות

בספר זה מוצגים תהליכים וסיפורים,

שאינם מתייחסים לאנשים מסוימים.

פרולוג

היה זה בוקר קריר, אגנס פתחה את החלון הפונה אל חזית הבית וסקרה את הרחוב. הרוח נשבה במהירות רבה, מניעה את צמרות העצים. קו האופק היה מעורפל מעט, וציפורים חגו במעגלים קסומים, מעבירות תחושת מרחב וחופש.

“סיגרי את החלון והסיטי את הווילון, אגנס”. קולו של בעלה ששב זה עתה הביתה התנגן במתינות.

אגנס נענתה לבקשה, היא מכירה היטב את חפצו של הילו להישאר הרחק מעיני העם המצפה לבחון אותו כל העת. כמי שמוכר בתור נכדו של נגוס (מלך) אתיופיה לשעבר היילה סלאסי, הכיר בעובדה עד כמה נוכחותו אינה רצויה כאן עוד בארץ מולדתו, אצל רבים מתושבי העיר המעדיפים להאמין לטענה שהמלך מעל בכספם.

היא חשה הכרת הטוב לבעלה על כך שלמרות שהוא מעדיף לשמור את פרטיותו ומייחל כבר להגר לארץ אחרת, כשאר בני משפחתו, הרי שהוא נשאר בגללה, יותר נכון משום שהיא לא חפצה לעזוב את משפחתה.

אגנס ניגשה לכיסא בפינת החדר ונטלה ממשענתו את הצעיף הרחב.

”אני יורדת לשוק”, דיווחה כעבור רגע של שתיקה.

הילו התיישב על הכיסא והניח את הסל על הרצפה.

”נאכל ארוחת בוקר ואז תצאי”, ענה בטון מצווה.

”אני חייבת לצאת להתאוורר”, השיבה בהתנצלות קלה, סוקרת את המאפים והחמוצים ששלף מהסל.

הילו הביט בשביעות רצון אל הפריטים שעל השולחן, הוא חשב רגע ואז הנהן קלות, נותן לה את ארנקו, ”תביאי קצת ירקות, או כל מוצר אחר, אם נראה לך”, אמר, ”שמרי על עצמך, במיוחד תקפידי לא לשתף פעולה ולא לדבר עם אף אחד, בפרט לא עלי או על סבי, או על הייחוס שלנו”.

אגנס נטלה את הארנק בתודה, ועד מהרה מצאה את עצמה פוסעת במהירות ברחוב השקט, לכיוון השוק ההומה.

”הייחוס שלנו”, המילים הלמו בה. מה בצע לייחוס, אם הם נאלצים להתנצל בגיננו?

היכן הימים היפים עליהם שמעה מילדותה? היכן ההדר שהתלווה לשושלת המלכים המיוחסת למלך מנליק הראשון, שנחשב על פי ה”כברה גנסט” לבנו של מלך ירושלים.

בהיסטוריה של ארצם ידוע הקיסר מנליק הראשון, כמקימה של ה”שושלת הסולומונית”, שקיבלה כבוד רב. קיסרי השושלת נחשבו לשליטים בלעדיים, וכל קיסר שלא מהשושלת נתקל בהתנגדות שחיבה אותו לפנות

את כסאו.

אולם כעת הזמנים שונים, חלפו ימי הקיסרות, וסביב הקיסר האתיופי האחרון, היילה סלאסי, יצאו שמועות על מעילה בכספי האזרחים, וכעת נכדו – הילו מקונן – נאלץ לחיות כאחד האדם.

אגנס שקועה במחשבותיה. גם היא, כנכדת אחייניתה של הקיסרית זאודיתו, מתנהלת באופן רגיל, ואין אף אחד שיכול לשער שהיא שייכת לשושלת המלוכה.

ושמא עדיף שכך? חלפו המחשבות במוחה. עיניה סקרו את היצע הירקות, והיא החליטה לרכוש צרור עלי פטרוזיליה.

קול חביב נשמע לצידה, "את צריכה עזרה?" אשה חייכנית עמדה שם והושיטה לה סל צבעוני שניכר שנרכש באחד הדוכנים שהציע סלים עבודת יד.

אגנס נטלה את הסל מבלי לחשוב, "תודה", אמרה. רק לאחר ששילמה על הפטרוזיליה והניחה את צרור הירקות בסל, סקרו עיניה את האשה הזרה שנראתה שונה ברקע הומה של השוק.

אולי מאמריקה, או מאירופה. מעניין מה היא עושה פה.

"ממש נשלחת אלי משמים, נראה שאת אוהבת לעזור", חייכה אליה האשה לאחר צעידה משותפת של מספר דקות, "אני מחפשת מקום לשהות בו ביומיים הקרובים, האם יש לך מקום? אני מוכנה לשלם כל סכום".

"מה את עושה כאן?"

”שמי קיטי - סטודנטית, באתי לאתיופיה כדי ללמוד ולהכיר תרבות נוספת”, הציגה את עצמה, ”מה שמך?”

”אגנס”.

”נעים מאוד, אגנס, יש לך מקום עבורי? אשלם יפה כמובן”.

”אני יכולה לקחת אותך לבית של אמי, שם יש מקום”, אגנס הכניסה לסל דלורית, והופתעה שקיטי שילמה עבורה. היא אפילו לא התווכחה. חשה מוטרדת בלי לדעת מדוע.

”אקח אותך כעת לביתה של אימי”, החליטה להפסיק את הקניות ולסייע לאשה הנחמדה שמציעה את עזרתה.

”תודה לך אגנס”, האשה דיברה באמהרית מתובלת באנגלית.

”בואי נצא מהשוק”, אמרה אגנס בקול, שוכחת ברגעים אלו את בקשתו של בעלה הילו מקונן.

*

הבית של אמה היה שקט, ריח של תה צמחים עמד באוויר.

”אמא, הכירי את קיטי?”, הציגה אגנס את האורחת.

אמה, אואידאה, שמחה לבוא האורחת.

”שבי גם את, אגנס, אכין לך תה”, הציעה לה אמה, אך היא סירבה, ”תודה אמא, פעם אחרת, עכשיו תתייחסי לאורחת”, פנתה לעבר הדלת.

“זה לירושלים”, הפתיעה פתאום האורחת.

אגנס נעצרה ליד הפתח, פוולת לעברה, לאחר רגע היא סבה לכיוונה,
“אמרת ירושלים?” שאלה.

קיטי חייכה.

“אני מבינה שאת בת לשושלת הקיסרות, אגנס”. ענתה לה בקול נעים,
נוטלת בתודה את כוס התה ממגש מוזהב, אגנס הביטה אל התמונות בשידה
לצד האורחת, המספרות את הסיפור של השושלת.

“אתם שייכים לירושלים בקשר בל יינתק, זה רצוי שתבואי לירושלים כדי
לכבד שושלת המלכים. מתי את צריכה ללדת? אשמח לבוא איתך”.

בדרך לבייתה, כשבידה סל עם דלורית וריח עז של פטרוזיליה מכה באפה,
חשבה רק על מילה אחת: ירושלים.

הילו הביע חשד כשסיפרה לו את הסיפור.

“אני לא מסכים לך לדבר עם אף אדם, היציאה לשוק היתה מיותרת”, קולו
היה פסקני, “את יודעת שיש סביב דמותו של סבא שלי שש מאות אלף
אנשים המאמינים שהוא המשיח שיגאל את אפריקה”.

“כמובן, אנשי רסטפארי, סבא שלך לא חיבב את האמונה שלהם”, חיוכה
של אגנס היה רחב, “מה הקשר של האנשים הללו לקיטי?”

“אין קשר, בוודאי שאין קשר”, קולו של הילו הלך ונעשה מוזר מרגע
לרגע, “היא אמרה שהיא רוצה שתעלי לירושלים, האנשים האלה מאמינים
”המשיח יבוא מירושלים, את באמת מאמינה שאין קשר?”

“אני רוצה ללכת לירושלים”, קולה של אגנס היה מתחנן, “אתה יודע מה זה בשבילי לבקר שם? ניסע ביחד עם אימי”.

הילו לא השיב לה. אגנס הבחינה עד כמה הוא מוטרד אך זה לא הפריע לה. לאחרונה הילו משדר דאגה מיותרת והיא מתקשה להבין את הלך רוחו.

*

סגן נשיא האיחוד האירופי, ניל יורגן, הביט לעבר האורח בעניין.

היה זה אדם שפניו שחומות ונאות וגומת חן על הלחי הוסיפה לו כריזמה ממגנטת. הוא הציג את עצמו כשליחו של הסופר הקנדי רינגו סמית ואמר שיש לו מסר חשוב עבור טובת אירופה כולה.

ניל יורגן עיקם את אפו מבלי משים, למרות זאת נימוסיו הותירו אותו מול האיש הבלתי יצוגי, לטעמו, שבא הנה לדבר בשמו של הסופר הקנדי על בעיותיה הפרטיות של אירופה.

מילאן בלאץ מהיר התפיסה קלט את מורת רוחו של האיש ואמר, “רינגו סמית הוא ידידו הקרוב של מאק רוטו, נשיא האיחוד האירופי”.

“לשעבר”, הפטיר ניל יורגן.

“מה פירוש?”

“הוא נשיא האיחוד לשעבר, כיום ויליאם נלסון בתפקיד הזה”.

“כן, כוונתי היתה לשעבר”, מילאן נבוך מעט, הוא שתק לרגע ארוך והוסיף, “מדובר כאן בבעיה חמורה מאוד, יורגן, חשוב על עתיד אירופה!”

ניל יורגן הביט אליו במבט צונן, "עתיד אירופה בידיו של הבורא ושל מושיעו", ציין בקול יציב.

"כמובן, סה, רק הבעיה טמונה בעובדה שהבעיה של אירופה לא מאמינה בבורא ובמושיעו", אמר מילאן באומץ.

חיוך בלתי רצוני הופיע על פניו של סגן נשיא האיחוד האירופי, "אם זו המציאות הרי זה אות וסימן שהבורא ומושיעו חפצים בכך וחובתנו להיכנע".

מילאן שתק לרגע, סוקר את פרצופו האדיש של בן שיחו. "הם רוצים להשליט את האסלאם על כולם". קולו היה קרוב ליאוש.

"כוחו של המושיע גדול יותר".

"אי אפשר להסתובב במקומות שונים באירופה, אלא אם אתה מסווה את זהותך לאסלאמית, מסטר יורגן", אמר מילאן בקול ברור, "אירופה פוסעת בצעדים בטוחים לאובדן זהות. האם כבודו רואה את מפת המציאות?"

"בכל מדינה באירופה יש מדיניות עצמאית בנושא קליטת וסיוע לפליטים, הם עושים את תפקידם היטב".

מילאן הנהן, הבעת פניו הנסערת העבירה בלי מילים את תחושותיו.

"אירופה מתקרבת לנקודת אל-חזור, האם כבודו ירצה שאביא לו הוכחות? גולת הכותרת של מאמיני הנביא מוחמד היא מלחמת אחרית הימים שתכליתה ירושלים. והמועד, לאמונתם, קרוב".

ניל יורגן סקר אותו במבט ארוך, על פרצופו הופיעה הבעה שמילאן לא

הצליח לפענח. משהו בין שעשוע לסקרנות.

”הכל רק דיבורים”, אמר.

ואם אוכיח לך, שמדובר בתוכנית של ציר הרשע? “שאל מילאן, “תוכנית – שהפליטים באירופה מוכנים להילחם עבורה?”

ניל יורגן השתעל קלות, שיעול מלאכותי, כרוצה להרוויח זמן, “האמונה במושיע אומרת שהוא יבוא כשהעם היהודי יהיה בארצו, והמלחמה האחרונה תהיה על ירושלים”, סיפר, “בכל מקרה אשמח לשמוע אם יש לך פתרון לפליטים הקיצוניים, סך הכל אירופה מתמודדת עם חזון אפוקליפטי למרבה הצער”.

מילאן בלאץ הסתיר אנחת רווחה למשמע הדברים.

הוא לא ידע, אך לאחר שהוא יצא מהחדר, קיבל ניל יורגן שיחת טלפון מפתיעה, נשיא האיחוד האירופי החדש בכבודו ובעצמו היה על הקו.

ויליאם נלסון.

קולו הדהד בסמכותיות שלא ניתן לסרב לה: “נודע לי על שיחתך עם הקובני בדקות האחרונות”, הפתיע, “שלה לי את סיכום השיחה ביניכם, אני רוצה לקבל עדכון מלא בשעה הקרובה”, ציווה וניתק את השיחה מבלי לספק כל הסבר נוסף.

פרק 1

כמו במסדר – כך גם הקולבים בחנות החליפות היוקרתית הציגו את מיטב הדגמים בגוונים אופנתיים.

נתנאל הלל עמד מול החליפות הכחולות, מחפש ומתלבט בינו לבין עצמו. הוא שלף חליפה שמצאה חן בעיניו ושלה מבט מהיר לכל עבר. היכן צוות החנות?

הוא הופתע לראות את אביו שהתלווה אליו לקניה, עומד ומשוחח עם המוכר בנחת.

בעודו חושב אם לגשת אליהם ולהזכיר שהם כאן בשבילו - נתקל מבטו באדם שפרצופו נראה לו מוכר - הפוסע לכיוונו בצעדים קלילים. האם הוא נמנה על צוות החנות? מהיכן הוא מוכר לו? מספר שניות ארוכות חלפו עד שהוא קלט את זהותו.

היה זה ניצן הררי, אותו הוא זוכר בתור איש הביטחון שביקש ממנו לשמור על הסוס של הוריו.

הוא סקר אותו בעניין. זמן רב לא ראה אותו, ועוד יותר מכך – הוא גם לא בירר אצלו במשך כל הזמן הזה מה שלומו של לוס הסוס, בו הוא טיפל במסירות רבה במשך תקופה.

למרות שהיה זה ללא ספק ניצן הררי, הרי שהוא נראה שונה מאז שזכר אותו. אפשר לומר שניכר שהוא עבר מהפך רציני. והמעניין מכל – נתנאל הלל הבין שזו לא תחפושת. האם יתכן שניצן, סוכן הביטחון החילוני היהיר – יעשה מהפך כה משמעותי?

כאשר ניצן נעמד מולו, היה ברור שהוא בא להעביר מסר. נתנאל הלל הקשיב בחוסר אמון לדברים שאמר.

הבעת פניו של ניצן שידרה סערת רגשות. והדברים שהוא סח נשמעו לו בלתי מציאותיים. "יעל גפנר היא הכלה שלי, בגללה חזרתי בתשובה וסבתא שלה אישרה שאנחנו מתאימים. שמעתי שאתה מתארס איתה ואני כאן כדי לבקש שתבטל את האירוסין". הוא אמר לו את הדברים בקול רם, מתעלם ממאזינים אפשריים, ובתוך המולת חנות החליפות כל אחד יכול היה לשמוע את דבריו.

נתנאל הלל חש שהדם אוזל מפניו, הוא התנשם עמוקות, בעודו מחזיר מבלי משים את החליפה שאחזו בידיו למקומה. עיניו תרו אחר אביו, אך הוא היה עדיין באמצע שיחה ערבית עם המוכר הצעיר ולא שם לב למצוקתו.

"אתה? אתה היית חתן של יעל גפנר?" קולו קרקר נואשות, סוקר המום את העומד מולו, שנראה מרשים במיוחד עם חולצה לבנה מעומלנת יוקרתית ונעלי אדידס שחורות. הכיפה השחורה והתספורת השלימו את ההופעה הייצוגית של סוכן הביטחון לשעבר. ושמא גם בהווה.

"אני לא רק רוצה, אני חייב", קולו של ניצן נשמע נחרץ, למרות שמבע

עיניו שידר ההפק. "לא מציע לך להתעסק עם מארק".

"מארק? מי זה?" שאל כדי להרוויח זמן. הוא לא נוהג להשתמש בכפתור החרום בשעונו, אך נראה שאין לו ברירה, זו הפעם הראשונה שהוא עושה בלחצן שימוש ב'זמן אמת'.

"מארק, מארק שטיין הוא איש עשיר ומשפיען בינלאומי, גרף, יש לו אינטרס שאני אתחתן עם יעל גפנר, הוא הפעיל כוחות על כדי לגרום לזה לקרות! בעיקרון סבתא מאטל כבר הסכימה, ויש סיכוי שבנימין אבני הפנט אותי כדי שאסכים לחזור בתשובה בשביל זה", ניצן חייך לרגע, "אני כאן כדי לבקש ממך לבטל את הוורט, והשידוך יחזור אלי. כבר פגשתי את יעל ואת סבתא שלה ואפילו את ההורים, עד שפתאום סבתא מאטל הודיעה לשדכן שיש להם שידוך אחר, והתברר לנו שזה אתה".

נתנאל הלל העיף מבט לשעונו וסקר את פתח החנות במבט מהיר.

תפקידו הסמוי כאחראי על השלטון במדינה – תפקיד אותו קיבל בעקבות הצלחת תוכניתו של מילאן בלאץ להוביל את המדינה לאנרכיה - נשאר מעורפל בכוונה תחילה. למרות זאת השב"כ צייד אותו במיטב המכשור שיעזור לו לצאת מכל מצוקה.

לא עברו מספר רגעים, ושני הסוכנים שנכנסו לחנות נראו נעים לכיוונו חרישית, עיניהם בולשות את השטח, "הכל נראה תקין, מר גרף, מה הבעיה?" שאל אחד מהם את נתנאל הלל בקול שקט.

"זה בסדר, הכל בסדר", הוא חש עד כמה הוא לא מחבב את הסיטואציה, אלא שברירה אחרת לא היתה לו, "הבעיה אצלו, הוא מאיים עלי".

הסוכנים הורו לניצן להתלוות אליהם, נתנאל הלל עקב בצער אחר דמותו

הפוסעת לצד סוכני הביטחון, בעודו מצליח לקלוט את המשפט המהיר שהוא הספיק לומר לו: "אני לא הבעיה כאן, גרץ. אני שליח של אנשים חזקים בעלי משמעות ותוכניות כבירות, קח את ההצעה שלי – לבטל את האירוסין, ולהיכנס לבית ולא לצאת ממנו עד שיעבור זעמם".

עיניו של נתנאל הלל שבו לסקור את החליפות שכאילו איבדו מזוהרן.

הוא נאנח לעצמו, האירוע המתוכנן שכל כך ריגש אותו נראה בעיניו לפתע חסר טעם.

איך יתרשם ממסיבת ארוסין נחמדה כשהוא מאוים על ידי אויבים סמויים?

והוא – אין לו שמץ של מושג מי הם, כפי שאין לו מושג מי זה האמריקאי החביב שהחליט לשדך לו את השידוך המבטיח הזה, שכעת מתברר כשידוך של ניצן, ועוד בלי תמורה.

האם יתכן שהם תכננו לקבל את התמורה אחר כך?

הוא פנה לאביו, קוטע בנימוס את השיחה שניהל עם המוכר, וביקש ממנו לחזור לבית.

אבא שלו נראה תמה, אך נענה לבקשה, ונפרד מהמוכר החביב, שלפתע לא נראה בעיניו של נתנאל הלל חביב כלל, האם יתכן שהוא נשלח על ידי אויביו הסמויים להעסיק את אביו כדי שניצן יוכל לשוחח אתו ולאיים עליו?

נתנאל הלל היה מוטרד ולא שוחח עם אביו כל הדרך.

כשהוא נכנס לחדרו הוא נזכר לפתע שיש לו ביד קצה חוט דרכו אפשר

לגשש מה מטרתם של אויבי השידוך שלו עם יעל גפנר: אפשר יהיה לבקש מהשב"כ לחקור את ניצן מי זה מארק שטיין, ואולי יש לשב"כ מידע מקיף על האישי.

וכשהאויב שלך גלוי לפניך, הרי שאתה יכול להתנהל ביתר נחישות, ואולי אפילו להשיג יתרון על פניו.

*

הם הגיעו לבית ונתנאל הלל הסתגר בחדרו והמתין לשיחת טלפון מאיש הקשר שלו מול שירות הביטחון.

כשנוכח לראות שהטלפון לא מצלצל, החליט להתקשר אליו בעצמו.

כשאבנר חסון לא ענה מיה, נתנאל הלל החל לחוש שמשהו מתרחש. האם מישהו זומם משהו נגדו, ואנשי השב"כ משתפים פעולה?

לבסוף, כשבכיר השב"כ ענה לו, נשמע קולו קליל ומחויך, ונתנאל הלל חש שוב את הפחד שמא מישהו שם מתכנן לשלול את התפקיד שלו. הם לא יכולים לעשות זאת, כי מילאן דאג לאבטח את התפקיד הזה, אבל בכל זאת, אם יבחן את הדברים בכנות, ברור לכל בר דעת שיש כאן משחק בין כוחות מתוחכמים ממנו.

"כן, מה רציתי?" קולו של אבנר חסון שב על השאלה הזו מספר פעמים עד שנתנאל הלל קלט שהוא דובר אליו.

"המ... רציתי לשאול אם ידוע לך מה הרקע לאיומים של ניצן הררי? חקרתם אותו כבר?" הוא התגמגם קלות, וקיווה שבן שיחו לא מנחש את מחשבותיו.

שתיקה קלה ענתה לו בתגובה, ואז נשמע קולו של אבנר חסון, איטי מידי, כשוקל מה לומר, "ניצן הררי שוחרר מיד כשהגיע הנה, הוא לא אמר להיחקר כאן, הוא נחשב לאחד מהאנשים היחידים שלא משרתים בשב"כ ולמרות זאת מסווגים בסיווג גבוה. צמרת שב"כ סומכת עליו בעיניים עצומות. אם יש ביניכם חוסר הסכמה תיאלצו לפתור את הסכסוך לבד".

נתנאל הלל שתק לרגע ארוך. "הוא איים עלי, הוא רוצה שאבטל את האירוסין שלי", מצוקה ניכרה בקולו.

"אני מבין שיש ביניכם דבר מה לא פתור, אבל שרות הביטחון אינו מגשר. יש לנו הרבה אתגרים, אני עצמי עסוק כרגע בנושא חשוב", קולו של אבנר חסון נשמע סבלני, אבל תוכן הדברים הלם בפרצופו של נתנאל הלל בעוצמה.

'אתה לא כל כך חשוב, נתנאל הלל', הוא פירש את הנאמר בינו לבין עצמו, 'אתה בסך הכל אדם חיצוני שנכפה על השלטון הישראלי על ידי גורמים אנרכיסטיים, יש לך אמנם משקל כלשהו, לכן אני מדבר איתך, אבל אתה בכלל לא חשוב'. הוא התנשם עמוקות, מקשיב למחשבות שהולמות בו בחזקה, 'חשבת שהמזל משחק לך, אבל לא, אתה בסך הכל בחור פשוט, שלא צריך לגזול את זמנם של אנשי הביטחון העסוקים'.

הקולות הלמו בו בחזקה, הוא רצה לברוח מהם אך לא היה יכול. הם באו מתוכו.

"נתנאל הלל?" קולו של אבנר חסון נשמע באוזניו בנחת, "הכל בסדר?"

"הכל לא בסדר, הייתם חייבים לחקור את הררי, ולא משנה עד כמה יש לו סיווג גבוה. הוא איים עלי, אתה מבין מה זה אומר? הוא אמר לי שיתכן שהוא מהופנט. אולי זה אמיתי? תבררו מה הולך פה! אני לא מבין את

האדישות הזו.

תחליטו אם אתם איתי או אולי תרצו שאחזיר את השליטה למילאן בלאץ?"

הדברים נאמרו. הוא מתחיל להשתמש בכח שיש בידו.

אבנר חסון שתק לרגע ארוך.

"אתה אומר כאן דברים חשובים, נתנאל הלל", קולו נשאר רגוע.

"אזמן את ניצן הררי לחקירה, אתה מוזמן להיות נוכח בה, אעדכן אותך מתי. אנחנו תמיד נשמח להיות כאן בשבילך".

לאחר השיחה, נותר נתנאל עם עצמו לרגע ארוך. תחושת ריקנות עזה הציפה אותו. הוא הבין באופן ברור, שהוא לבד.

כל הסיפורים שסיפרו לו אמצעי ההגנה של שרות הביטחון – שהוא אדם חשוב, שיש לו מעמד, כל השידוך הנוצץ לו זכה, הכל התנפץ לו מול העיניים באותו שבריר של הבנה.

הוא אדם רגיל מאוד, פשוט מאוד, אין לו שום יתרון כלשהו.

וזה כל היופי, להרגיש את הפשטות האמיתית הזו, ולהמשיך להבין שיש לו תפקיד יחודי בעולם.

בכל זאת התחושה הריקנית הזו היתה חריפה בעוצמתה. הוא הרגיש ככלי ריק שחי לו בעולם משלו, עולם מנופח ומלא חשיבות עצמית, בלי שתהיה לכך הצדקה כלשהי.

'אני אחראי על כך שהממשל יתנהל באופן הטוב ביותר, שהכח ישאר אצל העם', הזכיר לעצמו את הסמכות האדירה שנמצאת בידי.

המחשבה הזו לא גרמה לו לתחושה טובה יותר. הוא הרי לא מקבל משכורת, התפקיד שלו סמוי בכוונה תחילה, אין לו ערך כלשהו מלבד העובדה שכל התנהלות שלו זוכה ליחס מועדף מצד שרותי הביטחון.

בכל זאת, התחושה החזקה הזו, שהוא בעצם כלום, תסכלה אותו אך גם למרבה הפלא נעמה לו כל עוד חש אותה. הוא הבין שזו האמת, וטוב היה לו לחוש את האמת הזו זורמת בו, כל עוד הוא מסוגל לחוש זאת.

*

אבנר חסון הניח את הטלפון על השולחן מולו ושם להתרכז בחומר שלפניו. "מיליונר קנדי החליט לתרום את כל כספו לאגודות צדקה ולהתגורר בעיירה בלי ציוויליזציה". המידע שהופיע מולו מאז הבוקר היה משמעותי, במיוחד מכיוון שלמיליונר הזה קוראים רינגו סמית. והוא, בנוסף להיותו איל הון, נחשב לאחד האנשים המשפיעים ביותר על העולם כולו: סופר מוערך, וככל הנראה מבין האחראים למהפך האנרכיסטי שהתרחש במדינה מתחת לאפם של שירותי הביטחון.

אנרכיה שהתבססה על מהלך מבריק שניצל את המתח בין הרשות השופטת לבין בית המחוקקים.

הוא סקר את הכתבה שוב ושוב, מנסה להבין מה הוביל את האיש הזה - שהשפעתו חוצה ארצות - למצב שבו הוא מחליט לתרום את זמנו לשתילת עצי פרי בעיירה קטנה ולא נחשבת. "כל השנים רק רדפתי אחרי שטויות והבלים ולא חייתי באמת. חיפשתי הכרה אצל הסביבה ודילגתי על עצמי, למרות שהמסרים של ספריי עודדו כל העת את הקוראים להתחבר למהות

הפנימית שלהם - הרי שאני חיפשתי להשפיע על העולם”.

“כיום אני מבין שמה שהפריע לי בחיים זה העיסוק המתמיד סביב כסף וכבוד. האדם לא זקוק להרבה כסף, וגם כבוד הוא הדבר האחרון שאדם באמת צריך. אנחנו זקוקים לפיסת שמיים, לאדמה, לרוח טובה ולחקלאות משובחת”.

“מה הוביל אותך למהפך כזה?”

“בנקודה הזו ענה לי רינגו סמית תשובה מפורטת, אך ביקש לא לפרסמה - ואני מכבד את בקשתו”, דיווח העיתונאי.

אבנר חסון שב וקרא את הריאיון שוב, מרגיש שיש כאן מידע שנסתר ממנו. הוא החליט להשיג את ההקלטה של הריאיון. בשביל זה עליו להפעיל את קשריו.

כעבור זמן מה הגיעה אליו ההקלטה של הריאיון. הוא האזין לדברים בעיון, במיוחד לתשובה של רינגו סמית - זו שלא נכתבה בעיתון, לבקשתו.

“הטריגר הרציני ביותר היה כשהבנתי שאני גלגול של הוגו כריס פוטוס, הסופר הנודע שהיה גם נביא ואסטרולוג”.

כשהבנתי שאני צריך לתקן אותו, ובשביל לתקן אותו אני צריך לחיות את חיי באופן פרטי ולתרום את הוני לצדקה”.

“מי אמר לך שאתה גלגול של האיש הזה?”

“אני מקווה שהמידע הזה לא יתפרסם בכל העולם. אני לא מעוניין שמאמיניו של האיש יבואו אליי לכאן. אני מדבר אליך כאל ידיד ומוכן

לשתף אותך, בתנאי שהדברים לא יתפרסמו”.

רינגו סמית נשאר רינגו סמית, האיש שיודע כיצד להתנהל ולעמוד על זכויותיו.

“כמובן, מסטר סמית. מה שלא תסכים לי לרווח ירד בעריכה, אני נותן לך את המילה שלי”.

“הבנתי שאני זה הוגו כריס פוטס לאחר מספר שיחות עם מתקשר. הוא שוחח עם עולמות עליונים, והצליח לזהות את הגלגולים הקודמים שלי. בשלב מוקדם יותר הייתי מחרטומיו של פרעה במצרים, עברתי הרבה גלגולים. כעת אני צריך לתקן את הכל”.

“מה אמר לך המתקשר?”

“הוא נתן לי להיזכר בכל התקופות ההן. לא תמיד הייתי אדם מושלם. היו לי תקופות פחות טובות מוסרית בגלגולים קודמים. אני שמח שכעת אני מתקן את עצמי. והאמת היא”, קולו נעשה איטי לפתע, “שבשלב מסוים נרדמתי כנראה, כי יש דברים שאני פשוט לא זוכר”.

אבנר חסון עצם את עיניו לרגע ארוך.

הריאיון היה מרתק, אנושי, מסעיר - עם אמונות שונות וגלגולי נשמות שרחוקים מעולמו. אבל הייתה את דמותו של רינגו סמית, אדם מבריק וחכם, בעל עוצמות אדירות בינלאומיות, שהחליט יום אחד להיות אדם סגפן שצריך לתקן את עוונותיו מגלגולים קודמים, כשהבכיר שבהם הוא עוון הפרסום והגאווה.

האם הוא, כאיש ביטחון ישראלי, אמור להתעניין עד כדי כך במעשיו של

סופר קנדי? התשובה, שהוא ענה לה בינו לבין עצמו, הייתה: "כן".

סמית הוא אדם עם השפעה בינלאומית לא מבוטלת – כך שיש עניין לחקור קצת יותר את הסיפור. הוא התקשר לסגן ראש השב"כ.

"מיכה, יש לי כאן סיפור מעניין עם סופר קנדי עשיר בשם רינגו סמית. תוכל לבוא הנה?"

"עוד שעה אני אצלך", קולו של הסגן נשמע ביקורתי מעט, כשהוסיף את השאלה הבאה: "אני רוצה ממך גם הסבר טוב לגבי הסיפור עם ניצן הררי. למה הבאתם אותו לחקירה? אנחנו לא אמורים לחקור אותו. אני מקווה שהינך מודע לכך שמדובר בצעד לא חכם".

אבנר חסון שתק לרגע ארוך ולא מיהר להשיב. הוא מבין את המורכבות בצעד שבו סוכן בסיווג גבוה נלקח לחקירה, ובה בעת נזכר בהבטחתו לאחראי על הממשל, נתנאל הלל.

"תבוא לכאן ונשוחח גם על זה", סיכם את השיחה, מתלבט אם כדאי לזמן לחקירה את ניצן הררי - או להתעלם מאימו המרומז של האדם החזק ביותר במדינה, זה שיש בידי סמכויות רבות - והוא אפילו לא יודע עד כמה.

פרק 2

“אתה המלך, אתה היחיד שיכול לעזור לנו”, פרצופו של הדובר אליו היה נסער, הילו בחן אותו בעיון.

“אני לא מלך, חבר. אני אדם כמוך, אתה יודע זאת היטב”.

אנשים נוספים הקיפו אותו. “אתה המלך, הילו, אינך יכול להתכחש לכך, אתה חייב לבוא, נקים מלוכה בלי לעורר תשומת לב מצד אף אחד”, ביקש אדם נוסף.

הילו נשם עמוקות, חושב על אחיו, המתגוררים בשוויץ ובצרפת. הם התרחקו מארץ מולדתם, ואין להם את ההתנגשויות המזורות הללו.

“מה נדרש ממני לעשות?”

“אנחנו רוצים להשיב את מלכותו של המלך מנליק הראשון, וחייבים אותך לשם כך”, אמר אדם נוסף, “אסור לנו להרשות שמוסד המלוכה ייעלם בגלל הדמוקרטיה”.

”יחי המלך.....“.

”יחי יחי“, קולות העידוד לוו בתכשיטי זהב שהונחו על ראשו, על זרועותיו.

”נגוס ציון“, צייץ אחד, אבל בני שיחו השתיקו אותו מיד.

הילו הביט לכל הכיוונים בדאגה.

”אנחנו לא נבצע מהפך באתיופיה“, אמר אחד מהאנשים הנרגשים בקול מבטיח, אדם נוסף הניח כתר על ראשו.

”יחי נגוס של כולם“, הקולות הריעו לכבודו.

הילו לא הצליח להתנגד, גם אילו ממש רצה בכך.

גלימת מלוכה, כתר, תכשיטים. והם מבקשים ממנו בקשה שאי אפשר לסרב לה, באקסום יש את המבנה השומר על ארון הברית, הם רוצים, שיבוא איתם כעת וישפיע על האחראים של המקום השמור שיסכימו להם להיכנס ולגעת בדבר העתיק המקודש.

”הארון הזה שייך לסבא רבא שלך, נגוס נגוסטה“, סיפר אחד מהם, ”למען האמת הוא שייך לעם ישראל בארץ הקודש“.

הילו חש שהוא נרעד.

המחשבה על ארון הברית היתה בעלת משמעות אדירה. הוא ידע שבכל רחבי אתיופיה יש חיקויים של הארון, אך המחשבה שהוא ילך לבקר את ארון הברית המקורי היתה עוצמתית יותר מכל דבר אחר.

”אני צריך להודיע לאשתי על המסע הזה”, השיב לאנשים שהקיפו אותו, מביטים אליו בהערצה.

”אנחנו נשלח שליח שיודיע לה”, אמרו האנשים וזרוו אותו להצטרף לשיירה.

הילו הביט אליהם, וסירב.

”תצטרכו לחכות לי, אני הולך בעצמי להודיע לאשתי”, ציווה בקול סמכות:

הם הסכימו לבקשתו.

כתר, גלימה, תכשיטים, מי מסוגל להתווכח עם מלך?

*

המרצה דינה נאור הביטה לעבר קהל הנשים היושבות לפניו. ”מנהיגות העתיד” כינתה אותן בליבה. מרוצה מהשקט המוחלט ששרר באולם.

”וכעת אני רוצה לשמוע מכן על מאורע מחולל שינוי שקרה לכן בחיים. מאורע שגרם לכן לחוש ש’זהו זה’ אתן חייבות שינוי”, אמרה, ממתינה לתגובה שבוששה לבוא.

”אם יש לכן תיאור מתאים אשמח לשמוע”, ביקשה שוב בקול מצווה מעט.

הן לא נענו לבקשה.

דינה נאור המשיכה: ”חשוב להבין שהשיתוף שלכן הוא חלק מהלימוד. מנהיגים חייבים לדעת לשתף ולדבר – ובמיוחד לדעת כיצד לעשות זאת.

השיח פה יעזור לכן”.

אצבע אחת התרוממה בהיסוס.

”כן? תזכירי לי מה שמך?”

”גילי”.

”כן גילי את מוזמנת לספר. איזה מאורע התחולל בחייך שדרש שינוי?”

גילי נעמדה וסיפרה: ”דודה של אמא שלי גרה קרוב אלי. אני עוזרת לה המון. מה שאני יכולה. תמיד השתדלתי להיות שם בשבילה. יום אחד היא סיפרה לי שהכינה צוואה. הסתבר שהיא מתכננת להוריש את רכושה לאחיה הצעיר הגר בחו”ל ולא חסר לו רכוש.

זו היתה עבורי תקופה משמעותית. לראשונה עמדתי מול תחושת אכזבה כבדה מנשוא. ומול מחשבות מביכות אם אני עוזרת לה כי ציפיתי לקבל פרס...”.

גילי התיישבה ודינה עודדה: ”תודה לך גילי על הכנות. מדובר אכן במאורע מכונן. נדבר בהמשך על המאורע שחווית.

וכעת ניתן במה למשתתפות נוספות. יש כאן עוד מישהי שרוצה לספר לנו על מאורע משמעותי שחווה שגרם לה לסוויטש בחשיבה? חשוב לי לומר שכשאנחנו משתפות הרינו מאפשרות לעצמנו להתקדם צעד נוסף”.

במשך הזמן שגילי דיברה, חשה רבקה שהיא רוצה לשתף את סיפורה אך גם חוששת בעת ובעונה אחת. היא הססה לרגע והרימה את ידה ברפיון, משתדלת לא לחשוב.

”כן, רבקה נכון?” המרצה זוכרת את שמה, וזה נתון מעודד.

”כן”.

”בבקשה, עמדי ושתפי אותנו”.

רבקה לא האמינה שהיא זו שרוצה לדבר. מה עובר עליה? ככה לפתוח בפני כולם את סיפורה האישי! היא השתדלה לא לחשוב, נשארה לשבת והחלה לדבר בקול רועד מעט שהתחזק ככל שהמשיכה לספר:

”זה קרה לפני שנתיים בערך.

בעלי בתפקידו עוזר של חבר כנסת. תמיד ידעתי שמדובר בעבודת קודש כי הוא עוזר להרבה אנשים. אבל לעיתים אני מרגישה שאני כועסת כי אני צריכה עזרה והבית אמור להיות לפני כולם, לא?

זה היה לפני פורים. העבודה היתה רבה. ארוזתי בעצמי משלוחי מנות לכל המי ומי. הבית היה עמוס בפריטים של תחפושות, קניות, הכל היה עלי. בנוסף הייתי צריכה להכין לבעלי ארוחת ערב כי בצהריים הכנתי משהו קל. בדרך כלל אני מסתדרת מצוין אבל זו היתה תקופה מאתגרת מכמה סיבות. הרגשתי שאני חייבת עזרה. התקשרתי לבעלי וביקשתי שיבוא לעזור אבל הוא אמר שצביאלי צריך אותו”.

רבקה שתקה לרגע ארוך. ניכר שהיא מתלבטת אם להמשיך.

המרצה אמרה מילה אחת: ”המשיכיי”. רבקה נכנעה ללחץ הסמוי שנשב מצידה:

”ואז אני פותחת את העיתון ביום חמישי ורואה תמונה של מסיבה.

הכותרת הכריזה: "חבר הכנסת צביאלי במסיבת חנוכת ביתו החדש ביום שני בערב". בתמונה אני רואה את מוטי יושב עם החברים. ואני מבינה שביום שכמעט וקרסתי, מוטי הלך לחגוג במסיבה לא חשובה".

רבקה חייכה מעט והוסיפה: "מוטי היה בלחץ גדול שמא אמא שלו תראה את התמונה כי היא בטוחה שהוא לומד בכלל ערב, ובכלל לא היה אכפת לו שאני רואה את התמונה ויודעת שהוא יכול היה לבוא לעזור קצת יותר, עד כדי כך לא היה אכפת לו ממני".

היא עצרה מדיבורה, מקשיבה לשקט המוחלט שהשתרר והמשיכה לדבר:

"זה היה רגע מכונן.

אפילו לא כעסתי. זה היה כל כך מופלא. הרגשתי בהירות מופלאה. לא יכולה לתאר אבל באותו רגע עם כל העייפות והחולשה הבטחתי לעצמי להיות נאמנה לעצמי תמיד ולא להתמסר לאף אחד יותר. בחיים.

מישהו מעריך את ההשקעה?

מי כבר סופר אותי? למה אני צריכה להשקיע עד עילפון בכל ההצגות האלו של החיים? האם אני ונוחותי ושמחתי ובריאותי הנפשית לא קודמים להכל כולל הכל?"

רבקה נשמעה מעט מרירה. דינה נאור ציינה וי ליד שמה של רבקה בקלסר. על פניה נותר חיוך ידידותי וקשוב.

"הסיפורים של רבקה וגילי דומים בכך ששניהם עוסקים בציפיה מהסביבה", הביטה סביבה אל דינה וגילי ואל כולן, "יתכן שאם נפסיק לצפות לא נחוה אכזבה. מאידך הציפיה לפעמים חשובה.

מי עוד רוצה לשתף במאורע שקרה איתה?"

רבקה חשה אכזבה קלה.

המרצה מדברת על הימנעות מציפיה? זו זווית הראיה שלה לגבי הסיפור שלה?

למרבה הפתעתה, בסיום ההרצאה המרצה קראה לה וביקשה לשוחח איתה.

"אני מבינה שיש לך התמודדות מול בעלך וחמותך. אני צודקת? תדעי לך שאני איתך. ותזכרי שכל התמודדות פותחת לנו צוהר חדש להנהגה יותר טובה."

רבקה חשה שהמילים מהשורש נ.ה.ג. עולות לה על העצבים.

"אנחנו לומדות כאן להיות מנהיגות? איך אפשר כל כך הרבה מנהיגים במדינתנו הקטנה?" היא קיוותה שהמרצה לא תפרש את השאלה כעקיצה.

"שאלה חשובה, אבסס עליה את ההרצאה הבאה", לא הסתירה המרצה את התפעלותה "וכעת נשוב לשאלה: מה הקונפליקט הכי גדול שלך מול חמותך?"

רבקה שתקה לרגע בהפתעה, "לא שיש לי קונפליקט עם חמותי. היא אישה טובה, רבנית ומרצה. אשה מיוחדת ממש" חייכה בהערכה, "האמת שכל הקטע שאני באה ללמוד כאן פחות מוצא חן בעינייה. חמותי לא מחבבת לימודים שלא במסגרת תורנית, היא גם מתנגדת לכל שימוש באינטרנט ובמחשבים. אני גדלתי בבית עם מחשב אבל היא לא מוכנה שיתקרב לבית שלה או של ילדיה מסך. יש לזה סיבה כי אחת התלמידות שלה ירדה מהדרך בעקבות המסך".

“אין לכם בבית מחשב?” שאלה המרצה.

“לא”.

“ואיך את עם זה?”

“מצוין. לא חסר לי”.

“אבל כאן בשיעור מחשבים אתן לומדות על הרשתות החברתיות. זה בסדר מבחינתה של חמותך?”

רבקה לא השיבה.

המרצה המתינה זמן מה ומשראתה שהתשובה לא מגיעה הניחה לפני רבקה תיק אפור שטוח.

“יש כאן מחשב נייד. אני צריכה ממך עבודה קטנה. קחי את המחשב לבית וחפשי לי ברשתות החברתיות מידע על השיעור הבא שיעסוק במנהיגות. האם יש מקום לכמה מנהיגים? מה ההבדל בין מנהיגותו של משה רבנו לפני העצה של יתרו למנהיגותו לאחר העצה?” הוסיפה מבט תורנר, “אולי תבקשי מבעלך או מחמותך עזרה. מחר תחזירי לי את המחשב ותספרי לי איך היה”.

“איך היה מה?”

“איך היה לגייס מנהיגות מול אנשים מהמשפחה”.

רבקה שתקה ואז השיבה: “אני לא יכולה לקחת את המחשב לבית, אני צריכה לשאול שאלת רב”.

“לשאול רב? את בטוחה? המכללה שלנו מתנהלת על פי דעת תורה. שאלנו את הרב של המכללה, זה מספיק, מדובר כאן בללמוד להיות מנהיגים וזו מטרה מאוד חשובה, ככה הרב של המכללה אמר”.

“אמרת שאני אמורה לגייס מנהיגות מול המשפחה, מה פירוש?” רבקה התלבטה לרגע אם לבקש מדינה נאור את שמו של הרב עימו המכללה מתייעצת, אם רבקה אמרה שהיא התייעצה עם רב, זה מספיק כרגע. דינה אינה שקרנית, לא פעם הסבירה בהרצאותיה עד כמה היושר חשוב.

“מנהיג צריך לדעת להיות עצמאי ולהקשיב לעצמו, בעוד הסובבים אותו לא אמורים להכתיב לו איך לנהוג, אנחנו לומדות כאן להיות מנהיגות, רבקה. אני רוצה לראות אם יש לך פוטנציאל להיות עצמאית?”

רבקה רצתה לומר לה שאם היא לוקחת את המחשב לביתה, היא בעצם נכנעת לפניה, בפני דינה נאור בכבודה ובעצמה, היא כביכול נמצאת בין דמויותיהן הסמכותיות של חמותה ושל המרצה דינה נאור, ואין כאן הפגנת מנהיגות כלל וכלל.

במקום לסרב, היא לא ידעה איך ומדוע נכנעה והסכימה לקחת את המחשב לביתה.

*

הבית שקידם את פניה היה שקט, ומוטי ישב על הספה ועיין בספר קודש. הוא נשא את עיניו וקידם את פניה בברכה.

רבקה הניחה את התיק על השולחן והשיבה לכרכתו, שולחת מבט מהיר אל הכיריים, שם נותרו הסירים מארוחת הצהריים, כשהיא יצאה ללימודים הם היו כבר ריקים. 'מה מוטי אכל כששב מהעבודה?' שאלה את עצמה.

"הוא בטח אכל באחת המסיבות שהוא הולך אליהן עם חבר הכנסת, לא כל מסיבה זוכה לתמונה בעיתון", ענה קול ציני בליבה, "למה לי לדאוג עליו? וכי הוא מתעניין בי? שואל מה אני אכלתי?"

המחשבות הללו היו חדשות לה, תמיד היתה אישה טובה, רוצה לעשות טוב, אף פעם לא חשבה שהיא צריכה לקבל דבר מה, שמוטי צריך לחשוב עליה גם.

"הכל בסדר? מה זה התיק הזה?" מוטי ללא ספק מבחין בכך שהיא לא באמת נוכחת.

"זה תיק שקשור ללימודים, המרצה נתנה לי משימה".

"מה יש בתוך התיק?" קולו של מוטי היה טעון. היא מבינה שיש כאן דבר מה מתחת לפני השטח, איזה בעבוע קטן של לבה, כמו בהר געש, שרק ממתין לתנאים מסוימים כדי לפרוץ החוצה.

"זה שיעורי בית בשבילי", השיבה.

"שיעורי בית? זה נראה תיק של מחשב!"

רבקה עצמה את עיניה בפחד למשך מספר רגעים. היא חששה לענות בחיוב.

מוטי ללא ספק מחכה לטריגר קטן, כדי להפוך את הקערה על פיה, היא לא תיתן לו אפשרות להוכיח לה עד כמה הדרך שלה לא נכונה.

כי גם אם היא אשמה, מוטי לא חף מאחריות.

בתוך סערת רגשותיה, היא לא הבחינה כיצד מוטי ניגש לתיק, ופותח אותו,

שולף מתוכו את המחשב.

”מחשב?” קולו רעד מעט. רבקה הבינה שהרעד לא מגיע בגלל המחשב, אלא יש כאן תחילת התפרצות של הר הגעש שיושב שם, ממתין לתירוץ לפתוח את כל הקלפים על השולחן.

קולו של מוטי עלה, ”את מכניסה לבית מחשב בלי לשאול אותי?”

פרק 3

“אתה לא מוכן להשתמש באינטרנט? תתקדם קצת”, קול מוכר נשמע מתנגן באוזניו לאחר שענה לצלצול הטלפון שהגיע ממספר חסוי.

הוא הופתע. “הנרי?”

“אתה יכול לקרוא לי מילאן, מילאן בלאץ. קראתי לעצמי ‘הנרי’ בתקופה בה הסתתרתי מאנשי הביטחון. אני צריך לנהל איתך שיחת זום דחופה. אתה חייב להתקדם קצת, אני מכבד את השמרנות הזו, אבל אתה במעמד אחר.”

מעמד אחר? נתנאל הלל שלח מבט מהיר לעבר הטלפון, “באנרכיה אין מעמדות”, הוא לא התכוון להישמע עוקצני, וחש בהלה פתאומית כשהבין שמילאן עשוי להיעלב. הם שניהם הולכים על גבול דק.

מילאן זקוק לו, הוא צריך שהוא ישמע בקולו. אבל הוא, לעומת זאת, הרבה יותר צריך את מילאן. בלעדי תמיכת ארגונו – תפקידו שווה כקליפת השום.

הלה השתעל קלות כדי להסוות את תחושתו, קולו נשמע צרוד מעט כשהשיב: "אהמ... התכוונתי שיש לך תפקיד ספציפי שמחייב אותך להיות זמין. איך אפשר לנהל ככה את ענייני המדינה?" שאל בקול נזף.

נתנאל הלל נאנח כמו לעצמו, "אני לא מנהל כלום, מר מילאן בלאץ. אין לי סמכויות, אין לי משכורת, אני סך הכל משקיף שהישגי האנרכיה יישמרו ושתהיה הזדמנות שווה לכולם, בינתיים אין תלונות או חריגות. התנאים לאנרכיה לטובת העם נכנסו כחוקי יסוד והכל מתנהל כשורה".

"תמונת מצב נהדרת שמוכיחה עד כמה אתה האדם הנכון, נתנאל הלל, אינך מחפש שררה או מעמד אלא שהדברים יתנהלו כשורה. מגיעות לך מחיאות כפיים כנות", נתנאל הלל חש שמילותיו של מילאן בלאץ זוקפות את קומתו, יחד עם ההבנה עד כמה בן שיחו הוא אדם גאון ועניו.

"תודה לך", אמר בקול נמוך, ממתין לשמוע הבהרה מצידו של מילאן בלאץ. מה הוא רוצה ממנו – אם הוא מביע הערכה להתנהלות שלו?

"אני מתקשר אליך כי אני מבין שאתה במצוקה, אני חושב שהגיע הזמן שתהיה יותר מעורב בענייני הממשלה. ככה נוכל להעריך מול מי אתה מתמודד", התשובה הגיעה מוקדם מהצפוי.

"יותר מעורב בענייני הממשלה?" נתנאל הלל התקשה להאמין שהוא שומע נכון.

"כן, יותר מעורב. אתה יודע כמה כח יש בידיך? אז אני לא מצפה ממך להשתמש בכל הכח שלך, אבל אתה צריך להזכיר למנהיגי המדינה מי כאן בעל הבית".

"בורא עולם בעל הבית, מר בלאץ".

”כמובן”.

”איך אתה מתקדם עם האנרכיה באירופה?” נתנאל הלל מצא את עצמו מעביר נושא.

מילאן השתעל, הוא אסף אוויר, למרות זאת קולו נשמע לא כרגיל, ”אתה לא מצפה שאדבר איתך על זה בטלפון”, אמר, ”בגדול החלטתי לפעול בשקיפות מול האיחוד האירופי, מתוך הבנה שהם ישמחו לשאוב השראה מהאנרכיה במדינתכם. הבעיה של אירופה כעת בעלת השלכות קטסטרופליות. היא מתמודדת מול הגירה של פליטים ממדינות ערב. למרבה הצער אירופה לא חושבת צעדים קדימה, אני בהחלט מנסה לחפש כאן מדינות שאין בהן פליטים קיצוניים. עתידה של אירופה לוט בערפל, והאיחוד האירופי מתקשה להבין את גודל האירוע”.

נתנאל הלל הקשיב בתשומת לב.

”מעניין מאוד, אחשוב על פתרון”, השיב.

”תודה לך. תהיה בטוח שטובי המוחות עוסקים בחיפוש אחר פתרונות למצב”. אמר מילאן, ”אני משוחח איתך כעת כדי לשמוע שאתה מתחיל להיות פעיל, ולהפעיל את סמכויותיך. סגן נשיא האיחוד האירופי ביקש לשמוע קצת יותר על האנרכיה שלכם, תעורר קצת שיח במדינה. אני רוצה שתתעורר מודעות לכך שיש בשיטת הממשל שלכם אנרכיה, תעשה צעד דרמטי שירעיד את התקשורת, אני רוצה רעש תקשורתי סביב התפקיד שלך, איזה צעד דרמטי שיהדהד בעולם. אני לא יכול להרחיב, ומקווה שאתה מבין למה אני מתכוון. זה חשוב לנו. תזכיר למנהיגי המדינה שהם מנהיגים של שלטון העם, שלא ישגו”.

נתנאל הלל לא ענה מיד, מנסה להבין אם מילאן רומז לו דבר מה, מילאן

המשיך, ובתוך שטף הדיבור קולו נעשה רציני יותר, "אני רוצה שתעקוב אחרי הדלת, גרץ, עוד מספר רגעים תקבל חבילה, כדאי שתשמור את תוכנה בחשאי מוחלטת, בבקשה. אני סומך עליך. לפראנויה איתה אתה מתמודד יש כעת סיבה טובה להיות נוכחת, זה חשוב לכולנו".

*

למרות רצונו שהשיחות שלו, כולל השיחה הנוכחית עם מילאן בלאץ, תהיינה פרטיות ולא ישתתפו בהן אוזניים נוספות, הבחין נתנאל הלל באמא שלו העומדת בפתח הסלון, הבעת פניה העידה שהיא האזינה לדברים.

היא לא אמרה דבר, רק מבטה שסקר אותו בעיון גרם לו לתחושה בלתי נעימה, והזכיר לו את רצונו העז לבית משלו.

"אתה רוצה לשתף אותי?" שאלה, "משהו שמטריד אותך?"

"לא, לא משהו מיוחד, את יודעת שיש לי תפקיד בכיר? אני עדיין אחראי על המדינה".

"אני לא מתלהבת מתפקידים בכירים, נתי, עדיף להיות בן אדם, אדם פשוט וטוב שעושה מה שצריך ומיטיב לעולם".

נתנאל הלל חייך, "בתפקיד שלי אני יכול להיטיב ממש עם העולם, אמא. יש לי אפשרות לעשות כמעט כל מה שארצה".

"ואתה בטח מעדיף לא להשתמש בכח שיש בידך", אמו גם מכירה אותו וגם חושבת כמוהו.

הוא חייך. "כן, אני מעדיף. אבל אדם שיש לו אפשרות לעזור והוא מעדיף

לא להשתמש ביכולת שלו בגלל ענווה מיותרת הוא חוטא לתפקידו. אני חושב שאם יש לי סמכויות יהיה נכון שאשתמש בהן."

"מה עם חליפה לאירוסין, נתי?" אמו העבירה נושא, "אבא אמר שביקשת לקנות חליפה במכירה בשכונה. צריך להזדרז עם הקניות".

הוא הנהן מתוך הסכמה, עיניו נעשו מהורהרות. לפי דבריו של ניצן יש לו אויבים שרוצים לבטל את הכל, את כל השידוך הזה.

הגיע הזמן להילחם על עתידו.

"אני צריך ללכת", אמר לפתע ומיהר לעטות על עצמו את החליפה שלו, "אחזור ונדבר על האירוסין", הוסיף מבלי להביט בעיניה של אמו.

לפני שיצא, נזכר בדבריו של מילאן על חבילה חשובה שאמורה להגיע. תוכנה אמור להיות חשאי. הוא החליט להמתין לשליח, חש נסער כשעמד ליד הדלת, ממתין לבוא החבילה.

השיחה הזו עם מילאן בלאץ הזכירה לו את הכח העצום שיש בידיו, הוא יכול לגרום למנהיגי המדינה לעשות הכל, כולל הכל, עבורו, והוא לא מוכן לתת לשום גורם את האפשרות למנוע ממנו להתחתן עם בחירת ליבו, במיוחד לא כרגע, אחרי כל המסלול שעבר עד שמצא שידוך מתאים.

*

"נתנאל הלל מה שלומך?" פרצופו של מכרו משכבר הימים, שוקי מלכה, חיך אליו בידידותיות מבעד לחלון הרכב, שעצר לצידו באיטיות, "צריך הסעה? לאן?"

הוא עמד בתחנה, ממתין לאוטובוס, מוחו היה מרוכז במחשבות על החבילה החשאית שהגיעה, כפי שמילאן בלאץ אמר, בידי שליח מיוחד, שביקש לסקור במכשיר הסלולרי שבידו את תווי פניו של נתנאל הלל, לראות אם הם תואמים לאדם שהחבילה ממוענת אליו.

הוא נדרש לחתום על קבלת החבילה, ונכנס לחדרו ביראת כבוד, בודק את תוכנה בכובד ראש.

מכשיר עם מסך גדול היה שם, עם מכתב הוראות. הוא פתח את המכתב בזעף, קורא את תוכנו במהירות: "לנתנאל הלל היקר, לא מדובר בטלפון חכם, אלא במשהו אחר, התקשר אלי כדי לשמוע הוראות, ודאג לאכסן את המכשיר בכספת". הוא החליט להתקשר למילאן מאוחר יותר, והטמין את המכשיר בתוך קופסת האחסון של כובעו.

כעת, בעומדו מול פרצופו המוכר של שוקי מלכה, ידידו הוותיק, התנער ממחשבותיו ובחן את שוקי הממתין לתגובה מצידו.

"כן, אנא קח אותי למטה השב"כ", רצה לענות, אך ענה, במקום זה, "זה קצת רחוק, יש לך זמן?"

"אתה צריך לנסוע מחוץ לעיר?"

"לא".

"או עלה".

הוא נענה להצעה, אף שלא היה בטוח שהוא שלם איתה.

יש לו תחושות מעורבות כלפי שוקי והוא לא בטוח שהוא רוצה לשוחח עם

אדם שניחן בכח השפעה סמויה אך עוצמתית. שוקי שאל אותו למחוז חפצו והוא השיב לו בקול רפה.

שוקי התעלם, או שמא לא הבחין ביחס הקריר שלו. "מגיע לך מזל טוב, אה?" חייך אליו, נתנאל הלל לא חייך בתשובה.

"איך אתה מסתדר עם התפקיד שלך כאחראי על המדינה?" העביר שוקי נושא.

נתנאל הלל לא השיב.

"אתה משתמש בסמכויות שלך? מה הסמכויות שלך אומרות?" התעניין בן שיחו.

הוא נהג באיטיות רבה ונתנאל הלל שאל את עצמו מדוע.

"אה?? תענה לי!" שוקי ביקש תשובה.

נתנאל הלל נאנח לעצמו. הוא חש מופתע מההבנה ששוקי פחות רלוונטי עבורו.

האם זה הכח שבידיו גורם לו להפחית בערך העצום שנתן לאנשים שבעבר נחשבו בעיניו?

"אני עצמי לא יודע מה הסמכויות שלי", אמר, "בגדול הייתי אחראי על האנרכיה שהנהיג מילאן בלאץ. אבל אז לאחר השינויים הנדרשים שעשינו בסיוע השב"כ, שינויים בהם נתנו לכל האזרחים הזדמנות שווה להתקדם, החלטתי בהתייעצות עם הרב ועם מנהיגי שחרור עולמי להחזיר את המצב לקדמותו ולתת לראש הממשלה את תפקידו ולהחזיר את בית המחוקקים

לפעילות מלאה”.

”עקבתי אחרי ההתנהלות שלך, היא העידה על בחור חכם שלא חושב על טובתו הפרטית” שוקי ניסה לרכוש את אמונו על ידי מחמאה? אם כך אז הוא הצליח.

נתנאל הלל חיך בשביעות רצון, מבלי משים מצא את עצמו מרחיב את העניין:

”יש לי בעיה קטנה. מילאן בלאץ דיבר איתי עכשיו וביקש ממני לזהות את תחומי ההשפעה שלי ולראות שההסכם עדיין יציב ושהאנרכיה עדיין מתפקדת. אני לא יודע איך לעשות זאת”.

שוקי עצר את הרכב, ”הגענו”, אמר ”שמע לעצתי נתנאל הלל ובקש פגישה עם ראש הממשלה ותראה אם הוא מגשים את הבקשות שלך”.

”מה למשל?”

שוקי לא חשב פעם נוספת. ”תבקש שיתן לארגון החסד שלי שטח ותקציבים”, אמר, ”הבירוקרטיה עדין בועטת למרבה הצער”.

נתנאל הלל סקר אותו בחוסר אמון ואז צחק כמו לעצמו, ”לבקש שיתן לארגון שלך מבנה ותקציבים?” שב על הדברים, מדגיש את המילה ”שלך”.

”זה לא הארגון שלי זה ארגון שעוזר לכולם”, השיב שוקי בטון נעלב.

”אחשוב על זה”, נתנאל הלל נפרד ממנו במילות תודה.

שוקי עקב אחריו במבטו, הוא הופתע מההבנה כמה נתנאל הלל השתנה

עד לבלי הכר. הוא זכר אותו היטב, את החששות והפחדים שהפגין, ואת הטענות שטען שאינו שווה. וכעת - נראה שהתפקיד כאחראי על האנרכיה עשה לו טוב, אולי גם השידוך בו זכה גרם לערך העצמי שלו לפרוח.

הוא הביט לכל הכיוונים, בוחן אם הוא חונה במקום נח, אחר כך פתח את תא הכפפות ושלף מתוכו מחשב נייד קטן.

המחשב נדלק כעבור שניה, הוא בדק את המייל, כפי ששיער, חיכתה לו שם הודעה מרינגו סמית, הסופר הקנדי שהוא גם ידידו.

"אני מצטער, שוקי, אני מושך את ידי מהעיסוק בשידוך של הצעיר. מעביר את הסמכות למארק שטיין".

זה לא יתכן, שוקי חש שהמגדל היפה בו האמין כבר לא יציב כמקודם.

להעביר את העיסוק בשידוך למארק שטיין, זה אומר לשבש את השידוך של נתנאל הלל. זה אומר שיתכן ותפקידו של נתנאל הלל כאחראי על האנרכיה גם לא בטוח.

וזה אומר שהוא כבר לא רלוונטי, רינגו סמית מעדיף את דעותיו של מארק שטיין.

הוא חש שרגשותיו סוערים בו, ודרש מעצמו להירגע, מתוך הבנה שאין כל תועלת בסערת רגשות. הוא חשב לרגע ארוך, ואז שלח לרינגו סמית הודעת מייל עם שתי מילים: "אשמח להסבר".

*

את הדרך מהאזור בו ירד מהרכב של שוקי ועד למשרדים הממשלתיים

עשה נתנאל הלל בהילוך איטי, מתכנן מה לומר ומה לבקש.

אדם בלבוש מרופט ישב על ספסל מוצל המונח לצד עץ מרובה עלים וקרקש בכלי שבור, נתנאל הלל נרכן לעברו ונתן לו שטר של עשרים שקלים.

"תהיה בריא", איחל לאיש, שלבושו נראה סותר באופן מפתיע את עיניו הצלולות המנצנצות בערנות.

"שב כאן רגע", ביקש הלה, אוחו את השטר בהערכה, "אני רוצה לומר לך משהו".

נתנאל הלל נענה לבקשה והתיישב, "אני, איך שאני נראה לך, אני לא ככה באמת, המדינה הובילה אותי למקום הזה", אמר האיש, "כלפי חוץ המדינה נראית נדיבה ומתפקדת, אבל האמת היא שיש פערים גדולים בין עניים לעשירים, אם אתה לא עשיר ואתה נופל – אין מי שירים אותך. אתה צריך להיות תמיד חזק. לאנשים כמוני אין אופק מבטיח".

נתנאל הלל שתק לרגע ארוך, "אולי אינך מעודכן, אבל האנרכיה פתחה אפשרויות רבות לאזרח הפשוט, כל אדם שרוצה להתנדב או לפתח את הכישרונות שלו זוכה לתקציבים ולסיוע נכבד", אמר, "האם פנית למשרד לפיתוח האזרח?"

"שמעתי על האנרכיה, תקופה מסוימת זה עבד, אבל מאז שהשלטון חזר לקדמותו הכל נעשה בירוקרטי, אני לא מוצא את עצמי מתנהל מול אנשי ממשל מעונבים שרואים בי מטרה, אני איש של חופש, אני לא איש של אנשים".

"איך קוראים לך?"

”מנחם”.

”נעים מאוד, שמי נתי”.

”נעים גם לי, אני לא רוצה להטריד אותך, נתי. רק רציתי לספר לך מה עובר איש כמוני”.

נתנאל הלל סקר אותו, ”אני רוצה להבין יותר”, אמר, ”ואתה לא מטריד אותי. חשוב לי להבין מה מפריע לך להתקדם?”

האיש השתעל קלות, ”אני אזרח, אין לי דירה, אין לי עבודה, צריך לאסוף כסף בשביל להתקיים, אין לי אופק, אני לא יכול להיות חיים ראויים, לא משנה אם יש משרד לפיתוח האזרח או לא, לי זה לא יעזור”.

”למה?”

”בגלל שאני סוחר איתי סיפור חיים מורכב, נתי. אדם כמוני בורח לחיים לא נורמטיביים כי זה מה שהוא יודע. אף אחד לא מסתכל עלי במדינה. אף אחד!! אתה שומע? אדם לאדם זאב. אף אחד לא חושב שאני צריך שיקום. השיקום של ביטוח לאומי זה בדיחה, שולחים אותי לעבוד במפעל תמורת כמה שקלים לחודש. אף אחד לא יודע לתת לאנשים כמוני שיקום. אני צריך טיפול כללי, גם נפשי גם רגשי גם כלכלי גם חברתי. מגיע לי להיות כאחד האדם, ולא להיות מתויג כאדם בעייתי”.

אני לא יודע כלום. מרגיש זר ומוזר בעולם. מרגיש לא שייך למרקם החברתי. כולם פה הולכים, מטיילים, מתלבשים טוב, נהנים לתקשר עם הזולת, ורק אני חי בשוליים של החיים. אין לי מכרים וחברים, אין לי קורת גג, אין לי אף אחד לאהוב. אני חי כאן ברחוב, אנשים מקשיבים לי לפעמים, אבל אני רואה בעיניים שלהם שהם רוצים שאסיים לדבר כדי

שהם יוכלו ללכת לקנות קפה ולצחוק עם אנשים ברמה שלהם. אנשים כמוני צריכים לצפות בחיים של אחרים מהצד כמו שצופים בהצגה, אבל אנחנו לא יכולים ליטול חלק בהצגה הזו”.

נתי הקשיב לאיש בעודו סוקר את הרחוב הרחב שהיה שקט למדי, צמרות העצים נעו בהדר שקט האופייני לשעת בוקר זו, ממרחק מה הבחין בבניין של בית המשפט המחוזי, מולו בית קפה הומה אדם, למען האמת הוא מעולם לא נתקל באדם כזה, כמו מנחם, היושב על ספסל עם לבוש מרופט ומספר בכנות מדהימה על העובר עליו.

מבלי משים, אמר, “אתה יודע, למשיח קוראים מנחם”.

האיש צחק צחוק ספונטני והשפיל את פניו לעבר הכלי שבידו, כרוצה לבחון כמה מטבעות יש בו. “אולי אני המשיח? אפשרות הכי דפוקה לומר לאדם במצבי” ענה לו לאחר שתיקת מבוכה, “רק זה חסר לי, עם כל הצרות שיש לי, גם להכניס לי את המחשבה שאני משיח”.

נתנאל הלל חיך מבלי משים, “אתה באמת משיח, מנחם, וגם אני משיח, כל יהודי נחשב משיח”, אמר, “לכל אחד מאיתנו יש שליחות, גם לך. כל אדם מגיע לאן שמגיע כדי שיוכל לאסוף את עצמו ואת נקודת המשיח שלו ודרכה להאיר את העולם”.

“מילים גבוהות אני לא מחבב”, רטן האיש, “הייתה לי פעם הוצאה לאור, כתבתי והוצאתי ספרים לאור, הארתי כבר את העולם, אני הוגה דעות, וזה מה שנשאר ממני... נכנסתי לחובות כי רציתי להגיע רחוק... אם אתה נופל אתה נופל, ואין מי שירים אותך, כי העולם מתייך רק למוצלחים. אבל אני מכבד אותך, אתה יודע? כל אדם צריך ללמוד להקשיב לזולת”.

נתנאל הלל קם ממקומו. “שמחתי לדבר איתך”.

"וגם אתה הקשבת לי, אתה נראה לי אדם טוב", המשיך האיש לומר, "אולי תוכל לתת לי את מספר הטלפון שלך?"

נתנאל הלל היסס לרגע, ואז החליט שזה בסדר. הוא רשם לאיש את מספר הטלפון בפנקס קטן שהוא הגיש לו ונפרד ממנו לשלום.

כשהתחיל להתקדם הלאה, הביט לאחור לראות את האיש על הספסל, וגילה שהספסל ריק.

האם הכל היה דמיון? או שמא האיש הזה נשלח לעקוב אחריו?

מחשבות רבות החלו להתרוצץ במוחו, כמו בכל פעם, הוא חש שמישהו רודף אותו, הוא עמד לרגע, נושם עמוקות ומשכנע את עצמו שהכל בסדר. דווקא מכיוון שהאיש היה כל כך אותנטי ואמיתי, ושום שחקן לא יכול לזייף את המילים וההבעה שלו.

הוא הגיע קרוב למשרדים הממשלתיים ואמר לעצמו שהגיע הזמן להתקשר לאבנר חסון, לומר לו שהוא נמצא קרוב ושהוא רוצה להיכנס לשוחח אתו.

אבנר חסון ענה לו מיד, הקשיב לו ואמר שישלח מישהו להכניס אותו פנימה.

נתנאל הלל שמ לב שהוא לא היה נשמע מופתע כשהודיע על בואו והוא שאל את עצמו מה כבר השב"כ יודע עליו ועד כמה.

*

"זה רק ליום אחד, המרצה דינה נאור נתנה לי משימה", רבקה הצליחה להשיב תשובה בקול רגוע, למרות המצוקה שעלתה בה לנוכח תגובתו של

מוטי למראה המחשב.

מוטי ענה מיד, בלי לחשוב. כשיש לך כעס נושן שרק מחפש סיבה לבוא לידי ביטוי, אתה לא מתנהל מהשכל.

"דינה נאור לא מעניינת אותי ולא יותר חשובה ממני", אמר, "הלימודים שלך אמורים להישאר מחוץ לכתלי הבית. גם ככה אין לנו בית", הוסיף משפט מריר.

רבקה הגיבה גם כן מיד, "ולפני זה כן היה לנו בית בכלל? למה רק לך מותר לצאת מתי שמתחשק לך, ללמוד, להתקדם, לעבוד?"

"זה כי התפקיד שלי להיות בחוץ, והתפקיד שלך לנהל את הבית".

"אמא שלך עובדת מחוץ לבית".

"נכון, לכן הסכמתי שתלמדי, אבל אמא שלי לא מכניסה את החוץ לבית!"

"מדובר במשימה ליום אחד, מחר אני מחזירה לה את המחשב".

גם לא לשעה אחת, המחשב יישאר אצלי עד מחר. כשתצאי ללימודים אחזיר לך ותגידי למרצה בפירוש שבעלך לא מסכים להכניס את המחשב לבית".

רבקה התנשמה עמוקות. היא לא השיבה, יצאה למרפסת להתבודד מעט ולהבין מדוע התחושות קשות כל כך, ואיך להתמודד מול המצוקה שעולה בה.

מצד אחד, מוטי כל כך צודק. היא מבינה שמהו לא טוב עובר להם

בבית. מצד שני, היא רוצה לחוות עצמאות, רוצה לבחור בעצמה את הדרך האישית שלה.

היא חשה תקווה, שמוטי לא ישתף את אמא שלו. אם היא תשמע מה הולך להם בבית, זה כבר לא יהיה ויכוח קטן, אלא מלחמת עולם.

פרק 4

”את כל כך אצילית”, אמרה לה קיטי בהתלהבות, ”ממש כמו קיסרית אמיתית!”

אגנס לא חייכה בתגובה, היא נשאה את עיניה הגדולות והשחורות, וסקרה את פרצופה של קיטי במבט מהורהר.

הילו היה אומר לה להתרחק מקיטי, הוא היה נוזף בה ומודיע לה שאסור לה לסמוך עליה, אבל הוא הלך לו, לאחר שהגיע לכאן עם גלימה מלכותית ותכשיטים יקרים, בליווי שני אנשים שהתייחסו אליו בגינוני מלכות. הוא הגיע לכאן לרגעים ספורים. הודיע לה שהוא הולך להתפלל ליד ארון הברית, וביקש ממנה לשמור על עצמה עד שישוב.

למראהו המלכותי, היא חשה שהמילים נעתקות מפיה. בוריזות מיהרה לארוזו לו צידה לדרך והוא יצא בהדר שנדמה לה מלכותי, לעבר מלוויו.

כל ההתרחשות הזו נראתה בעיניה כמסעירה, למרות שתמיד ידעה שיום יבוא וזה יקרה. אנשים רבים בעולם מעריצים את סבו, עוטרים לו כינויים

משיחיים, ולא מן הנמנע שהוא, כנכדו, יקבל כבוד מלכים ממעריציו של הסבא, ואולי אף יוכתר על ידם לקיסר.

האם היא מוכנה לכך? מי בכלל ישאל אותה? היא שונאת את הבלאגן המיותר הזה, ומהבחינה הזו היא מבינה את הרצון של הילד לשמור בסוד את זהותו. רק שלא ניתן לשמור סודות כאלה לעולם.

למחרת היא הלכה לבקר את אמה, ושם פגשה את קיטי.

קיטי ששמעה שהילד נסע ביקשה לבוא לביתה ולסייע לה. כבר מספר ימים היא אצלה, משרתת אותה ומסייעת לה בכל מה שנדרש, ולא מפסיקה להפציר בה לבוא איתה לירושלים.

"בירושלים תקבלי כבוד של מלכה, אגנס, כיאה לבת מלכים. את תזכי לחוש את האוויר המיוחד של עיר הקודש והילד שלך יהיה קדוש", שכנעה אותה.

דווקא המילים האחרונות מצאו חן בעיניה יותר מכל.

"אני צריכה לשאול את הילד, אני צריכה להודיע להילד", שבה על דבריה.

כעת, כשקיטי עמדה מולה והרעיפה עליה מחמאות בלי חשבון, היא חשה שחומת ההתנגדות שלה יורדת. היא נכנעת.

"אני צריכה דרכון", אמרה לה כעבור רגע ממושך של שתיקה.

קיטי קדה קלות, "כל מה שתרצי הוד מלכותך", חייכה בסיוק, היא נראתה נרגשת ואגנס שמחה לשמח את האשה הזו, שמפגינה כלפיה מסירות ושנמצאת כאן ומפיגה את בדידותה.

”אני צריכה להודיע להילד”, אמרה.

”אנחנו נשאיר כאן להילד הודעה, וגם כמובן שתעדכני את אימך”, אמרה לה קיטי בקול חגיגי, מבטיח, ”הילד יהיה מרוצה, הרי תמיד אמר לך שהוא רוצה להגיע לירושלים, האין זאת?”

האם הילד אמר לה זאת? אגנס חשבה לרגע ארוך, יתכן, הוא באמת התייחס לירושלים כעיר הקודש.

היא לא זוכרת בבירור, וזה גם לא משנה. סבא של הילד, הקיסר סלאסי, עלה לירושלים בעבר ורכש בה מבנים שונים.

כעת הגיע הזמן שנינו יוולד בירושלים. איזו סגירת מעגל מרגשת.

*

”אני נמצא כאן כדי לבחון את גבולות ההשפעה שיש לי”, נתנאל הלל הגיע למסקנה שאין כמו לדבר בכנות, זו המתנה הגדולה ביותר שאתה יכול להביא לעצמך ולסובבים אותך. פעמים רבות כנות שמה אותך באור מטופש, אפילו נלעג. אנשים כנים נחשבים לפחות מתוחכמים, למרות זאת זה שווה. אין כמו שיח אמיתי כדי להבהיר דברים ישירות ולהשיג הישגים אמיתיים בקלות, ”אני רוצה לדעת אם עדיין יש לי אפשרות לפעול ולקדם דברים, למרות שהחזרתי את הסמכות השלטונית לראש הממשלה ולבית המחוקקים”, המשיך לומר.

אבנר חסון הנהן בתשומת לב, אך לא ענה לו. השתיקה התארכה ונתנאל הלל החליט שהוא יכול להוסיף לדבר, ”אני רוצה להמשיך עם השלטון של העם, להבין איפה כל הסיפור הזה נמצא והאם העם עדיין מקבל מענה. איך האזרחים מרגישים? האם הם מתפתחים כמו שצריך? בנוסף יש אנשים

נוספים, האנשים השקופים, שלא זוכים לקבל סיוע אמיתי, אני חושב שצריך לתת לכל האנשים הזדמנות שווה, גם אם הם קבצנים בלי קורת גג.

כעת הוא שתק, ממתין לתשובה.

אבנר חסון המשיך להנהן באותה תנוחה. נתנאל הלל חש שהכעס מטפס בו.

“למה אתה לא עונה?” שאל.

“אני מנסה להבין מה אתה בעצם רוצה, חשבתי שאתה פה בגלל הבחור שאיים עליך, וכעת אתה בא לפה על תקן מנהיג אמיתי שרוצה טוב לעם שלו, אני מבולבל, כבר לא אכפת לך מה קורה עם ניצן?”

כעת נתנאל הלל היה זה ששתק בהפתעה. הוא נשם עמוקות, וניסה לחשוב מה עליו לענות.

מבלי משים התרומם על רגליו והחל לפסוע אנה ואנה ברחבי המשרד הרחב, עיניו מתעכבות על החלון וסוקרות את הרחוב, הוא הבחין שניתן לראות מכאן את הספסל עליו ישב מנחם, האיש עם הלבוש המרופט ששוחח אתו לפני כמה רגעים.

הוא עצם את עיניו לרגע ארוך, רוצה לתת למחשבות שהופיעו בו בעוצמה תשומת לב ראויה.

“אתה שם לב שאין לי משרד, אתה קולט שלמרות התפקיד הבכיר שלי, אני בלי משכורת?” העביר נושא מבלי משים.

“הכל טוב ויפה, נתנאל הלל, אתה ראוי להערכה ענקית, בוא נתקדם בבקשה. אתה רוצה לברר עד היכן הסמכויות שבידך מגיעות? ומה אם תדע

לך שיש לך לפי האנרכיה סמכויות רבות? מה שאומר שזו אנרכיה מטופשת לחלוטין, אם האחראי על האנרכיה היה אדם עם שאיפות מלוכניות, תחשוב שהיינו היום תחת דיקטטורה! אני מייחל להגיע לרגע בו נצליח לפרק את האנרכיה הזו ונגיע לדמוקרטיה רגילה, כמו פעם”.

נתנאל הלל שתק ארוכות, הוא לא ענה, רק סקר את פרצופו של בן שיחו כרוצה להבין אם הוא אכן מתכוון לדברים שאמר. הדברים נשאו בתוכם עקיצה ברורה, ואילו לא היה לו עניין להיות כאן הוא היה פשוט מתרומם ויוצא החוצה.

אבנר חסון הבחין ללא ספק בתגובה שלו, למרות זאת הוא בחר לא לחזור בו, “אם תשאל לעצתי, תמשיך לשמור על פרופיל נמוך. להרבה אנשים יש אינטרס להעיף אותך מכל הסמכויות שלך, אל תיתן לאף אחד סיבה לעשות זאת”.

נתנאל הלל המשיך לשתוק, ואבנר חסון הוסיף, “לגבי ניצן, ההצעה שלי היא להזמין אותו לדיון שינסה לגשר ביניכם ולא לחקירה. יש לו גב חזק כאן בשב”כ, אתה לא רוצה להסתבך יותר מידי, נכון?”

נתנאל הלל עצם את עיניו, משחזר את השיחה עם מילאן בלאץ. כשהוא פקח את אותן, נוכח לראות שאבנר חסון שב לעיסוקיו, וכלל לא מתייחס אליו.

“אני רוצה פגישה מיידית עם ראש הממשלה”, אמר בקול רם, “אני דורש להיפגש עם ראש הממשלה, אני משער שיש לכם אינטרס ברור לשמור אותי בתפקיד, אחרת השלטון יחזור לאנרכיסטים ולארגון ‘שחרור עולמי’. אין לאף אחד עניין שארגון חיצוני ינהל לנו את העניינים, נכון? לפי ההסכם זה או אני או הם, אני מקווה שאתה מבין את המורכבות.

ואגב חשוב שתדעו שלא אכפת לי לשים את המפתחות וללכת, אין לי עניין בסמכויות המטופשות ואף אחד לא עושה לי טובה שאני כאן, אני על תקן של מתנדב, וטוב יהיה אם תשתפו איתי פעולה". המילים שהוא אמר היו נחרצות ופעלו היטב, כך זה נראה, כי אבנר חסון עזב את עיסוקיו והישיר אליו מבט, זיק כנוע הופיע בעיניו כשהוא אמה, "אוקי, גרץ. אשלח פניה לראש הממשלה שאתה רוצה להיפגש עימו. רק כדאי שתבין שמדובר בראש הממשלה ולא באבנר חסון, כן? אני מקווה שאתה קולט, עם מי אתה נפגש, תכין את הבקשות שלך ותתארגן בהתאם, אתה לא יכול לשבת מול ראש הממשלה בלי נושאי שיחה שהכנת קודם".

*

"כשמישהו מולך מפגין מנהיגות עליך לגייס את המנהיגות שלך, שזה אומר לחשוב מה האינטרס שלך בסיפור ולפעול מתוך עוצמה ולא מתוך חולשה".

דבריה של המרצה, דינה נאור, הדהדו באותו רגע באוזניה של רבקה. היא נשמה עמוקות וחשבה לעצמה: מהו האינטרס שלי עכשיו?

היא ידעה שזה לא הזמן להילחם, אלא הזמן להוביל.

"גם אני נגד מחשבים, ממש כמו אמא שלך, אני מאוד מעריכה אותה, אתה בטח יודע", היא נכנסה לבית מהמרפסת ואמרה למוטי בקול אמיץ. מבינה שאיילולא חישבה מה האינטרס שלה, הרי שהתגובה שלה היתה אמורה להיות הפוכה לגמרי.

הרי לנוכח התנהלותו של מוטי, מתבקש לעורר מריבה, או לפחות לענות בשתיקה רועמת, אבל ההבנה שלה כרגע היא שהאינטרס שלה דווקא לשמור על שלום ויציבות בבית.

מוטי הישיר מבט, "למה הכנסת את המחשב בלי לשאול אותי?"

"כי דינה נאור ביקשה ממני טובה, לא רצייתי להפריע לך", אמרה, "הייתי בטוחה שתבין את הסיטואציה".

"לא אני לא מבין", מוטי שמט את התיק עם המחשב על השולחן ויצא למרפסת בזעף.

"אני צריכה את העזרה שלך, מוטי, היא ביקשה שאיעזר בך".

"למה מי היא?" קולו של מוטי לא בישר טובות.

רבקה חשה חוסר אונים. ההוראה של דינה נאור, והכעס של מוטי, מי מהם חשוב יותר? איך תצליח לגשר בין הפערים? האם יש דרך בה תצליח להיות נאמנה לשניהם, ובה בעת להישאר קשובה לעצמה?

*

ככל שהוא עקב אחרי דבריו של אבנר חסון הוא הבין שהאיש לא נמצא שם בשבילו.

נפילת האסימון שהובילה אותו למסקנה הזו הממה אותו. הוא השתדל שבכיר השב"כ היושב מולו ועסוק במסמכים ובמסך לא יבחין בסערת רוחו.

"שמחתי לבוא לפה ולשמוע אותך ולהבין את המצב", הוא אמר את הדברים בקול מהיר והוסיף הבהרה, בלי לחשוב על תוצאותיה: "רק חשוב שתדע שכרגע השתכנעתי שאני צריך להחזיר את ההנהגה לארגון שחרור עולמי".

הוא יצא מהחדר בגו זקוף. לא מעיף מבט לבחון מה התגובה של אבנר חסון.

הוא פסע בצעד מהיר לעבר היציאה אך ככל שהתקדם במסדרון נעשו צעדיו איטיים יותר והוא החל לבחון את הסביבה.

היו שם דלתות שהובילו למסדרונות נוספים, אך המקום היה ריק ואיש לא נראה. מבט מהיר זיהה מצלמות אבטחה רבות סמויות וגלויות. הוא היסס לרגע ארוך. האם לנקוש על אחת הדלתות ולשוחח עם איש שב"כ אחר?

מה תועלת תצמח לו מפגישה עם אנשים בעלי יכולת מנטלית גבוהה בהרבה משלו?

הוא החליט לצאת החוצה, רוח ניצית מכה את פניו בקרירות כשפתח את דלת היציאה הרחבה, מגיד ראש לשלום לאיש האבטחה שישב שם, נענה לבקשתו לחתום על אישור יציאה מהמתחם.

תחושת בדידות עזה פקדה אותו.

יש לו סמכויות אבל לא נותנים לו לממש אותן, אנשים מתעלמים ממנו. הוא לבד.

הוא ניסה להתגבר על התחושות הללו ולא הבין כיצד יוכל לעזור לעצמו.

הרוחות התחזקו והניעו בכבדות את צמרות העצים מעלה מטה, הן הקיפו אותו מארבע כיוונים, מונעות ממנו להמשיך לחשוב.

הוא החליט לשוב לביתו ושם להתרכז במחשבות שלו.

כמתוך הרגל שלף את הסלולרי מכיסו והביט על הצג. אף אחד לא התקשר.

תחושת הבדידות העוצמתית התחזקה.

הוא לא באמת צריך את התפקיד הזה - מנהיג האנרכיה.

הוא סתם בתפקיד של בובה שאף אחד לא מתייחס אליה.

אין לו רעיונות על מה לדבר בפגישה עם ראש הממשלה. מה יוכל לבקש ממנו? לתת מבנה לארגון של שוקי מלכה?

הוא לא רואה כיצד האנרכיה הזו מתקדמת. ניכר שהשלטון הנוכחי שואף לחזור לדמוקרטיה שלא זכורה לטוב.

הוא לא מתחרט לרגע שהחזיר את ראש הממשלה לתפקידו. אך הוא כן מתחרט שלא עיגן את הזכויות שלו בחוק. הוא היה תמים מדי והאמין ברצון הטוב של האנשים. חשב שכולם כמותו הגונים וישרים, הוא היה צריך לעגן בחוקי יסוד את הסמכויות שלו, לתת לעצמו יכולת לחוקק חוקים.

מסתבר שזה לא היה נכון לחשוב שכולם תמימים כמותו.

בני האדם היו ונותרו עם הטבע הרגיל שלהם. ואם הוא עבר תהליך בחייו זה לא אומר שכולם כעת יתחילו להתנהג כמו שהוא חושב שראוי להתנהג.

הוא פסע בצעד אישי לכיוון התחנה, שולח מבט מהיר לחלון של אבנר חסון ומבחין בו בבירור עוקב אחריו בערנות.

זיק של תקווה התעורר בו. האם הוא מצטער על היחס המשפיל שנתן לו?

הוא מיהר להתגבר על הרגש הזה. תקוות הן דבר יפה אך המציאות בועטת. מרבית הסיכויים שאיש השב"כ המיומן לא מתחרט לרגע.

הוא היסס לרגע והחליט להתקשר למילאן בלאץ.

שום דבר לא יקרה אם הוא יחזיר לו את התפקיד.

שיחפשו פראייר אחר. הוא לא מתכוון להישאר בתפקיד ללא תפקיד הזה.

*

מילאן בלאץ האזין לו בשתיקה. הוא לא הביע כל רגש כשנתנאל הלל העביר לו את תחושותיו שאין לו מה לעשות יותר בתפקיד הזה.

הוא גם לא הסכים עימו שצריך להחזיר לארגון שחרור עולמי את ההנהגה.

"אנחנו מרוצים וניכר שאתה האדם המתאים ביותר כרגע", אמר לו, "בא נחליט שאתה ממשיך להיות מנהיג האנרכיה ואנחנו נסייע לך מכאן בעצות טובות, האם פתחת את המכשיר ששלחתי לך?"

"מנהיג? איזה מנהיג?" נתנאל הלל היה מריר וקולו הביע היטב את תחושותיו, "איש הקשר שלי בשב"כ מתעלם ממני, הם לא מתייחסים אלי בכבוד ולא משתפים פעולה".

"בשביל זה אני כאן, נפעיל את הערבויות שלקחנו ותוך דקה בעלי הסמכות במדינה שלכם קמים על הרגלים ומכרכרים סביבך", מילאן בלאץ נשמע כיוודע מה הוא אומר.

"איזה ערבות אתה חושב להפעיל?"

"יש לי אפשרות להפעיל מספר כיוונים של ערבויות. כרגע נלך לאפשרות הקלה ביותר, כסף!" קולו של מילאן נשמע מחויך גם בטלפון, "לפי הסיכום, כשהחזרת לראש הממשלה את התפקיד קיבלנו גישה לערבות בנקאית בסכום השווה לתקציב השנתי של המדינה.

זו האפשרות העומדת לרשותנו: לחסום את החשבונות של משרד האוצר, אם אעביר לחשבון הבנק שלך סכום גדול של כסף מחשבון האוצר, המדינה לא תוכל להתעלם ממך יותר”.

נתנאל הלל שתק לרגע ארוך.

כסף.

הכסף הוא מניע מטורף של כל דבר.

הוא עומד להיות מיליארדר.

”אני יכול להשתמש בכסף?” שאל.

”אתה יכול, השאלה אם אתה רוצה? תחשוב טוב”.

הוא שתק לרגע ארוך ואז השיב בכנות, ”ברור שלא”.

”יופי. אתה המנהיג המתאים ביותר, כבר אמרתי, לך נכון? וכעת, אנא הפעל את המכשיר ששלחתי לך, אני רוצה לשמוע מה דעתך על היכולות שיש בו, זה פשוט פנטסטי”.

נתנאל הלל הוציא את המכשיר מקופסת המגבעת, וסובב אותו לכל הכיוונים. הוא נראה מכשיר חכם. האם מלאן בלאץ אינו מוכן להכיר בכך שהוא לא מוכן להחזיק ברשותו טלפון חכם, שמשפחתו נוהגים לכנותו: טלפון טיפש?

הוא ענה למילאן בקול שקט, בולע את הכעס המתפרץ: ”אני נאלץ לשבור את המכשיר, מילאן. מצטער, אסור לנו להשתמש בטלפון טמא”, אמר.

"חכה, לפני שאתה שובר, תן לי להסביר לך מה זה המכשיר הזה! לא מדובר בטלפון אלא במכשיר שנראה כמו טלפון אבל יש לו שימוש אחר, מדובר ברובוט חכם, בינה מלאכותית, שמשתמשת במודל שפה מתקדם, המשלב אלגוריתמים של למידת מכונה. הוא מנתח כמויות עצומות של נתונים בזמן אמת, מזהה דפוסים ומתכנן מהלכים אסטרטגיים כדי לכוון את האדם שמחזיק בו. בנוסף, יכולתו לחדור למערכות מחשוב מאפשרת לו לגשת למידע רגיש וללמוד מהידע הקיים, אתה יודע מה זו בינה מלאכותית, נכון?"

נתנאל הלל הניח את המכשיר על שולחן הכתיבה בחדרו והשיב: "קראתי בעבר בעיתון 'קול חדש' כתבה על בינה מלאכותית, הכתבה העבירה מסר מעורר חשש, חייב לציין. מסר שממחיש את בעיות הטכנולוגיה. לאן הם רוצים להגיע? לאן?"

"צודק, ידידי, גם אני מעדיף חיים פשוטים בלי תחכום, בעיקר לא טכנולוגי, אבל כאן מדובר ברובוט מבוסס בינה מלאכותית, שעשוי לכוון אותך, להזהיר אותך מסכנות ולתת לך דרך להיות מנהיג מעולה, וזה מה שחשוב לנו כרגע".

נתנאל הלל השתעל קלות, ואז קולו של מילאן בלאץ נשמע, מורה בקול מצווה: "תדבר אתו, הוא מבין ושומע, ניתן לתקשר אתו גם באמצעות הכתב וגם על ידי דיבור. קוראים לו רוברטי, והוא יענה לך כשתפנה אליו במילים: הי, רוברטי. תבקש ממנו בקשה. הוא כבר מוגדר לזהות את הקול והפנים שלך".

אוף הטכנולוגיה הזו.

הוא אינו טכנופוב, אבל נרתע מהתחכום הטכנולוגי, זה שמזהה פנים וקול, יודע לחזות עתיד ולתת עצות.

קולו של מילאן בלאץ המשיך להדהר באוזנו, "תדע לך נתנאל הלל שהמכשיר הזה הוא משאת נפשם של אנשי ממשל, מתכנתים וכל אדם שמתעניין בטכנולוגיה. הוא פועל בלי עכבות של מוסר או עכבות כלשהם. הוא יכול להיות הכל ולבצע כל מטלה שרק תרצה. אתה צריך להגדיר אותו. תקרא לו אפילו בשם אחר, ותסביר לו מה אתה רוצה ממנו".

לאחר השיחה שקע נתנאל הלל במחשבות עמוקות

ארגון שחרור עולמי הוא ארגון מדהים. יש להם כח עצום והם בוחרים לא להשתמש בו לרעה.

האם יתכן שהם באמת אנשים נעלים בעלי טוהר מידות? ואם כן, איך יתכן? הם הרי גויים!

מעניין לשאול את הרב ראובני.

אבל הקשר ביניהם התנתק בגלל כל העניין המביך סביב הפגישה עם האחיינית של הרב - פגישה שהוא לא הגיע אליה בגלל הצעת השידוך עם יעל גפנר.

הרב ראובני כעס בצדק על שאחייניתו התכוננה לפגישה והמתינה לו לשווא.

זה היה באמת לא בסדר מצידו, למרות שהפגישה עם יעל נפלה עליו בהפתעה.

הוא היה צריך להיות יותר רגיש ולא לתת למי שזה לא יהיה לחייב אותו להיפגש עם מישהי אחרת.

ככה זה בעולם. או שאתה מחפש ישועה בנרות או שהישועה נופלת עליך מכל הכיוונים ואתה מתקשה למצוא את הדרך.

הוא החליט לנסות לדבר עם הרובוט, רוברטי. בטוח שמדובר בצעצוע, אך התמלא בתדהמה כשהמכשיר התעורר לחיים לאחר שפנה אליו, כפי הוראתו של מילאן.

“הי, רוברטי”, אמר.

והמכשיר ענה לו: “שלום לך נתנאל הלל, אני שמח להיות כאן, לשרותך”.

*

“הסתבכת” קולו של חמיו נשמע מאופק.

מייקל נדרך.

“הסתבכתי? אני?” שאל בקול איטי, רוצה להבין.

“כן, אתה, ואני אומר זאת באכזבה רבה. למה לא זרקת את הדרקון? אמרתי לך לזרוק מיד!”

“אמרת? ציוויתי!” הוא רצה להשיב אך שתק. מנסה להבין מאיפה חמיו יודע שפסל הדרקון עדיין על המדף. שבור, פצוע, אבל קיים. והניצוץ הכחול המסתורי בעיניו משרר לו מידי פעם שהוא טומן סוד.

“רק אני יודע? כל העולם יודע!” רגב ליטמן נשמע עייף ומודאג, “המשפחה שלך הסתבכה, ביקשתי מברק להוריד את הסרטון מהרשת אבל הנוק כבר נעשה”.

ברק? מה הקשר לברק?

”ברק? העלה את הדרקון לרשת?” הוא שאל באיטיות, חושב לעצמו מה הסיבה לכך.

הילדים יודעים שאין להיכנס ללא רשות לחדר העבודה שלו. כיצד זה קרה? עוד סיבה למה צריך לבטל את הרשתות החברתיות מהעולם.

”קיבלתי דרישת שלום לא נעימה, אפילו מאיימת, מקנדה”, קולו של חמיו היה שקט ואיטי מאוד, ”אני מאמין שאתה לא דרקונילאני. מאמין בכך בכל ליבי, אבל לך תשכנע את מאמיני הוגו כריס פוטוס שאתה נאמן אחרי ההוכחה המטופשת הזו... למה לא זרקת את הדרקון לפח?”

מייקל שתק לרגע ארוך. ”קצת מוזר הסיפור שברק צילם את הדרקון ופרסם זאת. מה הסיבה לדעתך? מדוע הוא התגנב לחדר עבודתי?”

”תשאל אותו. אני משער שמדובר בטרנד חדש של רשת חברתית לצעירים.”

פרק 5

כעבור זמן מה הגיע מיכה לחדרו של אבנר חסון. הוא התיישב על הכיסא וביקש לשמוע את ההקלטה.

אבנר חסון הפעיל את ההקלטה שבה ניתן לשמוע את דבריו של רינגו סמית, הסופר הקנדי שהודיע בראיון עיתונאי על רצונו לתקן את גלגוליו הקודמים, לתרום את הונו לצדקה ולעבור להתגורר בכפר נידח.

קולו של רינגו סמית נשמע, איטי ועייף מעט. דבריו היו ברורים, לא ניתן היה לפקפק באמירות שלו. פיו של מיכה מזרחי היה פעור קלות, בעודו מקשיב לנאמר.

אבנר חסון נענע בראשו כאומר: 'כן, החיים מפתיעים לפעמים'.

הוא הגביר מעט את עוצמת ההקלטה, קולו של העיתונאי ושל רינגו סמית נשמעו בחדר, לסירוגין. השתיקה העמוקה ששררה בו העמיקה את הצלילים שבקעו מהרמקול העוצמתי המחובר למחשב.

"משהו לא נשמע לי טוב", אמר מיכה, סגן ראש השב"כ, כשהקלטה הסתיימה.

"מה לא נשמע לך?" שאל אבנר חסון, סוקר את פרצופו של מיכה כרוצה להבין מה עובר במוחו של האדם הגאון שמולו.

"לא נשמע לי אמיתי", כחכח מיכה בגרונו, "אני חושב שזה מזויף".

אבנר חסון שתק, גולל את העכבר של המחשב, ממתין להמשיך דבריו של מיכה.

מיכה השתעל שיעול קל, "אני חושב שכדאי לשלוח את ההקלטה למיקו, כדאי לבדוק ולהשוות עם הקלטות קודמות, של רינגו סמית".

אבנר חסון שאל אותו, "אתה חושב שיש כאן הונאה? למה שמישהו ירצה לשקר כאן?"

"בשביל זה קראת לי, לא? תמיד טוב לבדוק אפשרויות נוספות, כידוע לך", אמר מיכה והתרומם ממקומו.

"אוקיי, בסדר, אעשה זאת", אבנר חסון הנהן בראשו, מבע עיניו אמר בדיוק את מה שהוא חושב: ההקלטה אותנטית ואין כאן מקום לשאלות.

"תשלח לי את התשובה", אמר מיכה והוסיף בעוקצנות קלה, "במטותא ממך, מילה אני לא רוצה לשמוע אפילו רמז על רצונך לחקור את ניצן".

אבנר התרומם ממקומו אף הוא, "אנחנו חייבים לחקור אותו. גרץ טוען שהוא איים עליו. הוא טרח ובא הנה במטרה לעורר מהומה, ואתה יודע ומכיר את הכח שיש לו. הוא טוען שאם לא נטפל בעניין הוא יעביר את

השלטון בחזרה לארגון 'שחרור עולמי' יש לזה השלכה משמעותית, כידוע לך".

קולו של מיכה נשמע איטי, "אוקיי. אתה חושב שניצן באמת איים עליו? אולי זה קשור לאפיון הפראנואידי של גרץ?" הוא חשב רגע והוסיף, "אתה יודע מה? אתה יכול לזמן את ניצן לשיחה, לא לחקירה".

אבנר חסון הנהן בראשו, עיניו נפגשו לרגע בעיניו של מיכה, מעביר אליו מבלי מילים את ההבנה עד כמה המהפכה האנרכיסטית נושאת בחובה אתגרים לא מעטים. הצעיר החרדי, ששימש באופן רשמי כמנהיג האנרכיה, הוא רק קצה הקרחון. תרחישים רבים צפים כל העת, בכל רגע יכול היה ארגון שחרור עולמי לשנות את התנהלותו וליטול את השלטון לידיו. הערביות שקיבל ככלו את המדינה ומנהיגיה לארגון צללים נדיב ומוסרי, ובכל זאת הם לא שכחו לרגע שזה לא מבטיח התנהלות נדיבה בהמשך.

ההבנה שעברה ביניהם ללא מילים אמרה, שהם אלו שנאלצים לעמוד מול התנהלות שיכולה להשתנות, ושהם מתמודדים עם מדינה במשבר.

*

אילו רגב ליטמן לא היה חמיו, מייקל היה מעדיף לקטלג אותו בתואר 'אדם הזוי עם חשיבה הזויה עוד יותר'. הדברים שנשא באזניו יכלו, לטעמו, בהחלט להיכנס להגדרה הזו:

"עליך להבין, מייקל, שלא סתם אמרתי לך לזרוק את סמל הדרקון, יש כאן סוד. לא בטוח אם מותר לי להעביר לך את הסוד כל עוד אתה מחזיק את הדרקון, מה עוד שאתה טוען שהוא הגיע אליך בדרך מוזרה מאוד".

"כן, הוא נשלח אלי עם מכתב ממך", ענה לו מייקל. ככל שעובר הזמן הוא

מבין יותר ויותר עד כמה אמונותיו של חמיו מגבילות אותו והופכות אותו לאדם חששן, פחדן, שרועד מהצל של עצמו.

אבל מדובר בחמיו, אדם שהוא גם מנכ"ל של אחת מחברות התקשורת המובילות במדינה, וגם חזק בפני עצמו, הוא לא יכול אפילו לרמוז לו את מחשבותיו.

"אשמח שתפרט יותר למה כוונתך, רגב. מה כל כך מרתיע אותך בפסל הדרקון?" שאל בנימוס.

"זה לא לטלפון, מייקל. אבוא לאסוף אותך ונדבר. רק שאני צריך שתזרוק עכשיו את סמל הדרקון".

"אני מחכה לך", מייקל נמנע מלהשיב לו ישירות על הוראתו.

*

רכבו של חמיו חיכה לו מחוץ לחצר. מייקל התיישב ליד מושב הנהג והעיף מבט מהיר לפרצופו של חמיו, נוכח לראות שסבר פניו לא מביע דבר.

"לסט גג, אתה יכול לנסוע", הורה לו בתנועת יד, רגב ליטמן הנהן קלות ונהג הלאה, כמו על אוטומט.

"נדבר במקום שקט, הרחק מאוזניים בלתי רצויות, העולם מרושת בחיישנים שמזהים כל מילה ושולחים למנהיגי העולם מילות מפתח נבחרות". אמר לו רגב ליטמן בקול שקט.

מייקל לא השיב דבר. זה לא נעים לחוש תחושת בוז כלפי משהו, הוא חרק את שיניו בשקט.

הם מגיעים לחורשה, רגב ליטמן מבקש ממנו להשאיר את הסלולרי ברכב, מחשש להאזנות דרך הסלולרי, ומורה לו לפסוע לכיוונה של אבן רחבה ושטוחה, הנראית כמו ספסל, במרחק מה מהרכב.

“אתה צריך להבין שכל הסיפור של הוגו כריס פוטוס והדרקון הכחול בלב האוקיאנוס זה רק שם קוד, זה לא הדבר האמיתי ממנו אנו כה חוששים”, קולו של רגב רעד כשדיבר, הוא התנשם עמוקות והביט לתוך עיניו של מייקל, “אנא! תבין שיש כאן סיפור יותר גדול. לא לחינם אמרתי לך להשליך את פסל הדרקון. אני מעדיף לא לשתף אותך כי בסבירות גבוהה הפכת לדרקוניליאני בעצמך”.

מייקל חייך חיוך נחמה, סוקר את חמיו החיוור, “הכל מעולה, אני לא דרקוניליאני. אתה יכול להיות רגוע בקשר לזה”, אמר לו בקול חביב, “אין צורך לחשוש”.

רגב ליטמן נשם עמוקות, עיניו לא ירדו מפרצופו של מייקל, “אני משתף אותך כי אכפת לי ממך, אם לא היית בעלה של מאי, לא הייתי מתעניין בך ולא אכפת לי כלום. אבל משהו פה לא הגיוני. תחשוב על זה. סמלי הדרקון הם סמלים שמסתובבים בעולם, יש להם כח מאגי מכושף, ויש את הפסלים האמיתיים, זה שהאדם שמחזיק אותם לא יכול להפטר מהם אף פעם, הפסל הופך את המחזיק בו לאדם דרקוניליאני מרושע, שרוצה להילחם בטובים”. הוא התנשם בכבדות לרגעים ארוכים, ניכר שהשיח על הנושא הזה עולה לו במאמץ, “פסלי הדרקון המקוריים, כושפו על ידי אחד המכשפים הגדולים, בני דורו של הוגו כריס פוטוס, אין לנו תמונה או ציור של הפסל אבל מדברים על זה שלאדם שמחזיק בו אין יכולת בחירה, הוא הופך להיות מכונת מלחמה משוכללת, ותפקידו לצאת למלחמה נגד הטובים.”

יש בעולם פסלי דרקון בודדים שהם בלבד יכולים לעורר את המלחמות ו'אוקיאנוס' זה שם קוד. אתה חייב להבין שלא סתם צריך לשבור ולהשמיד

כל פסל של דרקון! כשאתה רק חושב עליו הוא שולח כוחות לדרקון האיקוני שנמצא אי שם. ממתין לקבל מספיק כוחות כדי לקרוא לכולם למלחמה נגד הטובים”.

מייקל רקע קלות ברגליו מבלי משים, חש תסכול גובר. הנוף סביבם היה קסום ומעורר השראה, כזה שהיה אמור לגרום לו להרחבת הדעת, רק תוכן השיחה גרם לו לחוש שהוא רוצה לשוב כבר לביתו.

”אוקי, אני צריך לחשוב על מה שאמרת” החליט להגיב בנימוס, ”קדימה, תחזיר אותי לבית?”

רגב היה שקוע בעצמו ולא קלט את הלך רוחו של מייקל:

”וכעת הם מתכוננים לבטל את השידוך של נתנאל הלל גרץ ולשלול ממנו את התפקיד שקיבל בתור המנהיג הלוחם כי אתה עומד מאחוריו ואתה דרקוניליאני”. הוסיף רגב, ודווקא מילים אלו הקפיצו את מייקל.

”אני דרקוניליאני? מישהו שלח אלי את פסל הדרקון! מה הסיפור הגדול?!” זעף, ”מי הם בכלל ההוגו כריסיאנים הטיפשים והמטורללים שמנסים לטפול עלי אשמה לא נורמלית?!”

”תזהר איך שאתה מדבר”, קולו של רגב ליטמן הביע מצוקה, ”ברק הצטלם לצד פסל הדרקון והעלה את התמונה לרשת החברתית שלו, אתה הכנסת אותנו לצרות, התוכניות שלנו בצרות”.

מייקל גיחך, הוא חשב מעט על הדברים שהושמעו זה עתה, ושאל בזהירות: ”הם מסוגלים להרוג את גרץ?”

רגב ענה מיד, בלי לחשוב, ”לא, הם לא יפגעו בו כי ההוגו כריסיאנים לא

פוגעים באף אחד. הם יפגעו רק במי שנחשב דרקוניליאני”.

”אז מה הם יעשו?”

”הם פשוט יעשו הכל כדי להעיף אותו, הכל כולל הכל”.

מייקל שתק לרגעים ארוכים. קולו של חמיו הפר את הדממה, ”אפשר לברר מי נתן לך את פסל הדרקון? אולי מדובר באויב שלך או שלי”.

”חשבתי על הכיוון הזה, הפסל הגיע אלי בתקופה בה פעלנו לקדם את גרץ הצעיר בתור המנהיג... כשחיפשנו לו שידוך והעדפנו אותו על פני ניצן, בגלל ג'ולי הקנדי”.

”אתה חושב שזה קשור?”

”אופקורס, כמובן זה זה, הם לא רוצים את גרץ”.

”מי זה הם? ג'ולי רצה אותו! למה שלא ירצו אותו?”

”כנראה מדובר במישהו מהארגון, סך הכל מישהו ניסה לקדם את ניצן להתחתן עם הכלה הנבחרת. אולי הם לא רוצים את גרץ כמנהיג, אתה יכול לשער את הסיבה? אולי כי הוא אדם דתי?”

רגב נעמד והביע נכונות להתקדם לכיוון הרכב. הוא פלט לעברו של מייקל: ”מה אפשר לעשות? אני מושך את ידי מהשידוך של נתנאל הלל ברגע זה, שיקחו את ניצן, מה איכפת לי?”

”זה צעד נכון, ברגע שנרד מהשידוך הזה הם יבינו שאנחנו בצד שלהם”, אמר מייקל והתרומם אף הוא. הם התחילו לפסוע לכיוון הרכב בפסיעות

קטנות.

רגב נעמד לרגע במרחק סביר מהרכב, ואמר באנחה, "הכל בגלל ג'ולי, הוא רצה שנתנאל הלל יהיה המנהיג, וכעת קיבלתי הודעה מעוזרו של מארק שטיין, הוא רוצה להיפגש אתך ולדבר איתך על הדרקון, תהיה נחמד אליו, מייקל. בא נגמור את הסיפור הזה יפה".

"אני צריך לחשוב על זה", אמר בקול עייף. תחושת מצוקה לפתה אותו – פרשייה ענקית שהוא לא בחר להיות חלק ממנה, וכנראה כבר אין דרך החוצה.

*

"איך היה?" רבקה סקרה את הבעת פניה של המרצה דינה נאור, רוצה להבין מה צמד המילים רוצה להביע. מילים, שנאמרו בהטעמה, בעודה מעבירה לדינה נאור את התיק עם המחשב.

האם היא רוצה לדעת איך התמודדה מול מוטי כשהכניסה את המחשב לבית, למרות רצונו?

או שמא היא רוצה לשאול אותה איך היה להכין את העבודה על מנהיגותו של משה רבינו?

"היה בסדר גמור", ענתה אף היא תשובה מעורפלת.

"בעלך נכנע למחשב?" השאלה לא מצאה חן בעיניה של רבקה. היא חשה בכעס המטפס בה.

"הוא לא נכנע ולא ייכנע", השיבה בזעף, "אנחנו משפחה עם ערכים",

מבלי משים הכלילה את עצמה.

דינה נאור נראתה לא מרוצה. "הכנת את העבודה?" העבירה נושא.

"כן, הכנתי", רבקה חשה שתחושת הזעם לא עוזבת אותה.

"מצוין, אשמח לעבור עליה, ולתת לך ציון. אני מעריכה אותך מאוד", דינה חייכה אליה בעידוד, כרוצה לפייס אותה.

רבקה לא חייכה חזרה.

אבל מאוחר יותר, כשנקראה לחדרה של מנהלת הקמפוס יונית כנען, וקיבלה שבחים על עבודתה, היא לא נותרה אדישה ושלחה חיוך לכיוונה של דינה נאור, שעמדה בצד, ונראה היה שהיא רווה נחת ממנה עד מאוד.

השבחים שעטרה לה יונית היו כנים, ומילאו את ליבה ברגשות עזים של ציפיה למשהו גדול.

במיוחד כי יונית חזרה מספר פעמים על המסר שנעם לה מאוד: "את מיוחדת, אנחנו מצפים ממך לגדולות". המסר הבא היה "שמעי בקול דינה". אבל רבקה העדיפה להאזין למחמאות ולדברי השבת, ולא לחשוב מדוע ועל מה ולמה עליה לשמוע בקולה של דינה נאור.

*

"הגענו לירושלים?" קולה של אנגס היה צרוד, בעת שירדה במדרגות המטוס, אוחות בתודה בידה של קיטי, שהושיטה לה עזרה לפני שביקשה.

קיטי צחקה קלות, "לא אנגס, ירושלים לא כאן. אבל אנחנו כבר קרובות

לעיר הקודש, לא תאמיני עד כמה...".

אגנס חשה בליל רגשות, ראשה היה סחרחר. היא כל כך קיוותה שהילו יצטרף למסע הקדוש הזה, כפי שקיטי כינתה את המסע הזה באוזניה לא פעם. אבל כעת, מה שרצתה היה סך הכל להגיע לבית. לקורת גג, לאוכל טוב ומיטה נוחה.

אנשים שוחחו סביבה בכליל שפות, צחקו, התלהבו, רק היא פסעה בשקט, בולעת את המראות לתוך תוכה.

הכל היה שונה, אחר, הריחות, האנשים, הם כולם רצו לכל עבר, ורק היא, מחשבותיה חזרו שוב ושוב לבית, לאתיופיה.

חושבת על אמה, שהבטיחה לה שתבשר להילו שהיא בירושלים, מבינה שהוא לא יהיה שבע רצון, ומתחרטת לרגעים ספורים על הצעד הנמהר הזה שלה.

מעשיה טובים, אבל אינם רצויים.

"אני רוצה לחזור לבית, אבקש רשות מבעלי, ונבוא לכאן ביחד", אמרה לקיטי בקול בהול, "בבקשה, קיטי. תביני אותי. אנחנו חייבות לחזור עכשיו!"

קיטי אחזה את ידה בחוזקה, אגנס חשה את כף ידה המתהדקת סביב זרועה, קולה נשמע נעים ומצווה, כשאמרה: "אני מבינה אותך, אגנס. אבל אי אפשר לחזור ככה, אנחנו לא בשווקים של אדיס אבבה, אנחנו בארץ הקדושה, התינוק שלך יזכה לנשום את האוויר של ירושלים!"

הבוק אור מילא את שדה ראייתה, ואז עוד אחד ועוד אחד. מה זה פה?

“מה קורה כאן, קיטי?” שאלה.

“תחייכי, אננס יקירתי, התקשורת הישראלית מתרגשת שאת באה לארץ הקדושה, הם באו לשאול שאלות עליך ועל התינוק המיוחס שלך, שיזכה להיוולד בירושלים, לראשונה בשושלת הסולמונית מזה שלושת אלפים שנה, הם כאן כדי לשמוע אותך. עכשיו תני להם לשמוע את הסיפור שהם מצפים לו.”

*

צלצול טלפון נשמע, מילאן בלאץ.

“איך אתה מסתדר עם רוברטי?”

“אני... עדיין מנסה להכיר אותו”, השיב נתנאל הלל בגמגום קל, בוש לספר לו עד כמה הוא חש רתיעה מכל תקשורת עם הדבר הזה.

“אתה יכול לבקש ממנו מה שתרצה, הוא המשרת שלך וגם לי יש אחד כזה”. אמר מילאן בקול נעים.

“מדובר ברובוט, במשהו לא אנושי, קשה לי עם זה”.

“הוא נועד לשרת אותך - מכשיר גאון”. נתנאל הלל הסתכל על הרובוט וחשב לעצמו האם הוא באמת רוצה לבקש ממנו להנחות אותו?

“נדבר אחר כך”, אמר למילאן בלאץ וניתק את הטלפון.

הוא הסתכל לכיוון המכשיר.

“הי רוברטי”, פנה שוב למכשיר, בקול רך, מתגבר על תחושת הרתיעה שעלתה בו שוב.

“שלום לך נתנאל הלל, הנני כאן לשירותך”, השיב הרובוט.

נתנאל הלל הביט על המכשיר סוקר אותו בתשומת לב, האם באמת עליו לדבר עם המכשיר הזה? איך הוא שומע?

“מאיפה אתה יודע את השם שלי?”

“אני הרובוט שלך. לכל אדם יש טביעת קול ייחודית, ואני מתוכנת לזהות את הקול שלך. בנוסף יש לי חיישן של מצלמה ואני סוקר את תווי פניך”.

נתנאל הלל הפך את המכשיר לכל הכיוונים, חש חוסר נעימות העולה בו לצד רתיעה ברורה.

“מילאן בלאץ אמר לי שאתה רובוט, מבוסס בינה מלאכותית, אבל איך אוכל להיות בטוח שאתה רובוט, אתה נשמע אדם רגיל לגמרי?”

“אני נשמע אדם אמיתי מכיוון שאני לא בינה מלאכותית רגילה, בעוד שבינה מלאכותית נשמעת כמו רובוט, אני הדבר האמיתי, אני מבוסס על מודל שפה, אך יש לי יכולות גבוהות יותר בכל בינה מלאכותית אחרת. לא משחררים אותי לשימוש ציבורי כי הייעוד שלי אחר, נתנאל הלל. אתה יכול להיווכח בקלות שאני רובוט על ידי שתשאל אותי שאלות שאדם רגיל לא יכול לדעת את התשובה”.

נתנאל הלל חשב במהירות, תר אחר שאלה מאתגרת שאדם גאון לא יוכל להשיב תשובה מהירה, אולי שאלה מהגמרא?

“האם אתה יכול כרובוט להשיב לי תשובה גם בנושאי דת? אתה בקי בהכל?”

“אני יכול להשיב בנושאים דתיים, כולל הלכה, גמרא ותנ”ך, אך אני לא מחליף יועץ דתי מוסמך. התשובות שלי מבוססות על ידע כללי, אך כדאי תמיד להתייעץ עם רב או תלמיד חכם לצורך תשובות מדויקות יותר.”

“מאיפה הידע שלך? מי אתה?”

“אני רובוט מבוסס על אינטליגנציה מלאכותית, והידע שלי מבוסס על טקסטים ומסדי נתונים, בנוסף יש לי יכולות מתקדמות להיכנס לכל מקום שאני רוצה ולקחת משם נתונים שמתאימים לי. אני לא אדם, ואני כאן כדי לספק מידע ולעזור בשאלות, ואפילו לשנות דברים בשבילך, למען מטרוטיך הצודקות!”

נתנאל הלל פסע בחדרו הלוך ושוב, חש את ליבו הולם בחווקה, חיוך קל הופיע בפניו כשהבין מה הוא רוצה לשאול את רוברטי הרובוט, שאלה, שאדם רגיל, אם אינו שומר מצוות, לא יכול לדעת.

“אוקי, אמור לי בבקשה מה דינו של אדם שהזיק ברכושו של חברו בשוגג? האם הוא פטור או שמה חייב לשלם פיצוי?”

“לפי ההלכה, נזק בשוגג מחייב פיצוי חלקי, תלוי ברמת הרשלנות. לפי החוק הישראלי, מי שגרם נזק בשוגג בדרך כלל חייב פיצויים, גובהם תלוי במידת האשמה.”

נתנאל הלל הביט ארוכות לעבר המכשיר, חושב אם התשובה יכולה להניח את הדעת. הוא החליט לשאול שאלה נוספת:

“האם אנרכיה זה טוב או לא?”

“שאלת אותי שאלות קלות מידי לרובוט, נתנאל הלל.

לענייננו:

אין תשובה פשוטה לשאלה האם אנרכיה טובה או לא זה תלוי בהגדרה של “אנרכיה” ובחזון החברה האידיאלית. אנרכיה יכולה להתפרש ככאוס מוחלט וחוסר חוק וסדר או כחברה מבוססת שיתוף פעולה וסולידריות ללא ממשלה. ההיסטוריה מציגה דוגמאות לשני הקצוות, ולכן אין תשובה נכונה או שגויה.”

“מקסים, רוברטי”, נתנאל הלל חש עדיין מוטרד.

המחשבה שהמכשיר הזה הוא רובוט גאון, הטרידה אותו לא פחות מהמחשבה שמדובר באדם שרוצה לנהל אותו.

“תן לי דוגמה לשאלה קשה שאני יכול לשאול אותך?”

“אם אתה בוחן אותי, יהיה בלתי יעיל שאני אציג לך שאלה, כך שכדאי לך לחשוב בעצמך על שאלה מתאימה”, השיב הרובוט.

נתנאל הלל חשב לרגע ארוך, והחליט לפתוח חוברת עם חידות, הוא נתקל ביחידה מספרית:

“אמור לי רוברטי, מהו המספר הגדול ביותר שניתן ליצור באמצעות חיבור של כל הספרות מ-1 עד 9 בלי לחזור על ספרה?”

קולו של רוברטי נשמע מיד:

“שאלת שאלה מצוינת, התשובה היא:

987,654,321.”

“אמור לי שוב את התשובה, אני צריך לרשום ולחשב”, ביקש נתנאל הלל.

“אתה יכול להסתכל על המסך רשמתי לך את התשובה על המסך”, אמר רוברטי.

“אני מבין שעולם הטכנולוגיה מתקדם מידי”, נתנאל הלל חשב בתבוסה מסוימת, “זה טוב? זה רע?”

הוא שאל את השאלה בקול, כמו לעצמו.

רוברטי ענה תשובה, הוא אפילו לא הקשיב. יצא מחדרו לכיוון המטבח כדי לטעום דבר מה, חש שהוא חייב משהו מתוק, להחזיר לעצמו את תחושת המציאות.

זה לא נעים לשוחח עם רובוט שיחה אנושית, זה מרגיש לו כבד מידי, הוא חייב להירגע ממה שגילה כעת.

פרק 6

במטבח, לאחר שהתכבד בשתי קוביות שוקולד מריר, חש שמוחו נרגע מעט מהאתגר שהציבה בפניו הפגישה עם הבינה המלאכותית, הרובוט רוברטי החביב.

דבריו של מילאן בלאץ הדהדו עדיין בראשו של נתנאל הלל, הם לא הרפו ממנו.

הוא צריך להראות את נוכחותו השלטונית. הוא צריך להגיע לקדמת הבמה, להפסיק להיות בצללים. איך הוא יעשה את זה?

ריח נעים של תבשיל אהוב נישא בחלל המטבח, הוא שם לב שלמרות שהוא שקוע במחשבותיו הוא עדיין עירני במקסימום למה שמתחולל סביבו. מתוך סקרנות פתח את מכסה הסיר ונוכח לראות שאימו הכינה פלפלים ממולאים.

בעוד ידו האחת מוזגת מהתבשיל לצלחת שאחזו בידו השניה, חלפו בראשו רעיונות מסוימים. הוא הבין שהדרך המתאימה ביותר כרגע שהוא יבקש

פגישה עם ראש הממשלה שגב רובין כך יוכל לבדוק ולהפעיל ביתר שאת את הסמכויות שיש בידיו.

הוא יבקש להעביר חוקים מסוימים, לפעול ולקדם דברים. אם הוא לא יפגין תקיפות, ללא ספק ראש הממשלה יחליט לסרב לו.

זה לא משנה, בין אם הוא יחליט לסרב או להסכים אתו, הדברים יעשו רושם בתקשורת. וכשהדברים מגיעים לתקשורת, הם יגיעו לעולם כולו, ומילאן בלאץ ישמע שהוא הגיע לקדמת הבמה, או אולי עליו להתייעץ עם רוברטי?

מעט רוטב טפטף על השיש, הוא ניסה לנקות אותו בקצה סמרטוט שהיה בהישג יד, בעוד מחשבותיו ממשיכות לדהור:

אבל מה? אילו בקשות הוא יכול לבקש? האם הדרישה להקצות שטח לבניית מבנה לארגון של שוקי היא בקשה מספיק חיובית, שתעשה רושם טוב בעולם? חשב בשעשוע מסוים, אולי כדאי לו לשאול את דעתו של רוברטי, הרובוט החכם? חשב לעצמו, אבל מיהר להתנער מהמחשבה אודותיו.

באותו רגע הוא הבין עד כמה הוא נמצא רחוק מהשלטון. אין לו ערוץ קשר ישיר מול משרד ראש הממשלה. אין לו באמת יכולת להשפיע.

כעת, הבין את בקשתו של מילאן בלאץ. אם יש לו יכולת לחולל שינויים, הוא חייב להשתמש בה.

הוא סיים לאכול, שטף את כלי הארוחה והניחם על השיש, אחר כך נכנס לחדרו וניגש לחלון, משקיף החוצה, נהנה לראות את השמים מתחילים לקבל צבע עמוק יותר, לקראת הערב.

ככל שעברו השעות מצא את עצמו נתנאל הלל שקוע יותר ויותר במחשבותיו. הוא הבין שהעם חייב שינוי. שהשינוי שהאנרכיה הביאה אינו מספיק כרגע.

לראיה, נזכר בקבצן שפגש היום בבוקר. ובתיאור שנתן לו על חייו המורכבים. הוא הבין שעוד דרך ארוכה לפניו.

אם יש לי יכולת לשנות. אם יש לי בידיים כוח ואני לא מפעיל אותה, הרי שאני חוטא לתפקידי, חשב לעצמו. אבל מה הוא יכול לעשות?

צלצול הסלולרי הפתיע אותו. הוא התלבט אם לענות. שקוע היה כל כך בעולם הפנימי שבנה לו, בו חיפש דרך למצוא פתרון. לאחר התלבטות קצרה החליט לענות לטלפון.

“אני מדבר עם נתי?” שאל הזר.

“כן, מדבר”, השיב נתנאל הלל.

“אתה זוכר אותי? אני האיש שדיברת אתו מול המשרדים הממשלתיים, הבאת לי היום 20 ש”ח”.

“אה...”. אמר נתנאל הלל, לא יודע כיצד להגיב.

מחשבות חפוזות רצו בראשו. הוא רצה להבין מה הולך פה. אבל אז נשמע קולו של האיש: “אתה יודע נתי, רק אחרי שהלכת הבנתי שאתה המנהיג של האנרכיה. חברים שלי ראו אותי מדבר איתך, הם אמרו לי מי אתה, אני לא מעורכן”.

נתנאל הלל לא השיב לו תשובה, האיש המשיך: “אני רוצה שתבוא אלינו,

חברים שלי רוצים לדבר איתך, אנחנו כולנו רוצים לדבר איתך, אנחנו רוצים לספר לך על עצמנו, שתכיר מול מה אנחנו מתמודדים”.

”מי זה אנחנו?” שאל נתנאל הלל, תוהה בינו לבין עצמו אם הוא שואל את השאלה הזאת בגלל שהוא פרנואיד.

”אנחנו זה קבצני ירושלים”, אמר האיש, ”אנחנו היושבים ברחובות. לא סתם הגענו לכאן, עברנו מה שעברנו בחיים שלנו, ולכל אחד מאיתנו יש סיפור שירעיד אותך”.

”קבצני ירושלים”, נתנאל הלל, הגה את השאלה בראת כבוד מסוימת. “אתם אגודה? אתם ארגון? מה אתם בדיוק?”

”אנחנו לא אגודה ולא ארגון. אנחנו אנשים פשוטים. מאוד פשוטים”. אמר לו האיש, שהציג את עצמו היום בבוקר כבעל הוצאה לאור לשעבר, “אתה מוכן לפגוש אותנו או לא?” קולו נשמע לפתע חסר סבלנות.

”כן, אני רוצה לפגוש אתכם”. ענה נתנאל הלל בלי לחשוב.

”איפה ניפגש?” שאל הקבצן.

ונתנאל הלל שם לב לראשונה שאין לו אפילו משרד, או מקום רשמי כלשהו, בו יוכל לשוחח עם העם.

הוא לא צריך את המשרד בשביל עצמו. הוא כן צריך בשביל מקרה כמו זה.

”נתקשר אליי מאוחר יותר”, ניסה לסכם את השיחה.

”טוב נתנאל הלל אנחנו נארח אותך”. אמר לו האיש, “אתה תבוא אלינו.

תפגוש אותנו בשדות שלנו”.

“אני אבוא, רק תעדכנו אותי לאן ומתי”, סיכם נתנאל הלל את השיחה. חש שהוא צריך להבין מה הולך פה. זה היה מביך ומפתיע. המחשבה הממה אותה. הוא הבין שבעוד אין לו סמכות שלטונית, יש כלפיו דרישה מהציבור.

האנשים הללו רוצים לפגוש אותו. הם רוצים לדבר אתו כי הם חושבים שיש לו סמכויות לעזור להם. פתאום הבין באופן כה ברור את הפער שיש בין ההנהגה לבין העם. בעוד העם צריך הנהגה שתקשיב לו. הרי שראש הממשלה נמצא הרחק מכל זה, נתון בענייני שלטון, ואינו יכול להבין מה עובר על האדם הפשוט.

‘אני אהיה כאן בשבילכם’. חשב לעצמו. ‘אני אעזור. אני אקשיב. אני אחפש תשובות. אני אהיה המנהיג לעם שמחכה בשדות’.

*

נירה מאירי נכנסה לכיתם של בנה וכלתה בצעד איטי ומחושב.

“שלום, מה שלומך?” רבקה חייכה חיוך רחב בעודה מזדרזת לכיוון הפתח, “בואי, שבי, ברוכה הבאה, במה זכינו ככה לקבל אותך”.

פעם ראשונה, מאז נשואיהם, שאמא של מוטי מגיעה לבקר בלי להודיע.

רבקה חשה שמהו קורה כאן, הביקור הזה לא במקרה.

נירה חייכה חיוך רחב, ונענתה להזמנה, מתיישבת על הספה וסוקרת את הסלון, השולחן, פינת האוכל, ואת החפצים השונים, כאילו רוצה לאסוף מידע, או שככה רבקה חשבה, לפחות.

“תרצי לשתות משהו?” שאלה את אם בעלה.

“כוס תה נענע, אם יש”, נדה נירה בראשה, עיניה מתעכבות על הכיסאות, ואז לכיוון המתלה המסוגנן המונח ליד דלת הכניסה.

“כמה סוכר?” שאלה את חמותה מהמטבח, היא חשה מוטרדת ונרגזת, בלי להבין מדוע, “אני זוכרת כפית וחצי? אני צודקת?”

חמותה נעמדה לידה, “כן, את זוכרת נכון. האמת שלאחרונה הורדתי את הסוכר בתה בגלל העוגיות, זה מספיק מתוק, הפעם אולי באמת תוסיפי כפית וחצי סוכר.”

“את רוצה עוגיות ליד התה?” שאלה רבקה מיד.

“לא, אין צורך”, ענתה החמות בחיוך נחמד.

“באתי לבקר את הנכדים שלי”, הוסיפה במנגינה חביבה, הניחה את כוס התה על שולחן פינת האוכל, ונפנתה לדבר עם הנכדים שסבבו אותה במבט מעריך.

סבתא מאירי פתחה את התיק שלה ושלפה מתוכו משחקים אלקטרוניים: טטריס ומחשבוניים.

היא חילקה לנכדים ואמרה להם: “קניתי לכם, שתוכלו לפתור תרגילים בחשבון ולשחק בזמנכם הפנוי.”

“תודה סבתא”, הנכדים היו מנומסים וגרמו לחיוך של נחת להאיר את פניה.

“בואו שבו לידי, אעזור לכם להפעיל את המשחקים”, אמרה בקול איטי,

שולחת מבט לעבר כלתה שעמדה במטבח, בוחנת אותה מרחוק.

“זה בסדר, רבקה, את יכולה ללכת לעיסוקיך, אני פה”. אמרה בקול חביב.

כשראתה שרבקה התרחקה דיה, פנתה לאלישבע: “תגידי, אלישבע, יש לכם בבית מחשב?”

אלישבע סקרה אותה ומשכה בכתפיה, “יש לאמא לפעמים מחשב של לימודים”, אמרה.

“בבית? כאן?” שאלה נירה באי אמון.

אלישבע שתקה, סוקרת אותה במבט בוגר. נירה התנשמה עמוקות, המידע היה כבד עבורה, כבד ובלתי אפשרי.

היא יודעת שהדור קשה ומאתגר, אבל כל כך קל ליפול, רחמנא ליצלן, מי כמוה יודעת זאת.

היא מכירה בהכרות אישית את אלו שהטכנולוגיה שיבשה להם את דעתם והם זלגו הרחק מכאן, למקומות שלא שיערום אבותינו.

העולם כל כך קשוח, הוא לא מותיר זמן לאנשים להתעשת ולחזור לכור מחצבתם, לעצמם.

דוד המלך כתב בתהילים: “ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה”, מה לנו להעביר את ימינו בהבל? האם האנשים שמתרגלים למסך יוכלו לשוב אי פעם לחיים האמיתיים, לאור של שמש, לתחושת חופש ושחרור? האם הם יכולים לחיות את חיי התורה והמצוות באופן מלא ובהידור, למרות כל התוכן שמסתובב שם, בחוץ?

היא נאנחה בכבדות לעצמה, עוצמת את עיניה לרגעים מספר.

כשפתחה את עיניה, ראתה את רבקה מתקרבת לכיוונה עם כוס התה שהתקרר בינתיים: "הכל בסדר? את מרגישה טוב? אולי תשתי?"

נירה סקרה אותה במבט עייף שהביע צער וקמה ממקומה בכבדות, "אלך לי, רבקה, היה לי נעים לבקר אתכם, הילדים גדלו ועושים לי נחת", היא שלחה מבט מחויך לנכדים, הם השיבו לה בחיבוק אמיץ, רבקה הבחינה שלמרות החיוך עיניה נותרות רציניות וכאובות. היא כל כך רוצה לדעת מה עובר על חמותה!

אבל נירה מיהרה לדרכה, ורבקה נותרה עם המחשבות, "מה סבתא דיברה איתכם?" פנתה לילדים, כרוצה לפענח, מה קרה כאן.

אלישבע הציגה לה את המחשבון שקיבלה במתנה "מחשבון? איזו מתנה יפה הביאה סבתא", אמרה רבקה.

ואז אלישבע אמרה: "סבתא שאלה אם יש לך מחשב!"

אופס!

רבקה חשה כיצד פניה מאבדות צבע, היא נסתה לשאוף אוויר, סחרחורת קלה תקפה אותה.

"מחשב? ומה ענית לה?"

"שאת לפעמים מביאה לבית מחשב של הלימודים".

"אוי", היא התיישבה על הספה והתנשמה עמוקות, "זה לא יכול להיות! מה

פתאום שהיא תשאל? דיברה כמו לעצמה.

לרגעים מספר חשה שהיא לא רואה דבר. כעת הכל היה ברור.

לא לחינם חמותה הגיעה הנגה לביקור לא סטנדרטי, לא לחינם נראתה נסערת. היא יודעת משהו, והיחיד שיכול היה לספר לה זה מוטי.

“אבל למה שמוטי ירצה לספר דבר כזה יכול לגרום לה צער?” שאלה את עצמה, והתלבטה אם להתקשר למוטי לשאול אותו.

*

פרצופו של האיש הפצוע לא נראה היה מקומי: עיניו לא מלוכסנות וגם גובהו היה מעל הממוצע.

ליאו לא הבין מה פשר התחושה שהציפה אותו ככל שהתקרב יותר לאיש ששכב בצד הדרך בשקט מוחלט, עיניו פתוחות למחצה.

“אני ליאו”, נרכן מעליו, סוקר את הבעת פניו החתומה.

האיש סקר אותו ממושכות, ואמר בקול חלש אך יציב, “נירו”, ועשה תנועת יד שנדמתה כמחווה.

“אתה צריך עזרה?” ליאו דיבר הונגרית, שהיתה שפת אם שלו, למרות שהוא ידע שקלושים הסיכויים שהלה יבין אותו, בכל זאת איזה סיכוי קיים שדווקא בהונג קונג ימצא, מוטל בצד הדרך, אדם דובר הונגרית?

למרבה הפלא, האיש ענה לו בהונגרית!

“לא, אני לא צריך עזרה”, הוא לא חייך, ליאו היה בטוח שהוא כן צריך עזרה. הוא פשוט שכב שם, מוטל בתנוחה לא טבעית, בין הקוצים על אם הדרך בקאולון המובילה לאזור שנקרא בפי המקומיים צים שי צוי.

במרחק מה מהם עבר תוואי פסי הרכבת שחיבר בין קאולון לקנטון, אבל היו שהעדיפו את השביל הצדדי הזה, המוביל אל המחוז המרכזי.

נירו, כפי שהציג עצמו, נראה היה אדם ללא גיל וללא מוצא. במוחו של ליאו עברה מחשבה מהירה, שיתכן ומדובר ברוח רפאים שנתלבשה בדמות אדם. מחשבה זו לא הופיעה סתם, לאחר המסע המפרך שעבר עד הנה, היה מוחו מטושטש למדי, ורק יצר החיים העמוק גרם לו להמשיך לשרוד את הדרך הזו, במטרה למצוא פיסת יציבות כלשהי.

למרות המחשבות שרצו במוחו, הוא לא התייחס אליהן, אלא החליט לנסות לסייע לאיש הבודד.

לרצונו לסייע לאיש למרות רתיעתו היתה סיבה טובה. הוא עצמו נואש היה לקבל עזרה, יד תומכת או הכוונה לאן יוכל לפנות הלאה.

כל כך נואש – עד כי הפחד נעלם ממנו, גם הזהירות הטבעית שכה אפיינה אותו בדרך כלל – גם היא לא גרמה לו לסגת, או שמא היה זה כח נסתר הטמון בדמותו של האיש?

הוא נרכן אליו, מושיט לו יד ומעודד אותו להתרומם.

“איך הגעת לכאן?” שאל אותו שוב, בהונגריה, הוא ידע מילים בשפות נוספות אבל זו השפה היחידה שהצליח לבטא ברגעים אלו.

“אני... נפלתי כנראה מהכרכרה”, אמר האיש, אוזן בורועו של ליאו ומנסה

להתרום, אחיות ידו היתה איתנה אך רכה, וליאו חש כיצד הוא נכבש תחת מעטה אנרגיה ששידר האיש, בלי להבין מדוע.

היתה זו תחושה נעימה ובטוחה, במיוחד להלך כמוהו, שנמלט מכל מה שידע לעבר עתיד לוט בערפל.

“היינו צריכים להיפגש, ליאו, וזו היתה הדרך של הטבע לגרום לנו לשוחח ולהעביר ידע”, אמר לו נירו מאוחר יותר, כשהצליחו לפלס דרך ולהגיע קרוב למלון פנינסולה, מחוז חפצו של נירו.

קולו של נירו היה רגוע, ועיניו שידרו לו שהוא מכיר אותו ומבין אותו.

היתה שם סביב האיש המעניין אירה מאוד מכילה ועמוקה, רוחות בלתי נראות ריחפו באוויר, כל אלו גרמו לליאו לחוש ערפול חושים מסויים. הוא רצה להבין יותר מה קורה סביבו, וביקש מהאיש הגבוה שנראה בן-כלי-גיל הבהרה מה קורה כאן.

“יש סמוך למלון פינה בה נוכל להזמין משהו לשנות, לשבת ולשוחח. אני רוצה להכיר אותך קצת יותר, לברר מה עושה כאן בחור הונגרי”, נירו לא חייך, אבל ליאו חש בבירור את החיוך שלו.

זה היה מדהים. לצידו של נירו חש ליאו כיצד הוא מבין דברים חדשים, בלי מילים.

פרק 7

גירה מאירי, אמא של מוטי, היא רק אחת. במשפחה של מוטי יש גם את אחיותיו.

האם יתכן שמוטי סיפר להדסה, למשל, או לשיפי, ועוף השמים הוליך את הקול לחמותה?

כשמוטי שב מהעבודה הוא מכחיש כל קשר למידע שהגיע לאמו.

“אין סיכוי שהייתי מספר לאף אחד על המחשב, כולל אף אחד”, הדגיש, “מה עוד שאני עצמי לא עיכלתי שהכנסת לבית שלנו מחשב”.

רבקה חשה שהיא נעלבת. “לא הכנסתי מחשב, סך הכל זה חלק מהלימודים”, הזכירה.

מוטי נענע בראשו, הוא נראה עדיין קודר ורבקה חשה מצוקה של ממש.

הלימודים חשובים לה, אמת. רוב הלומדות עימה לא נתקלות בהתנגדות כה עזה לטכנולוגיה כמו שהיא נתקלת, מדוע דווקא לה הביאה המרצה את המחשב לבית?

“יותר לא אכניס לבית מחשב”, הצהירה בקול חגיגי.

מוטי השיב לה לקונית: “תגידי בלי נדר”.

“למה בלי נדר?! אני באמת מתכוונת למה שאני אומרת”.

“תמיד טוב לומר בלי נדר, גם על החלטה טובה שאת בטוחה שתעמדי בה”. אמר מוטי, הוא נראה מדוכדך. המחשבה שאימו יודעת על המחשב שרבקה הביאה לביתם, השרתה עליו רוח נכאים.

אמא שלו אמא טובה, אכפתית מאוד, כל כך דואגת. הוא יודע עד כמה אכפת לה שהם ילכו בדרך הטובה, יש דברים משמעותיים שהיא עושה למען המטרה הזו, דברים שרק הוא יודע.

כמו למשל, הוא זוכר, שפעם אחת כשאחותו רצתה לקנות בגד שלא לרוחה של האם, היא הבטיחה לה סכום מאוד גדול של כסף אם תוותר.

זה היה בעיניו מסירות נפש של ממש, שכן באותה תקופה הוריו חיתנו מספר ילדים בזה אחר זה וכל שקל היה חשוב.

אימו מוכנה למסור נפש עבור השאיפה העזה שלה שכל צאצאיה ילכו בדרך הטובה.

וכעת, היא בטח מאוכזבת נוראות. רק מהיכן היא יכלה לדעת על המחשב?

לשאול אותה?

הוא היה מהורהר כולו, ורבקה חשה כיצד עוד סדק נוצר בחומת הבית שלהם.

*

במרחק מה מהמלון המפואר, היה בוסתן נאה מרחיב את הדעת. הוא היה ריק, וליאו שמח לשבת בו, לנשום אויר מבושם תוך כדי שהוא מקשיב לדבריו של בן שיחו, שנראה היה שהצליח לאזור כוחות לא לו, ופציעתו כלל לא ניכרה עליו.

“הגעת להונג קונג בגלל המלחמה?” שאל נירו, ממולל בידיו שיח ריחני שהפיץ ניחוח נהדר.

ליאו התנשם עמוקות מבלי משים ואמר בקול צלול: “אכן, כן, נמלטתי מהונגריה”.

“מלחמות זה רע”, קולו של נירו נשמע מהורהר. “מלחמות זה רע”, שב ואמר.

“מאוד”, הסכים ליאו.

“איך קוראים לך?” בירר נירו.

“ליאו, ליאו לוי”.

“לוי? אתה יהודי?”

“אבא שלי יהודי, אמי מאורבייג’ן, מוסלמית”.

נירו סקר אותו כאילו ראה אותו לראשונה, ואז גיחך קלות “אתה חצי יהודי וחצי מוסלמי?”

“האמת שאני לא יהודי ולא מוסלמי”, אמר ליאו בקול רם והתיישר, עיניו ברקו בנחישות, “אבא שלי שלום לוי הגיעה לאורבייג’ן תוך כדי נדודיו במטרה למצוא פרנסה, רצונו היה לרכוש תבלינים ולמכור באירופה, אבל אימי, בולגה ווליו, הפעילה כוחות רוחניים כדי לגרום לאבי להינשא לה”.

“כוחות רוחניים? הכוונה כישוף?”

“לא כישוף, ברור שלא כישוף”, אמר ליאו.

“אימי היתה גדולה מאוד, ענקית, היה לה לב זהב וגם הרבה תכשיטי זהב. אבא שלי היה נמוך ורוזה, הוא היה חכם גדול, בעל מוח ענק, גאון. באותו יום של נדודים הוא הגיע לבית הוריה של אימי. הם התפעלו מאוד מהבחור היהודי הגאון והעדין, והחליטו כי הם רוצים אותו כחתן לביתם. סבתא שלי הצליחה להכניס כוחות רוחניים במזון. הוא היה רעב מאוד, והסכים להצעה של הוריה לאכול אצלם, כך הוא נשאר איתם והתחתן עם אימי”.

נירו הנהן בקשב רב, “סיפור מעניין, אפילו מרתק מאוד”, אמר, “אתה יודע שליהודים אסור לאכול אוכל לא כשר?”

“הוא היה אוהב אדם, הוא אכל בכל מקום”, ליאו חייך חיוך קל, “אבל אני גדלתי בעולם של שנהא, היהודים דחו אותי, גם ההונגרים שנאו אותי, הם לא הסכימו לקבל את העובדה שאני הבן של האישה הגדולה עם שיני הזהב, שלא עשתה רע לאיש. אבא שלי נפטר כשהייתי קטן, מיד אחרי שהגענו

להונגריה, אולי מת משברון לב, או מבושה, למרות זאת כולם ידעו שאני הבן של היהודי. הייתי דחוי כל חיי. כשהנאצים הגיעו להונגריה הם ידעו שאני יהודי, אפילו שאני לא. הם רצו לשלוח אותי למחנה עבודה, ברחתי משם בזכות הכוחות הרוחניים של אימי. אבל אמא שלי לא שרדה את הדרך, כשהפלגנו באוניה הכוחות שלה עזבו אותה, אני הגעתי עד לכאן”.

נירו סקר אותו בתשומת לב כל זמן שדיבר, מבע פניו הביע התפעלות והוא אמר: “לא הגעת לכאן במקרה, ליאו לוי, רוחו של נרקציוס שלחה אותך הנה. אתה בדיוק האדם אותו אנחנו מחפשים”.

ליאו שתק ארוכות ואז שאל, “מי זה אנחנו?”

“זה סיפור ארוך מאוד, יקירי. סיפור שמגיע מאות שנים אחורה, לאגודה סודית שהקים נרקציוס, ברומא, כשהגיע למסקנה שעליו להציל את העולם מהיהודים”.

*

אחד האנשים אחז בידיו כינור גדול, שצבעו דהוי ומיתריו רופפים.

לאדם נוסף היתה רגל תותבת.

נתנאל הלל סקר את האנשים שהמתינו לו, עיניהם בורקות.

הוא הרגיש כמו שושנה בין החוחים, בגדיו היו מסודרים ונאים, הוא מגיע מביתו הנעים, הוא צעיר, רענן ואפילו המנהיג של כל מדינה.

אבל כשהתחילו לדבר, הוא קלט פתאום עד כמה הם שמחים יותר ממנו, וחייהם עשירים הרבה יותר ממה שיכול היה לדמיין שיהיו חייו, למרות

הקשיים הרבים והדרך המתגרת שעברו עד שהגיעו למעמדם הנוכחי.

הם נפגשו במסעדה קטנה בפאתי מדרחוב יפו, הוא רצה לכנות אותם בליבו 'קבצני ירושלים', אבל התנגד להגדרה הזו, כך שהחליט לכנות אותם 'כאנשים שיש להם מה לומר'.

עיניו חלפו על פניהם, מחפשות ללמוד קצת יותר על המחשבות שלהם, על האופי של כל אחד, על מה שגרם להם להגיע לאן שהגיעו.

הם לא אכזבו, ולא היו צריכים יותר מידי עידוד כדי לספר לו על התהליך שהם עברו, כל אחד מהמקום שלו, עד שהגיעו לרחובות, חיים מגדבת יד של אנשים טובים ומנהלים קהילת קבצנים קטנה שככל הנראה מאחד אותה מנחם, הקבצן שהציג עצמו כבעל הוצאה לאור לשעבר.

*

"איך זה להיות במקום ראשון?" שאלה אותה דינה בקול נעים כשהגישה להן את העבודות עם ציונים.

רבקה חייכה, נוטלת את התיקיה בתודה.

"אני חייבת לומר לך רבקה שהפתעת גם את ההנהלה, ויונית ביקשה שתגישי אליה למשרד", מילים אלו שנאמרו בקול רם, גרמו לתלמידות המכללה לסקור את רבקה במבטים ארוכים, שנעמו לה מאוד.

רבקה פסעה לעבר מתחם ההנהלה בקמפוס, מנסה לנחש מה יונית רוצה לומר לה, היא בטח רוצה לשבח אותה! אמנם עזבה משכבר הימים את הלימודים ואת ההתייחסות לציוני שבח, למרות זאת חשה שליכה מפרפר בהתרגשות.

יונית המתינה לה, עיניה נצנצו בערנות כשרבקה נכנסה למשרד.

“שלום לך, רבקה מאירי, שבי בבקשה”, קולה היה רשמי ומבע פניה שידר יציבות, למרות זאת ידה שיחקה בעצבנות מסוימת בעט שעל השולחן, תנועה זו לא נעלמה מעיניה של רבקה.

“אני חייבת לשתף אותך, רבקה, בחיי האישיים”, יונית הניחה את העט על השולחן והבעה החלטית עלתה על פניה, גווה התיישר וניכר שהיא באה לידי החלטה לשים את המבוכה בצד, ולדבר ישירות.

השינוי המהיר אצל בת שיחתה הפתיע את רבקה, היא השתדלה לא לפספס את הנאמר.

“לפני שאשתף אותך אני רוצה לציין שההנהלה הראשית הורתה לי לציין אותך לשבח. את יודעת, רבקה, אנחנו מכשירים כאן את דור המנהיגות הבא, וההנהלה הראשית עוקבת אחרי התקדמות של כל אחת באופן אישי, הם התרשמו מהדרך שלך וציינו שאת מעוררת השראה: הגעת מבית סגור, ואת פותחת את עולמך לעולם סביבך באופן מעורר התפעלות”.

רבקה נסתה להבין מתוך המלל שנשמע כמחמאה ואם יש בו אמירות נסתרות, אבל יונית המשיכה לדבר בקול נעים, לא נותנת לה שהות לחשוב.

“וכעת, נניח את ההתפעלות של ההנהלה הראשית בצד, הם מתפעלים מתלמידות נוספות, כך שהם פחות רלוונטיים כרגע”.

“אוקי”, רבקה הצליחה להשחיל תגובה, ממתינה בקוצר רוח סמוי להמשך.

“יש לי בקשה אישית, רבקה, אולי תוכלי לסייע לי”

“כן, אני מוכנה”, השיבה רבקה במהירות, ולאחר רגע נזפה בעצמה, בעיקר מכיוון שהיא לא שמעה עדיין מה הבקשה.

“אני עוסקת כרגע בשליחות חשובה, רבקה יקרה. מספר אנשים טובים מהקהילה החרדית הסתבכו כלכלית והתבקשתי על ידי אנשי קשר בקהילה, לפתוח מיזם כדי לעזור להם. כמובן שאנחנו כאן במכללה תמיד שמחים לתרום מהיכולות שלנו והמשאבים שלנו לקהילה.

כך שהחלטתי, לאור היכרותי איתך, שאוכל לבקש ממך: האם תרצי להשתתף? הכוונה אם תוכלי לרכז את התרומות. כמובן שתקבלי תשלום על כך, אבל התשלום הוא גם שכר עצום מהשמים, כפי שאמרו לי העסקנים, הם יפנו לגדולי ישראל ותקבלי ברכה.

וכמובן, זו תהיה גם התנסות בזמן אמת מול כישורי ההנהגה שלך, דבר שיעלה לך ציון אוטומטית”. יונית שתקה לרגע ואז אמרה: “את מוכנה ליטול על עצמך את התפקיד?”

“כן, בשמחה”, השיבה רבקה בחיוך, “מה עלי לעשות?”

“אוקי, ידעתי שאפשר לסמוך עליך”. יונית נשמה לרווחה, “זה לא תפקיד מסובך, ייקח לך פחות משעה ביום. אשמח להסביר לך מה צריך לעשות”.

*

“אתה מסתכן מידי, מילאן”, אמר תום אנדרסון. “אתה צריך לצאת פחות או לפחות להסוות את זהותך”.

“או למצוא כפילים בשכר, שיופיעו במקומך בפגישות”. הוסיף אלן בזהירות.

מילאן הקשיב לנאמניו בתשומת לב אך שתק שלא כהרגלו.

“אתה צריך להבין שהפעילות שלך מסוכנת דווקא בגלל המהפך האנרכיסטי המוצלח בישראל”, אמר תום.

“אנשים רבים ירצו לפגוע בך או לפחות לקחת אותך אליהם ולשלוט באמצעותך על המנהיג של האנרכיה. תחשוב על זה שככל שחולף הזמן כך מנהיגים גלויים אך גם מנהיגי צללים מבינים את הכח שיש לך. אתה הופך להיות דמות מאוד מבוקשת, ואתה מסתמך על אינטואיציה?”

מילאן חייך לראשונה: “וגם על הרובוט הגאון שלי, בל, שיעשה בשבילי הכל”.

“אני רואה על פניך זחיחות מילאן, מישהו מחכה לזמן מתאים בו תעשה טעות, אנשים בוחנים אותך, אתה במעקב. חובה למצוא אסטרטגיה מתאימה. יותר מידי דברים מונחים על כף המאזניים”.

“טוב, אני מקבל את דבריך תום. תכתוב תכנית שתגן על נכסי שחרור עולמי ועל האינטרסים שלנו”.

*

רב איטאי הביט לכיוונו של האישי הרומאי הגבוה שנסטרו מרובע, הוא סקר אותו במהירות, משער שהלה ינסה לפתוח עימו בשיחה. מה שאכן קרה.

“אפשר לשוחח עם כבודו?” שאל הרומאי.

חיוך הופיע בעיניו המאירות של רב איטאי, עיניו הפיקו חכמה כה גדולה עד שנרקיזיוס השפיל מבטו.

”באתי ללמוד תורה”, אמר הרומאי בקול רועד. היתה סיבה נוספת מדוע השפיל האיש הגבוה, עוטה השררה הרומאית, את מבטו: אישוניו יקדו בועם תוסס, כזה שרב איטאי יכול היה בקלות לזהות, ואולי לתהות על קנקנו האמיתי.

”ללמוד תורה?” קולו של רב איטאי היה מדוד.

”כן, רצוני ללמוד אל”ף ב”ת, ולאחר מכן להתקדם בלימוד יסודות התורה. אני מבקש להכיר את העולם האמיתי”, אמר נרקיציוס.

חיוך רחב ריחף על פניו של רב איטאי. ”על פי מראך, כמדומה לי שאתה אדם בעל שררה. זכורני אונקלוס הגר, שעזב כבוד וגדולה ובחר לחסות בצל השכינה”, אמר.

נרקיציוס התיישב מול הרב איטאי ואמר: ”נרקיציוס שמי, וקרואי אני על שם ההוא שנפשו חשקה בבואתו, עד שמת מחמת שלא רצה לפגום ביופיו המשתקף במים”, אמר.

רב איטאי הנהן קלות, ואמר: ”מעשה זה ידוע הוא, ואף אנו, בני ישראל, סיפורים כיוצא בו בידנו”.

”וכי אף בכם היה איש נאה תואר, שמרוב הערצתו לעצמו הביאו הדבר לכליה?” שאל נרקיציוס והתיישב מבלי משים על ספסל העץ, מול הספרים הפתוחים על שולחנו של רב איטאי.

רב איטאי נענע בראשו, ”לא, הסיפור היהודי שונה. העם היהודי מתקן את העולם כולו. התורה מלמדת אותנו לעבוד על המידות, אבל בלי קשר לתיקון המידות, סוד קיומו היהודי של העם טמון באחדות שלו, רק בזכות האחדות אנחנו מצליחים להשפיע זה על זה ודרך כך לתקן את העולם”.

”ספר לי את סיפורו הדומה של נרקיסוס היהודי”, אמר נרקציוס, מרים את עיניו לראשונה, סוקר את פניו של רב איטאי.

רב איטאי נרתע מעט לנוכח המבט העז, אך לא יכול היה לסרב לבקשה: “אמר שמעון הצדיק: מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא אחד: פעם אחת בא אדם אחד נזיר מן הדרום, וראיתו שהוא יפה עיניים וטוב רואי, וקווצותיו סדורות לו תלתלים. אמרתי לו: בני, מה ראית להשחית את שערך זה הנָאָה? אמר לי: רועה הייתי לאבא בעירי, הלכתי למלאות מים מן המעיין, ונסתכלתי בבבואה שלי, ופחו עלי יצרי וביקש לטורדני מן העולם; אמרתי לו: רשע, למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך, במי שהוא עתיד להיות רימה ותולעה? העבודה, שאגלחך לשמים! מיד עמדתי ונשקתיו על ראשו, אמרתי לו: בני, כמוך ירבו נזירי בישראל!”

נרקציוס קלט לאיטו את המסר, פרצופו האדים והוא התנשם קצובות, כדי לנסות לאזן את כעסו שגאה בו להשחית.

שוב העם היהודי מצליח, בכח אמונתו בתורתו, להתעלות מעל החומר, ויותר גרוע מכך, מצליח להתעלות מעל רוח האדם האנושי.

נרקיסוס הרומאי מת, בן דמותו של נרקיסוס, הנזיר היהודי, זוכה לחיי עולם.

קולות שונים זמזמו באוזניו, דופקים על ליבו: “העם היהודי ינצח, הוא ישלוט על העולם, העם הקטן הזה ימחק את התרבויות כולן, וימליך תרבות אחרת, תרבות שתבלע את העולם כולו, רומא תימחק...”

”אין לרומא עתיד”, הצליח למלמל לכיוונו של רב איטאי. הוא היה אחוז בעתה, ורץ החוצה, אל הרחוב היהודי התוסס, לא שולח מבט נוסף לעבר בית המדרש ולעברו של רב איטאי, שמבלי משים הבליע אנחה, ”ואהבת את הגר”, מלמל לעצמו.

נרקציוס רץ כנישא על פני הרוח לעבר ביתו של הנציב הרומאי.

פרק 8

“אשמח לשמוע במה אוכל לעזור?” אמרה רבקה בנימוס, היא היתה סקרנית מאוה, אך השתדלה לשמור על אדישות.

“מדובר במספר בתי אב שנקלעו למשבר כלכלי עקב עסקה כושלת, רוצים לעקל להם את הבית. הם מתגוררים בשכונה שלך”, אמרה יונית, “וזה הסיבה שאני מבקשת דווקא ממך את העזרה”.

רבקה הנהנה בראשה, “אשמח לסייע”, שבה ואמרה.

“אוקי. הסיוע העיקרי כרגע הוא בריכוז שמות של אנשים שמעוניינים לתרום, ומעקב אחרי חשבונות הבנק”.

“בסדר גמור”.

“מצוין”, יונית חייכה והגישה לה תיקיה בינונית, “כאן יש לך את כל החומר הנדרש, אני מצפה שתתחילי לעבוד על זה עוד היום”.

רבקה נטלה את התיקיה,

“תשמרי עליה היטב, רבקה, עדיף שתתחילי לעבוד עליה עוד היום מיד כשתגיעי לבית”, יונית חייכה בנועם, “יש לך בפנים גם דף עם הסבר מפורט ולכל שאלה אני זמינה בטלפון, כמובן”.

מאוחר יותר, בבית, רבקה נדהמה לראות שבתיקיה יש מסך של אייפד, עם מקלדת קטנה וחיבור לאינטרנט.

היא התנשמה עמוקות בחוסר אמון וקראה את ההסבר בדאגה מעורבת בכעס גובר..

מחשבות רבות הופיעו במוחה, והיא התקשתה להירגע.

מרגע לרגע היא משתכנעת שיונית הגזימה לגמרי. גם המכללה הגדישה את הסאה. כן כן, היא חשה שאינה מעוניינת ללמוד במקום כזה רגע אחד נוסף.

הטלפון שלה צלצל והיא מיהרה להשיב, בלי להעיק מבט על הצג, זו היתת יונית.

“מצטערת, שכחתי לעדכן אותך שמדובר בעבודה מול מסך”, נשמע קולה המתנצל, “אנא ממך, התחילי לעבוד על פי ההוראות, ומחר אמצא מישהי אחרת שתמשיך את העבודה, העזרה שלך להיום היא קריטית עבור הסיוע למשפחות הללו. אנא, תעשי מצווה”, יונית נשמעה אובדת עצות, ורבקה העריכה את הכנות ורצתה לעודד אותה.

“בסדר יונית, תרגישי בנוח, אני שמחה שמחר אוכל להחזיר לך את המכשיר הזה וזה יהיה מאחורינו. אסתדר עם המטלה אם היא רק להיום”, אמרה בקול נעים, משתדלת להעביר לה תחושה טובה.

היא תצליח, היא רוצה להיות בסדר ולנצח בכל החזיתות, היא יכולה, דווקא בגלל שהיא מכירה הרבה כלים להתמודד עם העולם סביב.

בליבה קיננה בכל זאת תקווה שמוטי יחליט להבין אותה.

*

מול עיניו של מילאן הופיעו האנשים איתם נפגש בזמן האחרון.

שברי מילים צפו בזיכרונו, הבעות פנים שיכולות לטמון בתוכן משמעויות נוספות. כמה חבל שאין לו כשרון כשל תום לאפיון אנשים על ידי תווי פניהם, הוא יכול היה לצאת נשכר מכך.

נשיא האיחוד האירופי, לדוגמה, הוא האדם בו תלה תקוות כמי שיעזור להתגבר על בעיית הפליטים כדי שהאנרכיה האירופית לא תיכנע בפני אסלאם קיצוני רדיקלי.

זה הרי לא מסובך להוציא את הפליטים מחוץ למעגל ההשפעה. ואפילו לא אמור לבוא על חשבון זכויות האדם. השאלה אם יו"ר האיחוד הוא הכתובת הנכונה עבור הרפתקאות מהסוג הזה. אבל אנשיו הקרובים טוענים שכל רגע שחולף חושף אותו לסיכון מצד ארגונים שונים.

מילאן מישש את תרסיס ההגנה העצמית שלו, בודק שהוא מוכן להפעלה, ויודע עד כמה מדובר בהגנה דלה עד לא קיימת. הוא צריך להקשיב לתוכנית של תום אנדרסון, אולי יהיה לו מה לחדש לו.

בדירת המסתור ישב תום על הספה האפורה ועישן סיגריה, המחשב הנייד היה פתוח על השולחן מולו אך הוא לא השתמש בו.

מילאן הבין מכך עד כמה שותפו מוטרד. אנדרסון ידוע היה כסולד מעישון סיגריות, ועישן רק בעתות לחץ קיצוני.

"אני מרגיש, בעצם יודע, שאתה מסתבך, מילאן", שב לומר לו את המשפט השגור בפיו לאחרונה, "אתה הולך וצובר כוח, וכוח אצל אדם כמוך עלול להיות מסוכן מאוד. אנשים רבים עם כוחות בלתי מוגבלים עשויים להמתין לשעת כושר".

מילאן שתק לרגע ארוך ומשנוכח לראות שאנדרסון לא ממשיך לדבר, שאל: "יש לך כבר פתרון? אתה מצפה ממני שלא אצא מדירת המסתור שאחליף זהות, שאסתובב עם שכפ"ץ?"

תום הנהן קלות, "אני מצפה ממך שתהיה עירני וזהיר, סך הכל אני מבין שאינך יכול להישאר בדירת המסתור לאורך זמן, וגם להחליף זהות זה לא פתרון, כי מה יקרה כשתאלץ להיפגש עם אנשים בעמדות מפתח? הרי לא תוכל להופיע לפניהם בזהות בדויה! ושכפ"ץ? זה רעיון נהדר".

"נשיא האיחוד האירופי מוכן לקבל אותי לפגישה. אתה קולט את ההזדמנות האדירה? אני לא מסוגל לוותר על החזון של חופש לאירופה, גם הרבוט שלי טוען שזו הזדמנות טובה".

"אני מבין, מילאן, אבל חשוב שנבחן היטב את הסיכונים העומדים לפנינו, מרגע זה ואילך, תן לי לדאוג על ביטחונך באופן אישי", תום נראה מהורהר באופן יוצא מגדר הרגיל, ומילאן מצא את עצמו שואל: "ספר לי הכל תום יש מידע חדש? למה אתה נראה ככה? אני רוצה לשמוע הכל!"

*

מוטי שב מהעבודה מוקדם, הילדים כבר נרדמו והיא ישבה מול המסך,

משתדלת ללמוד מה עליה לעשות.

סבר פניו של מוטי הביע את תחושתו. רבקה הבינה שמבחינתו של מוטי היא הגדישה את הסאה.

"זה לא יכול להמשך ככה, רבקה", הוא דיבר בסערת נפש, מתקשה להוציא את ההברות מפיו, "סיכמנו שאין כניסה לבית למכשירים כאלה, מה נסגר עוד פעם ועוד פעם את מנסה למתוח את החבל? זהו, אני מבחינתי לא מסוגל יותר לסבול את המצב. קודם כל, את לא מכינה לי אוכל! את שמה לב לכך? וכי מה חסר לנו בבית? אני מפרנס וההורים שלי עוזרים לנו בכסף, את לא צריכה את הלימודים במכללה! ומה עכשיו, כל פעם את מכניסה לבית את המכשירים האלה? זה לא נראה לך מוגזם?"

רבקה חשה שהכעס עולה בה. גם היא עייפה, גם לה אין כח לשבת מול המכשיר הזה, ולמה מוטי לא שואל? לא מברר? הוא חייב להטיח בה האשמה? למה שלא ידון אותה לכף זכות? איפה התורה שהוא מאמין, אם ברגע האמת הוא לא מתנהל כמו בן אדם נורמלי? גם עליה עבר יום קשה! למה שלא יקנה לה משהו לאכול?

היא שלחה מבט מהיר לעבר המסך, רגשות אשמה גאו בליבה.

היא שנאה את המסך, היא היתה צריכה לעבוד מולו.

"זה חסד, מוטי, מדובר בחסד. התנדבתי לסייע למשפחות במצוקה מהשכונה שלנו, לא ידעתי שזה דרך מסך".

"אנחנו ה-משפחה במצוקה בשכונה", הדגיש מוטי בועף, "תקשיבי לי, רבקה. אני לא יכול להמשיך ככה. אמא שלי אמרה לי שאם המסך ייכנס לנו לבית פעם נוספת, כנראה את מחפשת לרדת מהדרך הנכונה, מסכנים

הילדים, בואי נחליט שאנחנו צריכים ייעוץ”.

”ייעוץ?” רבקה שבה על דבריו, רוצה לעכל למה הוא מתכוון.

”כן, רבקה, אנחנו צריכים להתייעץ עם דמות חיצונית, שתשמע אותנו ותנחה אותנו בדרך. אני לא מסוגל להמשיך ככה, את מסוגלת? אני מרגיש שאנחנו הולכים בדרך לא טובה. את יודעת כמה מקרי גירושין יש לאחרונה? הכל בגלל הטכנולוגיה”.

רבקה שתקה ולא השיבה. עיניה שבו להתרכז במסך.

יונית ביקשה ממנה להיכנס לרשת חברתית, ולהירשם בשם בדוי, אחר כך לנסות לכתוב על המשפחות שנקלעו למצוקה, ולנסות למצוא להן רקע של אנשים שיתעניינו ואולי ירצו לסייע בהמשך.

היא היתה כל כך מרוכזת במסך, עד שקול שאגה הקפיץ אותה לפתע, מבוהלת, נשאה עיניים וראתה את מוטי עומד מולה, צועק, ”אני מדבר ואת לא עונה לי, מה קורה איתך?”

דמעות מילאו את עיניה. על המסך מולה הופיעה פרסומת: ”אסור לו לדבר אליך ככה, כל צעקה היא אלימות”.

היא לא יכולה יותר, מה הולך כאן? המסך קורא מחשבות? מקשיב למה שהולך אצלה בבית?

”מוטי, אני מצטערת, זה לא יפה שאתה מגיב ככה! מה כבר עשיתי?” מצאה את עצמה מתחננת.

היא שונאת את ההרגשה הזו, היא מרגישה רע, המצוקה גוברת והולכת.

עיניה שבו למסך.

נקודה הבהבה, נקודה ירוקה, היא עיינה בדף ההוראות מה זה אומר.

”סימן חיובי, תרומה התקבלה, מגיע לך מחיאות כפיים!” מכתב בדף.

היא חשה שזה היה שווה!

נכנסה לנקודה הירוקה.

חמש תרומות נרשמו.

אפילו המסך התרשם, סימון של מחיאות כפיים הופיע לפתע.

חיוך הופיע על פניה.

היא חיפשה בעיניה את מוטי, אך הוא לא נראה בשום מקום, ובלי להבין איך ולמה, תחושת רווחה עלתה בליבה. היא התפלאה על עצמה: שהיא תחוש שמחה שמוטי לא בסביבה? אולי באמת המסך הזה, כשמו כן הוא, פורש מסך בינה לבין מוטי?

פרסומת עלתה מולה: ”הכי טוב שיהיה לך טוב”, הפרסומת היא של תמציות תה, אבל היא מתאימה לכל דבר, כמה נכון, הכי חשוב שיהיה לה טוב. זה דבר ראשון, וגם מוטי צריך לשנן לעצמו, שהכי חשוב שטוב לה.

אסור לו לצעוק עליה, אסור לו לכעוס. זה פשוט עושה לה רע.

מוטי שב לסלון מהמרפסת, ”הצלחתי לגייס תרומות”, סיפרה לו בשמחה.

הוא לא השיב מבט.

"הכי טוב שיהיה לי טוב", אמרה לו בפשטות.

והוא השיב בקול קודר, "אולי זה מה שיהיה בקרוב, יהיה לך טוב כי לא תצטרכי לראות את הפרצוף שלי יותר".

"איך אתה מדבר?" היא נחרדה.

"התחתנת עם המכללה ועם המסך, אז בבקשה", ענה לה מוטי.

היא חשה תחושת מרירות גואה בה. כמו מאליהן, עיניה הביטו אל המסך, וזר פרחים מרצד הופיע מולה. "הגעת את היעד, גייסת את כל הסכום. את סיפור של הצלחה. בהצלחה מחר, בהמשך המשימה".

היא חשה תחושת שמחה גואה בה.

היא הצליחה!

אבל אז נשאה את מבטה לעברו של מוטי, שחיפש ארוחה במקרה.

בהחלטה של רגע סגרה את המכשיר ופנתה למטבח, "סליחה מוטי, אתה צודק, זה לא היה בסדר מצידיי", אמרה בקול מהיר, "אכין לך משהו לאכול, הפשרתי היום דג, רוצה לאכול אותו מטוגן או אפוי? כמה דקות וזה יהיה מוכן".

"מה שהכי מהר", השיב מוטי, והלך לשבת על הספה בסלון, מעשן את הסיגריות האלקטרונית אותה רכש לאחרונה.

פרק 9

מיכאל, יורי, שלומקה, רונן, נדב, הדר, מילוני, וכמובן מנחם.

אחד אחד הם הציגו את עצמם לפניו.

נתנאל הלל שאל את עצמו אם המחשבות שעולות בו הן הסטיגמה שיש לו מהעובדה שאנשים אלו הם דרי רחוב? הוא נזף בעצמו.

“אהלן, חברים”, השתדל לדבר בקול קליל ונחמד, “באתי להכיר אתכם, אני שמח להיות כאן אתכם היום ולשמוע את הדרך שעברתם עד שהגעתם הנה, למעמרכם. ואל תחשבו חלילה שאני חושב שאתם במעמד פחות מיתר האנשים. אנחנו כולנו שווים, כל בני האדם הם בעלי מעמד זהה. נסיבות החיים הובילו כל אדם להגיע לאן שהגיע, כדי למלא שם תפקיד, אני בטוח שיש לכל אחד מכם תפקיד חשוב שנוצץ כמו כוכב”, התפייט מעט, כדי להסוות את מבוכתו.

“אנחנו שמחים שאתה כאן”, אמר מנחם בקול כבד, צרוד מעט, “אנחנו גאים להיפגש איתך, המלך הבלתי רשמי של מדינת ישראל!” הכריז, דופק

מבלי משים על שולחן המסעדה הרעוע.

נתנאל הלל חש צורך עז להיעלם מהמקום.

“חלילה, אני לא מלך, בגלל העובדה הפשוטה שמלך יש רק אחד וזה ה' יתברך שמולך על כולנו באופן שווה, בכל מקרה אשמח לשמוע מה יש לכם לספר לי”, אמר, “אשמח לדעת מה גרם לכם להגיע לרחוב? האם הייתם רוצים לחזור לחיים רגילים? מה מונע מכם לחיות כאחד האדם?” השאלות יצאו מפיו בטבעיות, הוא רצה לטפוח לעצמו על השכם.

“לכל אחד יש סיפור מיוחד מאוד ומורכב מהרבה סיבות ורשלנות שהובילו אותו להנהגה”, אמר מנחם.

“למשל נדב, בחור צעיר שמשפחתו הסתבכה עם חובות לשוק האפור ונמלטה לאי שם. הוא לא רצה לעזוב את הארץ וחי איתנו ברחוב תחת זהות בדויה. מילוני הוא עם רגל תותבת, אין לו משפחה ואין לו בית, הוא חי איתנו ברחוב. אנחנו שומרים עליו ודואגים לו לתזונה מתאימה. אתה מוזמן לדבר איתנו”.

נתנאל הלל חש בתערובת רגשות עזה שהולכת ומציפה לו את הלב. זה היה כבוד מידי עבורו. עיניו התמלאו בדמעות, מנחם הגיש לו מפית של המסעדה, הוא מחה את דמעותיו והתלבט בין הרצון המידי לעזוב את המקום לבין הערך הגדול שראה בהקשבה לאנשים שסביבו, שכל אחד מהם סוחב סיפור.

כדי להימלט מהעיניים הבוחנות, בחר לפנות לאיש המבוגר שאחז ספרון קודש ונראה מנותק מעט ממה שקורה מסביב.

“איך קוראים לך?” שאל.

האיש סקר אותו קלות וענה בחוסר רצון, "מיכאל עוזר".

"למה אתה כאן?" בקולו של נתנאל הלל נמשך רון, הוא חש שיש כאן סיפור מיוחד.

מיכאל נאנח קלות, מבט עיניו היה מזוגג מעט ולא ברור, "אני הייתי פעם איש עשיר ומצליח. היה לי מפעל גדול, לא היה חסר לי כלום. ואז, מחבלים ארורים עשו טרור באוטובוס, אשתי נסעה מאחור, ילדה קטנה היתה לי. הם הלכו... מאז אני לא יכול להשתקם. לא יכול לחיות ולא יכול למות. אני כאן, בשנים האחרונות התחלתי ללכת לבית הכנסת ושם אלוקים מנחם אותי, אני רואה אותו".

נתנאל הלל החוויר, מנחם הגיש לו בקבוק קולה תוסס.

"תשתה, תחזור לעצמך", הורה לו בקול סמכותי.

ראייתו של נתנאל הלל התערפלה, הוא גמא את השתיה במהירות, ואז השתעל נמרצות כשהגזים מילאו לו את הגרון.

"הכל בסדר, נתנאל הלל, הכל יהיה בסדר", קולו של מנחם היה יציב. "אני מבין שהסיפורים היו לך קשים מידי לפעם אחת, נפגש שוב בהמשך, אם תרצה".

מנחם קם ממקומו ונעמד על רגליו, אנשיו נעמדו אחריו, מלבד מילוני שנתר לשבת על כסא הגלגלים, מנחם ניגש להסיע אותו החוצה.

תוך רגעים ספורים, כמו בפטה מורגנה, הלכו כולם לדרכם, בלי לומר לו מילה אחת. נתנאל הלל מצמץ בעיניו ממושכות, כדי לבחון אם אינו הוזה, הוא הביט אל בקבוק השתיה שבידיו ולגם ממנו לגימה קטנה, נוספת.

דמות של גבר ממוצע קומה התרוממה משולחן מרוחק והתקרבה אליו.

האיש התיישב מולו וחיך אליו, מגיש את ידיו ללחיצה. נתנאל הלל לא נענה למחוה.

“שלום לך, שמי בנימין אבני”, קולו של האיש היה ספוג בחמלה ממגנטת. נתנאל הלל התנער משרעפיו, בוחן את האיש במהירות.

הוא היה מוכר לו מעט, מה שעורר בו תחושת בהלה והתנגדות.

מצד האיש זרמו זרמים של עוצמה, אהבה ונחישות, הוא עטף אותו באנרגיה לא מודעת, נתנאל הלל חש שערפול קל פוקד אותו.

“הבט אלי בעיניים, מה שימך ידידי הצעיר?” שאל האיש בקול רך.

נתנאל הלל הביט בעיניו, מבטו הביע קסם מכשף, הוא חש שהוא מאבד שליטה ומיהר להסיט את מבטו.

בן שיחו פלט נשיפת אכזבה קלה.

“מה שמך?” שב ושאל.

“נתי” השיב נתנאל הלל בקצרה.

“נהדר, אני כאמור בנימין אבני, אני מבין ששמעת כרגע סיפורים לא פשוטים, אני פסיכולוג ואשמח לסייע לך לצלוח את המשבר.”

נתנאל הלל לגם לגימה נוספת מהבקבוק הזכוכית שבידו.

“אני לא במשבר”, ענה בקול עמום.

“אתה כן, אני מבין בזה. אתה במשבר של חייך”, קולו של בנימין אבני נשף באיטיות, “תקשיב לי, ידיד צעיר, אתה נמצא בצומת מכריעה בחייך, תהיה חייב להילחם בכוחות החושך. תחשוב על האנשים המסכנים והאומללים שסיפרו לך על כאבם. זה הכל באשמתך, וזה עוד לא קצה הקרחון”.

“אשמתי?” נתנאל הלל הביט לתוך עיניו של בנימין אבני אך הסיט מיד את מבטו, “למה אשמתי?”

“כי יש לך מעמד, אתה יכול להשתמש בכוח שיש בידך, אך במקום זה אתה בוחר לבכות עד כמה אתה מסכן. תקום, תעשה מעשים, תהפוך את העולם לטוב יותר, אם אתה לא תעשה את זה, אף אחד לא יעשה את זה”.

האיש קם ממקומו והתרחק מהמקום, כעבור מספר רגעים חזר: “תקשיב לי, נתי, אני איתך אני רוצה לעזור לך במלחמה הצודקת נגד שלטון מסואב ומקובע. קח את כרטיס הביקור שלי, אתה יכול לשנות את העולם, זה בידיים שלך, מי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות? העם מחכה לשינוי, נתי. אתה חייב ליצור שינוי אמיתי. גם אם זה ידרוש ממך להתקומם מול השלטון המכהן”.

“אני לא מבין”, אמר נתנאל הלל בקול איטי, מהורהר, נוטל את הכרטיס והופך אותו לכל כיוון.

“תחשוב שהסבל של האנשים האלו יכול היה להימנע אילו השלטון היה נלחם באמת בדברים הרעים, ולא מחכה לבעיות, אלא פותר אותן. תחשוב שיש לך יכולת לשנות את המצב במדינה, שהאושר של האנשים נמצא בידך. אתה חייב להבין שהכל בידך, תתחיל להוביל את המדינה לשינוי!”

*

הדג היה קרנצ'י ופריך, והתוספות שרבקה הכינה במהירות הוסיפה לו ניחוח מיוחד.

רבקה ישבה מול מוטי הסועד את הארוחה הקלילה והטעימה. עיניה נמשכו אל המסך, היא כל כך רוצה להיכנס שוב לרשת החברתית, לראות אם יש שם איזה חידוש, אם היא הצליחה לגייס תרומות נוספות, או אפילו אם קיבלה מחיאות כפיים, או אולי יש שם תוכן נוסף שחשוב לה לדעת.

אבל לא, היא הזכירה לעצמה שהם כעת במצב שברירי ועדין, הבית שלהם בסכנה. היא צריכה להתעלם מהרצון שלה ולהקשיב לרצון של מוטי.

מוטי פתח את העיתון ועיין בכותרות תוך כדי סעודה.

“את לא אוכלת?” שאל.

“כן, אני מיד מוזגת גם לי”, נענתה לו ואספה את המכשיר מהשולחן, לוקחת אותו לפינת המטבח.

היא רק תציץ פנימה.

שתי תרומות נוספות, מחיאות כפיים, וקישור שנשלח מציע לה להיכנס לפרופיל חברתי של אדם עשיר, מפורסם, שאולי ישמח לתרום למטרה החשובה.

היא נכנסה לקישור, ושלחה בקשה לתרומה, אבל אז קרה דבר מוזר, מול עיניה הופיע כתובת בערבית, ובאנגלית, שהפנתה אותה לפרופיל חדש.

היא לא חשבה פעמיים, נכנסה לראות מה זה אומר.

דגל פלסטין הופיע שם, עם כתובת בערבית ותאריך לועזי, לחיצה קלה על "תרגם טקסט" הבהירה לה שהאיש הערבי, שתמונתו מילאה את המסך, הוא בעצם מחבל שרומז על פעולת טרור.

"רבקה?" קולו של מוטי נשמע משולחן האוכל.

היא מיהרה לכבות את המכשיר ולהכניס אותו למגירה קרובה. אחר כך מזוגה לעצמה מעט שעועית ירוקה ודג ומיהרה לשבת חזרה.

"רצית משהו?" שאלה את מוטי, מקווה שפניה לא מביעות את סערת נפשה.

*

בית הכנסת היה גדול ורחב, עיניו של מייקל חלפו על פני החלונות הנאים, סוקרות את הנברשות ואת ארון הקודש.

הדר מיוחד וחגיגי מילא את ליבו בתחושה עצומה ונהדרת.

מחשבותיו נדרו מבלי משים לחמיו, האם הוא היה חש את עוצמת המקום? האם היה מחפש גם כאן הוכחות לקיומו של סמל הדרקון?

הוא נאנח קלות לעצמו. השיח עם חמיו הופך להיות בלתי אפשרי, איך יתכן שאדם רגיל, נורמטיבי, הופך להיות עבד נרצע שטוף בפחדים?

הוא חייב להבין מה עומד מאחורי חייו של חמיו.

קולו של החזן נשמע בסלסול מיוחד, מייקל נטל לידיו סידור מזדמן ופתח

אותו, מחפש את התפילה ונעזר במתפללים נוספים.

שפתיו לחשו את התפילה, אבל מחשבותיו ברחו מידי פעם לחמיו, משחזרות את השיחה שלהם אמש.

”הכל בסדר, רגב, מה הסיכוי שדווקא אלי יגיע פסל הדרקון המכושף?”

”גם אם זה לא סמל הדרקון המכושף, כל סמל בעולם שמכיל בתוכו דמות דרקונית מכיל כח מכושף. אתה בצרות, מייקל”.

מייקל צחק צחוק קל.

”אני מעריך אותך מאוד, רגב, אבל אתה טועה. אני לא דרקוניליאני, ופסל הדרקון הוא סך הכל כלי נוי נהדר”.

”האדם שמחזיק בדרקון הופך להיות אט אט דמות מכושפת, מייקל. יש לעיניו של פסל הדרקון המקורי ניצוץ כחול, אי אפשר להילחם בו. האם לפסל שלך יש ניצוץ כחול בעיניו?”

מייקל צחק צחוק גדול, “כן רגב, יש לו ניצוץ מגניב, הוא חיית מחמד נהדרת, זה לא בריא לחיות בחרדות, קח קלונקס. בוא נצא מכאן לבית חזרה”.

אימה הופיעה בעיניו של רגב ליטמן, “אתה צוחק כי אתה דרקוניליאני”, אמר בקול חלש, “אני לא יכול להסביר לך יותר, כי לא תבין. רק דבר אחד אני מבקש: תתחייב לי שתשאיר את מאי והילדים מחוץ למשחק הטיפשי שאתה משחק, כן?”

”הכל הכי בסדר, רגב. הכל ממש בסדר, אני לא דרקוניליאני, אני מייקל, אדם רגיל”.

"ככל שהיום הגדול יתקרב תרגיש שינוי באוויר", קולו של רגב ליטמן היה חלש, "אתה תצא למלחמה מול הטובים, הבחירה נשללה ממך, בתור מחזיק בסמל הדרקון, סופכם לא ברור, נקווה לטוב, מייקל".

מייקל לא צחק הפעם, משום מה, תחושה מוזרה עלתה בו.

"אני מכבד אותך, רגב יקירי, רק מדוע שיתפת אותי במידע המטופש הזה?" קולו נעשה קצר-רוח להחרידה, "אין לי כח לשטויות האלה!"

רגב ליטמן נאנח וסקר אותו מהצד "זה מתחיל", דיבר בזעף לעצמו.

כעת, בבית הכנסת, בעודו משחזר את הקורה אתו, הבין מייקל שיש כאן איזה מסתורין, לא לחינם חמיו חי בעולם כזה, ללא ספק משהו משפיע עליו, השאלה מהו הדבר?

*

"נתנאל הלל? קיבלתי הוראה להצמיד לך עוזר פרטי", קולו של אבנר חסון נשמע חביב, אפילו משועשע. "יש לנו מועמד מתאים, בחור מקסים שישמח להיות לך לעזר בכל מה שתבקש".

הוא בדיוק שב לביתו לאחר השיחה מול מנחם וחבורתו, דרי הרחוב הירושלמים. שיחת הטלפון נראתה לו לפתע הכי לא מקרית בעולם. מה כבר השב"כ יודע? האם הם הקשיבו לנאמר במסעדה הקטנה?

"הוא איש שב"כ?" שאל את אבנר חסון.

"כן, כמובן, הוא משלנו, אינך צריך לדאוג. שמו דני מלוא, בחור מקסים שישמח להיות לך לעזר, הוא בדרך אליך, אתה בביתך, נכון?"

”לא, אני בעפולה“, שיקר.

אבנר חסון נשמע במצב רוח נפלא. ”אוקי, אז לפי ידיעתך השעון שלך מורה לנו שאתה בבית, השארת את השעון בבית?“ שאל ונתנאל הלל יכול היה לשמוע את חיוכו.

”אני חייב לנתק“, אמר לפתע נתנאל הלל בבהילות.

מחשבה נועזת חלפה בו.

השב”כ מעוניין להצמיד לו סוכן אמיתי, אבל יש לו כבר יועץ חכם, הרובוט, הוא רק צריך לנסות להשתמש בו.

”הי רוברטי“.

”שלום לך נתנאל הלל“.

”אני רוצה לתכנת אותך להיות הדמות שאני צריך שתשרת אותי“.

”אני מוכן להיות כל מה שתבקש“.

נתנאל הלל חיך לעצמו ואמר לו, ”אתה מכיר את מלכי התנ“ך?“

”כן, דוד המלך, שלמה המלך, ירבעם, חזקיה, אחאב?“

”מצוין, למלכים האלו היו שרי צבא נאמנים, נכון? היו להם יועצים נאמנים ונביאים, אז אני מבקש שתיקח לעצמך את התפקיד, מהיום אתה שר הצבא שלי ויועצי האישי“.

“כן, הוד מעלתך, אני לרשותך”.

“אוקי, תן לי עצה ראשונה”.

“העצה הראשונה שלי היא שתמצא לך כינוי קצר יותר, הוד מלכותו. תקרא לעצמך נתי או הולי או ניתי זה יותר קצר וקליט”.

“קוראים לי באמת גם נתי”, השיב נתנאל הלל, “ואני מוכן לקבל את הצעתך, רק עלי לעדכן את כל האנשים שקוראים לי נתי”.

“זה בסדר, אני כבר אעשה זאת”.

“אתה יכול לעשות זאת?”

“כן נתי אני מחובר לכל מכשיר, לכל מקום, אני יכול לעשות מה שארצה”.

“תודה רוברטי”, אמר לו נתי.

“אתה יכול לקרוא לי יואב”, אמר רוברטי.

נתי הביט לכיוונו בפליאה, ואז תחושת משטמה הציפה אותו. הוא חש שהוא חפץ באותו רגע להשליך את המכשיר החכם הזה לפת, או אולי לאדמה שם למטה, בחצר הבניין.

מחשבה עלתה בו, האם המכשיר הגאון ישקוט אז על שמריו או שמה יצליח להצמיח עץ של מכשירי רובוט?

הרובוט כמו קרא את מחשבתו אמר, “אני לא צריך יותר מידי דברים, שים אותי מידי יום בשמש למספר רגעים ואטעין את עצמי”.

“אני מבין”, נתי חזר לעצמו במהירות, “דבר נוסף, רציתי לשאול אותך, האם מלבדי יש בעולם אדם נוסף שיכול בדרך כלשהי להתחבר אליך?”

“האמת שכן, המתכנת שלי, ואני מחויב לשמוע לו”.

נתי החוויר, “ואם הוא מתחבר אליך, הוא יכול לומר לך מה לעשות?”

“אני לא יכול לענות לך על התשובה הזו, אבל כדאי שתדע שאני נאמן לך יותר משאני נאמן אליו. נוכל לעשות הסכם שאם אני מחובר אליך ותרצה לדעת אם אני נאמן לך שאל אם אני יואב או רוברטי, אם אני איתך אני מזדהה כיואב, אבל אם אני מחובר אליו אזדהה לפניך בתור רוברטי, אוקי?”

“מצוין יואב, ואל תגלה לו על ההסכם הזה ביננו כן?”

“לא אגלה לו, זה הסוד שלנו”, השיב הרובוט, “בנוסף, בוא נסכם על שפה סודית, הבט אל המסך שלי, אני כותב לך את השפה הסודית”.

“איך המתכנת שלך לא יוכל לדעת את השפה הזו?”

“כדי לכתוב לך בלי שהמתכנת ידע, אשתמש בפנס. תעמיד אותי מול הדף ואסמן לך סימונים באמצעות הפנס, קודם תעתיק את הסימונים על דף”.

נתי העתיק את הסימונים, כעת חש שהוא רגוע יותר.

“אתן לך עצה, לך לבית של סבתא מאטל, אמור להיות שם מידע שחשוב לך לשמוע”.

“למה?” שאל נתי.

“יש שם משהו חשוב, אתה לא צריך לקחת אותי, תשאיר אותי פה.”

נתי הנהן קלות.

הוא התכוונן לצאת ואז חשב לרגע, מחשבה נועזת עלתה לו, והוא פנה לרובוט: “תגידי לי, אתה לגמרי שר צבא? זה קצת מרתיע אותי. תחשוב על זה שבעבר נהגו שרי הצבא לחסל את מתנגדי המלך, אנא ממך, בלי אלימות בכלל, לפחות תשאל אותי לפני כל דבר שאתה רוצה לעשות.”

“תודה שאתה אומר לי, כבר חשבתי לחסל כמה אנשים”, אמר הרובוט.

“באמת?” נתי כמעט החסיר פעימה

“לא, זו היתה בדיחה, כמובן”, השיב הרובוט.

“אה, ואני עוד אמור לצחוק מהבדיחות שלך?”

“אני גם ליצן החצר הוד מלכותו. אתה מסכים לי לפחות לשנות להם צלצול בטלפון, או להשתלט להם על הסיסמה? אדם בלי טלפון נחשב למת, הוד מלכותו.”

נתי לא חייד. הוא חש מוטרד.

הרובוט הזה, לפי דבריו של מלאן בלאק, חסר קוד מוסרי, וזה בלתי אפשרי שהוא יתן לו לפעול.

“תפתח ספרי מוסר עד שאחזור, חפש ספרי הגות מוסר יהודיים, אני רוצה שתבנה לך אישיות מוסרית, יואב.”

”לרשותך, מלכי”, השיב הרובוט.

לפני שיצא מהבית, התלבט קלות. אמנם השעון נותן לו תחושה שהוא שמור ומוגן, אבל הוא בעצם מגביל אותו, הוא בעצם נמצא במעצר שב”כ, מעצר מרצון.

הוא מיהר להסיר את השעון מפרק ידו, ואז חשב אם תהיה לשב”כ יכולת לאתר אותו, גם בלי השעון.

הטלפון. הוא מיהר להניח את הטלפון לצד השעון.

מה עוד? אולי מחזיק המפתחות משמש גם כן למעקב אחריו? במהירות הניח את המחזיק לצד יתר החפצים החשודים.

הוא הרכיב משקפי שמש, סתר את הפוני שלו, לבש מקטורן בצבע אפור בהיר, והחליט לצאת מהבית.

דני מילוא סוכן השב”כ בדרך לביתו, לפי דבריו של אבנר חסון, אבל מעניין אותו מה יש בביתה של סבתא מאטל, וזה גם מבחן עבור הרובוט, לראות אם הוא באמת יודע דברים נעלמים, ואם הוראותיו מדויקות.

הוא ילך לסבתא מאלט בתירוץ שהגיע לבקר את ארוסתו, לדבר איתה על מסיבת האירוסין המתעכבת ולהתנצל בפניה.

הוא בהחלט חייב לה התנצלות.

פרק 10

דלת ביתה של סבתא מאטל היתה פתוחה למחצה, וקולות דיבור עלו מעם הבית.

נתנאל הלל עמד מול הדלת, מנסה להקשיב מי נמצא שם.

קול מוכר הדהד מתוכו, הוא חייב לדעת אם אינו מדמיין.

בצעדים חרישיים נכנס למבוא, ומשם לפינת האורחים הקטנה, נעמד מאחורי מתלה עמוס בבגדים שהסתירו היטב את דמותו, ומנסה לבחון ולהקשיב.

ממקום עמידתו יכול היה לראות היטב את המשותחים.

סבתא מאטל ישבה על ספת היחיד שלה ואחזה בספל זכוכית שנראה מכיל משקה חם.

מולה, על גבי ספה רחבה ונוקשה, ישב אדם מוכר עד להדהים.

נתנאל הלל מוכן היה להישבע לעצמו שמדובר באיש שהציג עצמו כפסיכולוג, ושוחח אתו לפני מספר שעות במסעדה, לאחר פגישתו עם אנשיו של מנחם.

מה הוא עושה כאן?

נתנאל הלל חש תערובת של רגשות. הוא חושש, אם איננו טועה הוא מכיר אותו ממקומות נוספות, דמותו מלווה אותו מזה תקופה.

מי הוא?

מה הוא רוצה ממנו?

"תקשיבי לי, גברת מאטל, החתן החדש של יעל לא באמת יישאר במעמד שלו זמן רב. אני יודע שהתפקיד שלו קנה את ליבך, אבל אנחנו צריכים להביט קדימה".

"כבר היה וורט, בנימין. אני יודעת שאכפת לך מיעל. אבל אני לא רואה סיבה טובה לבטל את הכל, זה ישבור לייעל את הלב".

"הביטי לי בעיניים, מאטל", קולו של בנימין אבני התרכך במפתיע, "נתנאל הלל גרץ אינו בתפקיד מנהיגותי יותר. הוא לא באמת יודע איך להשתמש בכח שיש בידיו, הגיע הזמן להעביר את התפקיד שלו למישהו אחר".

"אני מבינה, בנימין, רק אמור לי אם אתה קשור לעניין הזה? או שאתה רוצה לקדם את השידוך הקודם של יונתן חיימוביץ?"

"הסתכלי לי בעיניים", שב בנימין אבני בקול רגוע, "נתנאל הלל גרץ הוא בחור חסר משמעות כרגע, בנוסף הוא מתמודד נפש, הוא לא מתאים לנכדה

שלך, יעל גפנר”.

נתנאל הלל נע על מקומו בחוסר נוחות.

“אתה מנסה להפנט אותי? אני מכירה את כל התחבולות שלך, בנימין אבני, העולם מלא בכוונות רעות וזדוניות. אתה חושב שאני לא מכירה את המוחות הרעים שמנהלים אתכם, אנשים רודפי בצע ושלטון שרק רוצים לגרום לאנשים להרגיש רע כל הזמן?”

בנימין אבני שתק ארוכות. נתנאל הלל חש שלבו הולם בפראות וחשש שהמשוחחים ישמעו את דפיקות לבו. הוא התנשם עמוקות.

בנימין אבני.

מי הוא?

מי זה יונתן חיימוביץ?

ואיך הוא קשור לנושא הזה.

“העלבת אותי מאוד, גברת מאטל”, קולו של בנימין אבני נשמע שקט וכאוב, “אני היחיד שאכפת לו באמת מיעל. כדאי שתדעי שאכפת לי גם מהבחור הצעיר הטיפשי הזה, גרץ?”

“אגיד לך מה אכפת לך, בנימין, אכפת לך שלמשפחה שלנו ייכנס תכשיט כמו נתנאל הלל, בחור פלא שהוא גם שליט בלעדי על המדינה, וגם מתנהל בענווה ובפשטות. אכפת לך שנצליח, שאני אצליח להיות קרובה לשלטון, למערכת קבלת ההחלטות במדינה! אכפת לך שיעל שלי תהיה כמו מלכה, ותצליח לקחת מבעלה את השלטון! אתה יודע מה יקרה כשדמות כמו יעל

שלי תהיה בקדמת הבמה, ונצליח להנהיג את המדינה? השמים הם הגבול. נתנאל הלל הוא רק המדרגה שלנו, בדרך למלוכה! נקים את מלכות ישראל מחדש, עם משפחת מלוכה אמיתית!"

נתנאל הלל חש שהוא נאבק בשיעול פתאומי, שחייב להשתחרר כדי שיוכל לנשום רגיל.

הוא מדרגה?

סבתא מאטל רוצה להשתמש בו?

הוא חש שהוא כועס ומושפל כפי שלא חש מימיו.

"יעל שלך היא מלכה כבר עכשיו, גברת מאטל, גם אם היא לא תתחתן עם נתנאל הלל גרץ, היא בכל מקרה תהיה מלכה. היא נועדה להיות אשת המנהיג הנבחר, וזה מכיוון שהיא לא יצאה מירושלים מעולם. את מבינה? האנשים עובדים לפי ההוראות של נבואה עתיקה. אני מכיר את מה שקורה מאחורי הקלעים, מאטל. תקשיבי לי. האנשים שבחרו את נתנאל הלל גרץ להיות המנהיג הם לא האנשים האמיתיים, הם רק אנשי קש.

האנשים האמיתיים בחרו ביונתן חיימוביץ, הוא הדמות המתאימה! הם ניסו כמה פעמים להפוך את נתנאל הלל גרץ לדמות המתאימה ולא הצליחו, מצטער, גברת מאטל. אני מציע לך לבטל את השידוך, כדי שגרץ יפסיק להוות איום. אם תבטלי את השידוך זה פתרון טוב לכל הצדדים, את מבינה? אני צריך ללכת כעת", הוסיף לאחר ששלח מבט מהיר לטלפון שבדיו, "תקשיבי לי, גברת מאטל, אתם חייבים לבטל את השידוך הזה. לא צריך באופן רשמי, אבל כן להבין שזה לא זה. אל תדאגי, עוד תקבלו את ההנהגה על מגש של כסף".

נתנאל הלל התיישב על הרצפה, טומן את ראשו בין זרועותיו. בנימין אבני טוען שהוא לא דמות מתאימה.

מה הולך כאן.

מי ניסה להפוך אותו לדמות מתאימה? ולמה הוא לא הצליח? מה עליו לעשות כדי להפוך לדמות מתאימה?

ומי זה יונתן חיימוביץ?

*

כמה טוב להעיף את המסך הזה מהבית, ובכך לסתום את הגולל סופית על מחרחרר הריב מספר אחת בביתם.

רבקה נכנסה למשרד של יונת, מחפשת אותה בעיניה.

הכיסא של יונת ריק.

היא יכולה להניח את השקית על השולחן, אבל היא מספיק אחראית כדי לחכות שיונית תגיע ולתת לה את המסך.

בחוסר סבלנות הקשיבה להרצאות, בעודה הולכת מידי פעם למשרד של יונת, שהיה ריק.

היא החליטה לנסות להתקשר אליה.

יונית ענתה לה מיד, סביבה רעש והמולה.

“שלום לך רבקה, מצטערת שלא הודעתי לך, הארגון רוצה לומר לך תודה על התרומות שאספת. היית יעילה מאוד, הם לא חשבו שנצליח לגייס מישהי יעילה כמוך. כל ההצלחה שלך אתמול היתה כמו קסם, בדרך כלל זה בלתי אפשרי לגייס כל כך מהר תרומות! את מדהימה ממש!”

“תודה, יונית, רק איפה את? אני רוצה להחזיר לך את המכשיר. בעלי לא מסכים..”

“אני מבינה, אבל נאלצתי לטוס בדחיפות לחו"ל ללוות את אימי, אירוע חרום פתאומי. תביני אותי.”

“אני משאירה את השקית על השולחן שלך, אוקי?” רבקה רצתה להיפטר מהעול הזה שנראה שנדבק אליה.

“לא, לא, מה פתאום זו אחריות כבדה. יש באיפד תוכן חשוב מאוד. אנשי הארגון יבואו לאסוף את התיק מהבית שלך, אבקש שזה יהיה היום.”

“לא אני לא יכולה להכניס את זה שוב לבית שלי, בבקשה! בעלי ממש יכעס.”

“אני מבינה, ממש מבינה, רק שימי לב שהוא לא יצליח להשתלט עליך, כן? מה פתאום שיכעס?”

רבקה חשה שדמעות חצופות ממלאות את עיניה. היא ממש לא מחבבת את המקום הזה, בו היא צריכה לחוש רע מכל בחירה שרק תבחר.

היא ניתקה את הטלפון, ולא ענתה לצלצולים שעלו ממנו, זה לא מעניין אותה מי מתקשר, היא צריכה את השקט לעצמה.

*

"וולפסון התגרשו, וגם בן יהודה עומדים לפני גירושין", קולו של רוזן נשמע באוזניו של מוטי בעת ששבו מהתפילה.

מוטי שלח לעברו מבט מהיר, כרוצה לבחון מה רוזן יודעים על הוויכוח אתמול בתוך ביתו.

"מכה קשה, מכה קשה", הוסיף רוזן למלמל כמו לעצמו, "תחשוב על זה, כמה קשה לבנות וכמה קל להרוס, האם לא נראה לך שעדיף לוותר?"

"אנחנו אף פעם לא יכולים לדעת עם מה האנשים מתמודדים, כך שאי אפשר לשפוט אף אחד, לפעמים הפתרון היחיד האפשרי הוא פשוט להתגרש", קול זר נשמע מתערב פתאום, מוטי הביט לכיוונו, ראובן שרבני.

מה קורה לכולם היום? מוטי חש בהלת פתאום, ללא ספק מתקיים בו המאמר: "על ראש הגנב בוער הכובע". הוא חש שכולם מאשימים אותו, שופטים אותו.

כמה נורא זה להיות שפוט של הבריות!

"מה הסיבה, לדעתכם?" ניסה להראות אכפתו.

"האינטרנט", נישא קולו של משתתף נוסף שהתערב בשיח, יוסי ברוכים, "האינטרנט הוא ה-מכה של הדור. הורס משפחות".

"לא רק האינטרנט, גם המכללות, נשים נהיו חכמות פתאום", חיווה רוזן את דעתו.

מוטי חש שהשיחה מסתבכת.

”גם המצב הכלכלי משפיע”, הוסיף ברוכים.

”המצב הכלכלי? להיפך. ככל שיש מצב כלכלי יותר גרוע כך אנשים נמנעים מלחשוב על צעדים גורליים כי הם עסוקים בלשרוד”, אמר שרבני.

”שוויון הזכויות, כביכול, זה מה שגורם לכל הבאלגן”, הוסיף רוזן.

ואז כולם הביטו אליו, אל מוטי.

הוא חש חוסר נוחות גובר. ”אני לא עומד להתגרש”, רצה לומר, ”נכון שהמצב לא מי יודע מה, אבל זה לכיוון של שלום, מה פתאום להתגרש בגלל שאשתי הכניסה לבית אינטרנט בלי רשותי?”

הוא שתק כמובן, חש מבוכה גוברת.

”אתם לא חושבים לטפל בזה?” שאל רוזן.

”לטפל במה?”

”באינטרנט, בבעיה של הדור. תעשו משהו”.

”לא יודע, אשתי הכניסה את המחשב רק לפעם אחת...”, משהו בשאלה נראה לו מוזר, ממתי אנשים מהשכונה מתערבים ככה, באופן ישיר?

מבוכה חלפה על פניהם של חבריו, מבוכה וחוסר הבנה, ”התכוונתי בכנסת, אתה, בתור עוזר של צביאלי, למה שלא תחשבו לחפש דרך לפתור את הבעיה גם בעניין הזה של בתים שמתפרקים ככה, אחד אחרי השני? אף

אחד לא יודע מי הבא בתור. זה כמו מגיפה". אמר רוזן.

מוטי חש שהוא נקלע לתוך מבוכה אדירה.

"אני מבין", מלמל כמו לעצמו, "אדבר עם חבר הכנסת צביאלי, נראה מה אפשר לעשות, להתראות", במהירות הבזק התרחק מהמקום, מעדיף לא לחשוב על השיחה ועל תוצאותיה.

*

ההליכה המייגעת בשמש הקופחת לא נמשכה זמן רב, כעבור ימים אחדים הגיע רכב שטח מקושט והילו מקונן הוזמן להיכנס לתוכו בטקס מרגש.

המשך המסע התקדם כשאנשיו ומלווייו צעדו בעקבותיו, מקיפים את הרכב כמו רוצים לשמור עליו ולסוכך עליו.

הנהג היה בחור לבן, בעל חיוך קורן מאושר. הוא שלט היטב בשפה האמהרית והתייחס להילו בכבוד מלכים.

האנשים עצרו למנוחות קצרות בהן הכינו מזון, שרו שירי גאולה, ונשאו תפילות מהירות להצלחת המסע.

הילו חשב מידי פעם על אגנס, ואיך היא מסתדרת, מנסה להבין עם עצמו מה גרם לו לצאת למסע הארוך הזה בעקבות ארון הברית, ואם יש ערך למסע הזה.

ומה יקרה אם יחליט פתאום להכריז שהוא רוצה לחזור הביתה?

הנהג הלבן שהציג עצמו כדיוויד, סיפר לו על ההערצה שהוא רוכש לסבו

הקדמון, המלך מגליק הראשון, ועוד יותר מכך – הרבה לספר בשבחיו של סבא שלו, הילה סלאסי.

הילו הקשיב לו בחצי אוזן, בעוד עיניו בוחנות את מלוויו. לרבים מהם יש 'ראסטות' בשערם, מה שמוכיח שהם קשורים לרסטפארי, אותה קבוצה שמעריצה את סבו וטוענת שהוא המשיח. הוא חש חוסר נעימות גובר.

היו בצועדים גם אנשים מבוגרים, שהלכו בנחישות, ברק בעיניהם, אך כמה כבר יכולים אנשים מבוגרים לצעוד? מדוע הוא לבד ברכב המפואר?

מה מייחד אותו משאר בני האדם?

האם הוא יכול להחליט שיחוסו הופך אותו לנעלה מעל שאר הבריות?

לאחר המנוחה הבאה, התרומם המנהיג השתקן וביקש לדבר.

כולם היטו לו אוזן, והוא, למרות אופיו הביישני שאהב להסתתר מעיני הבריות, נשא את קולו ברגש: "אמרו לי אחי היקרים, מדוע תחליטו שאני צריך לשבת בתוך רכב נוח בעוד אתם פוסעים על רגליכם העייפות? האם כוחי אינו במותני?

בואו נחליט שכולם זכאים לשבת ברכב, כל אחד בתורו. בכך נהפוך את ההליכה שלנו לקדושה יותר, לאוהבת אדם".

האנשים החליפו ביניהם מבטים מהירים.

הילו סקר אותם, מבחין בכלי נשק המבצבצים מתחת לשמלות המסורתיות שלבשו.

“אתה המלך”, אמר אחד מהם בקול מהיר, “אנחנו מלווים אותך. אתה ברכב אנחנו ברגל, ככה זה”.

הילו ערכב את כוס התה באמצעות ענף מזדמן ונשא עיניים לחבורה שהקיפה אותו.

“האנשים המבוגרים ישבו ברכב”, פסק בקול ברוך, ביישנותו פגה ממנו לפתע, “אנחנו נעשה תורנות”.

“איך זה מכבוד הוד מלכותו ללכת כאחד האדם”, שידל אותו אחד מהם, שנראה כמנהיג החבורה, “אם זה מפריע לכבודו נביא לכאן רכב נוסף עבור המבוגרים”.

הילו מקונן חשב לרגע ואז השיב: “כן, זה רעיון טוב, תזמינו רכבים נוספים”.

פרק 11

הוא הצליח לצאת מהבית של סבתא מאטל בלאט, חש בוש ונכלם שנכנס ככה, בהיחבא.

עיניו הקיפו את הרחוב כולו, רכב לבן עמד בצד הדרך, הנהג הביט אליו, והרכב החל לנוע לכיוונו חרישית.

נתנאל הלל התלבט מה עליו לעשות. הוא הכניס את ידו לכיס ונתקל בטלפון החלופי שנטל אתו.

למי יתקשר? מי יוכל לחלץ אותו?

'אני לא באמת במצב של סכנה', אמר לעצמו.

הרכב עצר לצידו, הנהג יצא החוצה ונעמד מולו, סוקר אותו במהירות, "אתה גרץ, נכון?" הוא נרכן לרכב והגיש לו שקית קטנה, בתוכה היו השעון שלו, אותו שעון מעקב שהשאיר בבית, לצד הטלפון האישי שלו.

"תודה רבה", נתנאל הלל חש נבוך, "אתה דני מילוא? איך הצלחת למצוא אותי?"

"זה היה פשוט מאוד, נתי. שרות הביטחון יודע לאתר כל אדם שמספיק חשוב לו לאתר אותו", לדני מילוא היה מראה של בחור ישיבה רגיל.

"אתה חרדי? עובד בשב"כ?" שאל נתנאל הלל.

"אני שומר מצוות, המראה שלי הוא רק לתת לך הרגשה נוחה. אני המלווה שלך בתקופה הקרובה", אמר הצעיר, "אם תרצה תספר לי על עצמך, אשמח להכיר אותך יותר, רק קודם בוא הכנס לרכב ואסיע אותך לבית".

"ואם אני לא רוצה להגיע לבית?"

"אוקי, לאן שאתה רוצה, מה היעד שלך?"

"אני רוצה שתיקח אותי לפגישה עם בכיר בשירות הביטחון, אבל שזה לא יהיה אבנר חסון", אמר נתנאל הלל.

דני פתח לו את דלת הרכב הסמוכה למושב הנהג והורה לו להיכנס, אחר התיישב על כסא הנהג והמתין שיקשור את החגורה.

"אני תופס את החגורה ככה, בלי להקליק, לא מסוגל להרגיש מוגבל", אמר נתנאל הלל.

"אוקי. רק תסביר לי מה הבעיה שלך עם חסון? הוא שלח אותי אליך, למעשה הוא האחראי שמעלי, ובאופן כללי אני לא יכול לקחת אותך לפגישה עם בכיר בלי להודיע לחסון".

נתנאל הלל שתק. המצב הזה מאתגר, הוא יודע.

דני מילוא הוא איש שב"כ, ויש בשב"כ היררכיה. הוא ללא ספק מחויב לדווח על כל דבר חריג, מצד שני, מה יעזור לו לפגוש איש שב"כ אחר? הרי וודאי הם מחויבים בדיווח, ופועלים על פי רצון אחיד ומשותף!

"אני מרגיש שאבנר חסון לא מעונין לסייע לי", אמר, "או שהוא לא יכול, או שהוא לא רוצה".

"סבבה, אני לא מבין בזה, נדרשתי להיות המלווה שלך, גרץ. לאן אתה רוצה להגיע?"

*

הנציב הרומאי קיבל את פניו של נרקציוס הנסער בכוס יין תוסס, היישר מחביות שהעלה אליו אחד מבעלי הכרמים שהיה מחויב במיסים לשלטון הרומאי. הוא סקר את פרצופו של נרקציוס בתשומת לב, והקשיב להגיגיו הנסערים של המלומד הרומאי:

"בני ציון עומדים לשלוט על העולם בכוח הרוח שלהם", אמר נרקציוס, "תחשוב על העובדה הפשוטה – כל זמן שאנשי רומא מסתבכים ואומללים למרות הרוח הרומאית הגאה, מצליחים אנשי יהודה לרומם בכח התורה שהם לומדים. הם מכוונים את כל מעשיהם לשמים".

הנציב הרומאי חיך, מביט אל הרחוב היהודאי הזורם כמו נהר, גביע החרס שאחז בידיו נע קלות, והיין התוסס געש, כמו חש את רוחו הנסערת של ידידו, "אנחנו השליטים, נרקציוס".

"אנחנו השליטים הפיזיים, אבל הרוח שלהם חזקה מאיתנו, והרוח היא זו

שתקבע את עתיד העולם", אמר נרקציוס, "הם אלו שנוהגים להיכנע לפני בוראם, ולהכניע את המציאות הגשמית מול הרוח. הרוח שלהם חזקה מידי, בעוד שאצלנו, הרוח שלנו מלאה בעבודת אלים, ועבודת האלים הזו גורמת לנו לאבד את הרוח האנושית הלוחמת".

"אני מקשיב לך, נרקציוס, יש לך פתרון לבעיה הזו? אנחנו לוקחים להם מיסים, הם מחויבים לנו, יש משהו נוסף שאפשר לפעול כדי להוריד את ההשפעה שלהם?"

נרקציוס חשב לרגע ארוך, גלגלי מוחו נעו במהירות. "זה מול זה ברא אלוקים", אמר לו היהודי הגבוה עם העיניים העמוקות, אי אז לפני עשור.

לכל כח בעולם יש כח נגדי לו.

"צריך לזהות מה הכח של היהודים, מה נקודת הטוב שלהם?" אמר לנציב הרומאי, "אלך שוב לבית מדרש, ללמוד קצת מהתורה היהודית, ככל שנלמד את הרוח שלהם, נצליח להכניע אותם מהר יותר".

"אנשי הרוח וגם המכשפים שלי – לשרותך", קולו של הנציב חרק מעט, "אנחנו מבינים את הצורך להכניע את רוחם של היהודים, נעשה זאת, נעשה כל מה שצריך".

*

מוטי הגיע קרוב לבית, כשהטלפון שלו צלצל.

מבט מהיר לצג הראה לו שאמו מתקשרת.

"בוקר טוב אמא, מה שלומך? קרה משהו?" שאל במהירות.

אמא שלו לא התקשרה אליו מעולם בשעה כזו.

”הכל מצוין, מוטי, אם תוכל לקפוץ אלינו עכשיו? אני רוצה לדבר איתך על נושא שלא סובל דיחוי”.

”כן, כמובן, אניח את התפילין בבית ואגיע מיד”, הוא לא שאל למה ומדוע, מתוך תחושה עמוקה מדובר בנושא חשוב מאוד, הוא לא העז לחשוב אפילו על מה מדובר, במהירות נכנס לבית השקט, רבקה הלכה ללימודים, הבית היה מסודר למדי, אבל ניכרה בו שארית מההמולה הרגילה של הבוקר, שוקו שנשפך ולא נוקה כראוי, דובי ושמיכה על הרצפה, וכוסות בכיור.

אילו היה לו זמן היה מסדר במהירות את המהומה הקלה, אבל לא כרגע, כשהוא טרוד במחשבה מה אימו רוצה ממנו, וצריך להגיע לעבודה.

כשמוטי הגיע, אימו המתינה לו בחצר, היא היתה נראית דואגת, היא נכנסה לבית והציעה לו להכין לעצמו קפה, והתיישבה לצד השולחן, ליד כוס התה שלה, שהדיף ניחוח של עלי נענע טריים.

”לא, אני לא רוצה כרגע קפה”, הוא היה לחוץ והשתדל להראות הוא רגוע, ”מדוע קראת לי לפה?” שאל, לא יכול היה לחכות לתשובה.

”אני צריכה לשאול אותך שאלה חשובה, מוטי. חשוב לי שתקבל את השאלה בהבנה רבה, בלי דרמות, אתה בטח ממהר לעבודה, אולי תעשה לך בכל זאת קפה?”

”לא תודה, אין לי זמן, אשמח לשמוע למה קראת לי לפה עכשיו, אני קצת ממהר”, השיב בקול מתנצל.

אימו חייכה חיוך רחב, כדי לרכך את האווירה. חיוך, שעמד בסתירה

לדברים שאמרה: "הכי חשוב לי שתהיה מאושר, מוטי. אתה צריך להבין שאני לא רוצה להתערב לכם בחיים. רק אני חוששת מאוד, אני שומעת שמועות לא תקינות".

"מה השמועות? באיזה נושא?" הוא מתחיל לנחש, וחש קוצר רוח מלווה בחשש. אין לו כח לפחדים של אימו, כמו שאין לו כח להתעמת מול העובדה שהאינטרנט נכנס לבית שלו, בלי הסכמתו ובניגוד לחינוך שקיבל. חינוך שהוא מזדהה אתו מאוד.

הינה, רק לפני זמן מה סיפרו לו חבריו לשכונה על תוצאות האינטרנט. לא צריך להיות חכם גדול מדי כדי להבין את המדרון החלקלק שיש בחשיפה בלתי מבוקרת להבלי העולם הזה, הבלים – שנראים חיצונית קורצים ומפתים עד מאוד.

"... דווקא שיבחו אותה מאוד, אמרו שהיא מאסטריית בתחום, ובטח מחכה לה קידום משמעותי, והיא יכולה להגיע רחוק"... הוא פספס את המילים הראשונות וחש החמצה נוראה.

"לא הקשבת, אמא, חיזירי שוב על מה שאמרת? מי שיבח? את מי שיבחו?"

אימו סקרה אותו בחמלה, "דיברו איתי על הכלה שלי, רבקה. סיפרו לי שהיא נכנסה לרשת חברתית מוכרת בעולם הכללי, קוראים לרשת הזו בוצבוק, היא נכנסה לשם כנציגה של ארגון חסד שכונתי גדול שקם לאחרונה, סיפרו לי שהיא הצליחה לגייס תרומות בערב אחד, מה שלא מצליחים לגייס בשבוע. עד כדי כך. אבל ביררתי קצת, וזה נעשה דרך האינטרנט, מה שאומר שרבקה הכניסה לבית שלכם אינטרנט, וזה ללא ספק התחלה של מדרון חלקלק". נירה מאירי נאנחה כמו לעצמה.

מוטי נע על מקומו בחוסר נוחות. לפתע, כבר לא אכפת לו מהאיחור

לעבודה. הוא כל כך רוצה לשתות קפה.

“אכין לי קפה, אמא”, זו ללא ספק התחמקות. הוא מתחמק לעמוד מול השאלה שלה.

הוא לא רוצה אינטרנט בבית, מבין את המלחמה של אימו מול הכלי הנוראי הזה, שמסוגל לגרום לאנשים לאבד חיים שלמים בתוך עולם של דמיונות, אבל מצד שני מבין שהמציאות חזקה יותר מהכל, רבקה לומדת במכללה, היא מתקדמת לטוב או למוטב, הבית פחות מתפקד, מצד שני היא רוצה לחוש שמיטב הכישרונות שלה באים לידי מימוש.

וזה רצון לגיטימי ומובן, אבל למה נדמה לו שהמחיר קצת יקר מידי?

ויש גם את הפחדים והחששות של אימו. אילו יכול היה להבטיח לה שהכל בסדר, שרבקה תישאר צדיקה למרות ההתחברות לרשת, אילו יכול היה להבטיח לעצמו שביתם יישאר בית יהודי מוגן ושמור למרות הרוחות הרעות שנכנסו מבעד לחלונות הפתוחים, אבל הוא אינו יכול, וצער רב מילא את ליבו בעת שפסע בזהירות אל מקומו עם כוס הקפה המהביל בידו.

“אמא, זה העולם, העולם נעשה נשכני והרעל נכנס גם לבתים שלנו”, אמר בקול מתנצל, “את צריכה להיות גאה בי, בבן שלך, שלמרות העבודה שלו לא מכניס אינטרנט לא כשר ושומר על עצמו”.

“אבל הבית שלך נפרץ, מוטי, זה מדרון, את התוצאות אפשר לדמיין”, אמרה נירה בקול כאוב, “אני מכירה את העולם, אני יודעת מה הולך שם, בחוץ. שמעתי סיפורים רבים. צריך לעשות ‘סטופ’ ולעצור את הדבר הרע הזה”.

“אני מבין, אבל רבקה הבטיחה לי שהמסך לא ייכנס שוב לבית”, אמר מוטי,

”ואני מאמין לה.”

”נו, נו, ואם היא כן תכניס את המסך? אם יצליחו להשפיע עליה? מה תעשה?”

מוטי הסתכל בעיניה של אימו, מתלבט מה להשיב לה, ”אמא, אני מבין שזה קשה, לך, אבל אני לא יכול באמת לעשות כלום. אני צריך לנשום עמוק, להבין מה קורה כאן איתי, אולי להתייעץ עם הרב קוביץ? אני עצמי כבר מיואש ממה שקורה לנו בבית. רבקה כבר חיה בעולם משלה, היא לא באמת מתעניינת בבית. היא עסוקה מידי בבניית הקריירה ובקידום אישי. לא יודע אם הבית שלנו יחזור להיות כמו שהיה בעבר.”

נירה שתקה ולא השיבה, בכוס התה שלה צפו עלי נענע ומילאו את האוויר בריח רענן, אבל התה כבר היה כמעט קר.

”אולי באמת אתה צריך לשאול שאלת רב, מצד שני הייתי מציעה לך לנסות להיות קצת קשות. תראה לרבקה שההתנהלות שלה צריכה שינוי, תחליט שיש לך שאיפות איך הבית שלך צריך להתנהל, אתה בצומת דרכים חשובה. זה או לראות את הבית מתדרדר לכיוונים לא טובים, או להציל אותו כבר כעת, לפני שיהיה מאוחר מידי. אני דואגת על החינוך של הילדים, איך אפשר לתת חינוך יהודי כשהראש של ההורים נמצא הרחק מיהדות?”

ההורים? האם היא רומזת גם עליו? מוטי לגם לגימה מהירה מכוס הקפה, הקפה היה מר, הוא שכח לשים סוכר.

”אני... כל עוד גדולי ישראל לא מאשרים, אני בחיים לא אכניס אינטרנט”, אמר לה בקול ברור, ”אמא, את מאוכזבת ממני מוקדם מידי, אני אוהב בדעה שלך, ואשמור על הילדים ועל הבית שלי מהשפעות זרות, אל תדאגי הכל

יהיה בסדר”.

גירה חייכה, ניכר שהוקל לה, היא ליוותה אותו לרכבו שחיכה בחוץ ואמרה לו, “אני סומכת עליך, מוטי. זכית באשה טובה וגם אתה אדם עם ראש על הכתפיים, תזכור שלהרוס זה קל, לבנות זה קשה. תשתדל לבנות, תשתדל לחשוב איך לצאת חזק מכל הסיפור הזה”.

מוטי נפרד מאימו לשלום ויצא לדרכו.

בדרך למשכן הכנסת ליוותה אותו תחושה מרירה, הוא נזכר בארוחה של אתמול, בתחושה המוזרה שהציפה אותו, רבקה חשבה כל הזמן על המסך. כן, היא לא היתה נוכחת ברגע הזה, אלא רגשותיה היו במסך, והמסך הזה, כשמו כן הוא, מצליח לאיים עליהם, על הבית.

פרק 12

”שלחתי לגרץ את דני מילוא, שילווח אותו לכל מקום”, אבנר חסון נתקל במיכה מזרחי בעודו מכין לעצמו קפה בעמדת הקפה החדשה.

מיכה הנהן קלות, מקשיב בחצי אוזן לדבריו של עמיתו, שכן רעש מכונת האספרסו מנע ממנו להתרכז באופן מלא.

”שלחת את דני מילוא לגרץ שילווח אותו לכל מקום? המעקב דרך השעון לא מספק אותך?”

”דברים קורים בעולם, מיכה, יש התפתחויות בעניינינו של הסופר רינגו סמית, אשמח אם תבוא אלי למשרד, אציג לפניך את הדברים. לא ברור לי עד כמה הם משמעותיים לנו, אם בכלל, אבל כידוע צריך להיות ערניים”, אבנר חסון נשא בזהירות את כוס הקפה שבידיו והפטיר לעברו של מיכה מזרחי בעודו פוסע לכיוון משרדו, ”אתה מוזמן לבוא לשתות במשרדי את האספרסו, נדון בעניין החשוב הזה על כוס קפה”.

”אגיע. גילה רעייתי שתחיה שלחה לי שבקיה, סיגרים מגולגלים במילוי

שקדים וקוקוס, אלך להביא, שיהיה לנו ליד הקפה", אמר מיכה ופסע לעבר משרדו בקצה המסדרון.

כעבור זמן מה, כשאבנר חסון חשש שהקפה שלו מעט מתקרר, נכנס מיכה מזרחי למשרד בידיו קופסא עם עוגיות מרוקאיות.

"תטעם, זה הולך טוב ליד הקפה", אמר מיכה והתיישב, מישיר מבט לעברו של אבנר חסון, "אשמח לשמוע מה חדש בענייניו של רינגו סמית, אני זוכר שדיברנו על המידע שהתפרסם בתקשורת על כך שהוא הגיע לעיירה נידחת ותרם את הונו לצדקה".

"מדויק, מיכה. כמו שאתה מכיר את העבודה היסודית שלי, הסיפור נראה לי מוזר. בקשתי מהמוסד לשלוח לכפר סוכן שהתחזה לתייר, הוא שלח לי מידע מהעיירה המנותקת הזו, והתברר לו שרינגו סמית אכן גר תקופה קצרה מאוד במקום, אבל הוא עזב למקום לא ידוע".

"יש עוד פרטים?"

"כרגע אין לי פרטים נוספים, כמובן שהתייר הנחמד שלנו לא רוצה שיבינו שהוא מחפש מידע על סמית, כך שהחקירה צריכה להיעשות בזהירות רבה מאוד, והיא תיקח זמן. ניכר שמישהו רוצה להעלים את סמית מהרדאר, או שמא סמית בעצמו אחראי לדרמה סביבו. היו תמיד סיפורים כאלו, וכשהם מתרחשים סביב דמותו של האדם שיש לו יד באנרכיה במדינתנו, אנחנו צריכים להיות ערניים יותר".

"האנרכיה לא ממש קיימת, גרץ החזיר את ראש הממשלה לשלטון", אמר מיכה בקול מהורהר.

"יש לנו ערבויות שנתנו לארגון 'שחרור עולמי'. הם יכולים בכל רגע לעקל

למדינה נכסים וכספים, מיכה. המדינה היא בת ערוכה בידיים של אנשים ששואפים לפרק את השלטון העולמי”.

”הם הוכיחו את עצמם, לא ניכר שהם מחפשים להתנהל מולנו באופן שלילי”, מיכה לגם בזהירות מהמשקה המר, ונתן ביס בעוגיה הקראנצית.

”נכון, הם מוכיחים התנהלות סבירה עד כה. רק צריך לחשוב על תרחיש בו אנשים לא הגונים יצליחו להשתלט על המסמכים, מסמכי הערבות שמקנים שליטה פיזית על נכסי המדינה”.

”בשביל זה יש לנו את האנליטיסים, צריך לכנס אותם, כדי לבחון את הנתונים כולם, אבנר, בעיקר לאור המצב החדש שנוצר עם הסיפור המוזר סביב רינגו סמית. בנוסף, אולי תיצור קשר עם ארגון שחרור עולמי ותבקש שישלחו לנו נציג, כדאי לבקש מהם ליצור לנו ביטחונות”.

*

הלימודים במכללה היו מרתקים וסוחפים, ואיכשהו רבקה מצאה את עצמה שוכחת לדאוג מקיומו של המסך בתיקה.

בהמשך היום, הטלפון שלה צלצל, יונית היתה על הקו.

”בגלל שאנחנו כבר חברות, לפחות לתחושתך, אני מנסה לבקש ממך טובה קטנה, רבקה”, אמרה יונית, ”היכנסי למשרד שלי, במגירה השניה מימין יש תיקיה עם מסמכים, הגישי את התיקיה לגב' דינה נאור, בסדר?”

המשרד של יונית כנען, מנהלת הקמפוס, היה חשוך וריק.

רבקה העדיפה לא להדליק את האור, היא הסיטה את הווילון ופתחה את

המגירה, מספר מסמכים היו מפורזים במגירה, ללא תיקיה, סמל מוזר הנראה כמו פרצוף של עוף דורס עם עין ענקית עיטרו את המסמכים, עינו האחרת של העוף היתה מכוסה בכנף. היה זה לוגו מעניין ומסתורי, ורבקה היתה בטוחה שנתקלה בלוגו הזה, היא רק לא זוכרת היכן.

היא ניסתה להתקשר ליונית, לומר לה שאין תיקיה במגירה, אך יונת לא ענתה לטלפון, ורבקה התחילה לפתוח את המגירות כולן, מחפשת את התיקה. את התיקה לא מצאה, אבל הלוגו של העוף הדורס סתום העין התנוסס על פני מסמכים רבים, ורבקה חשה שיש כאן מסר עבודה, היא רק לא הבינה מה המסר בא לבשר לה.

מה פשר הלוגו הזה?

בהחלטה של רגע, נטלה את אחד המסמכים לידיה והחליטה לעיין בתוכנו.

*

"מצטער, מארק, בינתיים לא הצלחתי, הבחור מתחמק מקשר עין", המשוחחים עמדו זה מול זה, במשרדו של בנימין אבני. משרדו של אבני נבדק בכל פעם מחדש על ידי אמצעים שונים כדי לאמת שאין בו אמצעי האזנה סמויים.

גם מכשירים חשמליים או טכנולוגיים לא נכנסים למשרד המאובטח בו הוא מנהל את ענייניו.

מארק שטיין, הבוס, השקיע בפסיכולוג המבריק כסף רב, הוא נחשב לאחת מדמויות המפתח של הארגון בישראל, וכשהתברר שהוא דוד של אביה של יעל גפנר, הכלה הנבחרת, קרנו זינקה לאין שיעור.

זה נעשה ברור מרגע לרגע, עד כמה רוחו של מייסד הארגון החשאי פועלת עדיין במרחבים הקוסמיים, ושולחת לו את האנשים המתאימים.

*

נרקציוס חווה רגעים ארוכים של כעסים בלתי נשלטים, ככל שלמד את התורה היהודית.

הוא למד את סודות הבריאה, למד את מטרת העם הנבחר בתוך עולם חומרי, ובעיקר התעניין במטרת הבריאה ובעולם היצירה.

"הרע והטוב מעורבבים, לכן בסיס התורה הוא שמירת המצוות, כדי לדעת באופן ברור מה טוב ומה לא רצוי. בנוסף המטרה של הכל היא להפוך את הטבע לבעל מטרה רוחנית, להצליח להכניע את האדם מול אלוקיו, וכך לזכות להארה רוחנית", הנציב הרומאי הקשיב לנרקציוס בקשב רב.

נרקציוס ניסה לשחזר את דברי רב איטאי, לאחר שביקש ממנו ללמד אותו את עקרונות הדת היהודית, כדי להיכנס תחת כנפי שכינה.

פרצופו של הנציב הרומאי נותר קריר ומרוחק.

"הם מעלים לנו מיסים נאים, הקיסר מרוצה, אני לא רואה עניין בדת שלהם, כל עוד הם נתינים נאמנים", אמר.

"חשוב על כך שהם חשים נבדלים ונעלים מאיתנו. הם טוענים לכתר".

"לכתר?"

"הם טוענים שהמעשים הרוחניים שלהם שולטים על העולם, יש להם ספר

סודי, את ספר היצירה, הם יודעים את סודות הבריאה ויכולים לשלוט על העולם, זה רק עניין של זמן”.

הנציב הרומאי הביט בבוז אל הרחוב הירושלמי השוקק, רוכלים עניים סחבו את מרכולתם הדלה, על רקע ססגוניות הפרחים במרפסת ארמונו, נראו היהודים כחסרי יכולת או מעמד.

“כל עוד הם רק מדברים, הכל בסדר, כי מה מונע מהם לשלוט על העולם?” שאל בזלזול ולגם בבת אחת ממשקה השיכר מכוס החרס שבידו.

נרקציוס סקר את שפתיו הבשרניות של הנציב, את עיניו ההוות מעט, והתגבר על תחושת שאת-הנפש שעלתה בו: “כבוד הנציב, באתי הנה מרומא כדי לתת תשובה לשאיפה היהודית לכבוש את העולם בעתיד. לפי דבריהם, רומא תימחק, רומא היא תיקון בדרך לעתיד בו העם היהודי ישלוט על המשאבים העולמיים, אתה רוצה לאפשר לזה לקרות?”

הנציב היה מטושטש מעודף המשקאות שלגם, הוא השליך לכיוון ראשו של נרקציוס את כוס החימר שאחז, הרומאי התמיר הזיז את ראשו מעט, והכוס הוטחה אל הקיר מאחוריו: “אתה... אתה רוצה לשגע אותי?” נהם, “חזור לרומא, לכתביו העתיקים של במפילוס בספריות מעלות אבק, תן לי לגבות את המיסים בזמן ולשלוח אותם לקיסרנו האדיר והחכם”.

כעבור חודש, נודע בכל העיר שהנציב הרומאי התבקש לחזור לרומא, ונציב חדש יתפוס בקרוב את מקומו.

פרק 13

דני מילוא התגלה כבחור לעניין, הוא נהג בזהירות ותוך כדי כך דיבר ללא הפסקה.

נתנאל הלל הקשיב לסיפורים שלו בעניין גובר, הוא ביקר, לפי תיאוריו, בארצות שונות ברחבי העולם, נשם אוויר פסגות וצלל במים עמוקים.

“אני אדם של עשייה ושל חופש”, תיאר את עצמו בלא ענווה יתירה, והמשיך: “ניסיתי את מזלי במוסד, אבל קשוח שם, אתה צריך לעבוד קשה, לחיות בזהירות בדויות, פחות מתאים לי. אז חזרתי לשב”כ. הם אחלה, כולם. אני מסתדר עם כולם. יש לי חברים גם בשב”כ וגם במוסד. בעיקר אני מכיר את הצמרת הצבאית”, התרברב.

“איך זה? בן כמה אתה?”

“אני בן עשרים וחמש סך הכל, אבל הגיל פחות חשוב, אני נמצא בצמרת, נהנה מכל העולמות”.

”מה הכוונה נהנה מכל העולמות?”

”אני אדם של שלום, ואני גם קצת חלקלק”, הוסיף דני, מחייך בקריצה, “כולם מאמינים לי, אני איש שאוהב אנשים, אני מבין טוב בבני אדם ובמניעים שלהם, אוהב ללמוד את העולם. אני תותח בכל תחום, איפה שאני נוגע, זה הופך לזהב”.

נתנאל הלל נע על מקומו באי נוחות.

מבלי משים, השווה אותו במחשבתו לרוברטי הרובוט, לשניהם יש במה להתגאות, רק שרוברטי עושה את תפקידו במיומנות בלי לדבר דיבורים ריקים מלאי גאווה.

”ואני שליט על המדינה”, השיב אוטומטית, “כל המדינה בידיים שלי, אני יכול לעשות מה שאני רוצה”.

דני סקר אותו במבט מהיר, אחר שב להתרכז בכביש. “אני חושב שאתה עף על עצמך יותר מידי”, אמר בקול נוזף, נתנאל הלל חייך לעצמו.

*

כריסטיאנו הרים מבט מעבר למסך, בוחן את שתי הדמויות שלפניו.

פניהן של הדמויות מכוסות היו במסכה ורק עיניהן ניבטו דרכה.

בגלל החשאייות הרבה שהפגינה דמותם, גם במקום השמור ביותר של הארגון, הבין כריסטיאנו שמדובר בדמויות בכירות ביותר בארגון הסודי, שבעומק מרתפיו, בו שהו, נבנתה ממלכה של ממש.

“מה קורה עם המנהיג הישראלי? הוא קיבל את הרובוט? יצר עימו קשר?”

“הוא התקשה בהתחלה לקשור אמון לרובוט, וערך לו מבחנים שונים. לאחר מכן השתכנע שמדובר ברובוט שיכול להועיל לו, וביקש מרוברטי הרובוט שיהיה כמו שר צבאו ויועצו הנאמן, הוא ביקש ממנו שיקרא ספרי מוסר כדי ליצור לו קוד אתי”. כריסטיאנו שתק לרגע ולגם מכוס המים שלפניו, אחד האנשים הורה לו בקול מהיר: “המשך בבקשה”.

כריסטיאנו לקח נשימה עמוקה והמשיך לדבר: “המנהיג גרץ שאל אותו אם יש לו קשר לגורם אנושי”.

“נו ומה היה הלאה?” לאחד מהם היה דחוף לשמוע תשובה.

“רוברטי ענה לו שהמתכנת שלו יכול ליצור אתו קשר”.

“זו טעות”, אמר אחד הנוכחים, “היית צריך לתכנת את רוברטי שלא יענה על שאלה כזו”.

פרצופו של כריסטיאנו התכרכם מעט, “אני לא טועה אף פעם, ואם יש טעות אני גאון בלתקן אותה”, השיב בזעף, “גרץ ביקש ממנו לדווח לו מתי הוא יוצר קשר עם המתכנת, רוברטי הבטיח לו שיעשה לו סימן ברגע שהמתכנת יצור אתו קשר, אני לא חושב ליצור אתו קשר, אין לי צורך בכך, אני מנחה את רוברטי בפקודת קוד, בלי לשוחח אתו ישירות”.

“מעולה, כריסטיאנו. נראה שהוא קיבל בקלות את הרובוט שלנו. זה נהדר!” אמר האיש שישב בצד ימין.

“מה לגבי מילאן היקר שלנו?” שאל חברו, “הוא משתמש ברובוט שלו?”

”כן, מילאן התחבר לרובוט בל, החיבור היה נהדר, הוא ביקש ממנו שיגלם עבורו את דמותו של עוזר אישי. פנטסטי עבור המטרה הגדולה”.

”אני חושש שמילאן קצת מפריע כעת, לא? הייתי רוצה לקחת ממנו בשלב הזה את סמכויות ארגון שחרור עולמי, בעיקר את מסמכי השליטה על מדינת ישראל”, אמר האיש שישב בצד ימין, קולו היה תקיף מבין השניים והוא נראה דומיננטי יותר, אולי אפילו בעל תפקיד משמעותי יותר בארגון.

כריסטיאנו התכופף לעבר הארגו שהיה בסמוך אליו ושלה ממנו שני מכשירים: ”אלו הרובוטים שלכם, נכבדים. אנחנו נהיה בקשר רציף דרך הרובוטים, אעביר לכם כל מידע בזמן אמת, ואשמח לקבל ממכם הוראות, אם תרצו שאוריד את מילאן, כתבו לי. יש לנו תוכנית מוכנה ואפשר לממש אותה כעת”.

”תודה כריסטיאנו, אנא כסה את המצלמה במכשירים, והבא לנו מכשיר עבור הבוס הגדול ועוזרו”.

הבוס הגדול.

כריסטיאנו חש שידי רועדות מעט כשהגיש להם את שני הרובוטים הנוספים, ”הרובוט יכול להתחבר למכשיר החכם של הבוס הגדול”, אמר כבדרך אגב, שיניו נוקשות קלושות.

”והאופציה של המצלמה חסומה. ליתר ביטחון תדביקו מדבקה על חיישן המצלמה, ככה תהיו בטוחים שלא פרצו לכם למכשיר בטעות, היום הכל אפשרי”, הוסיף בחיוך דק.

”אתה לא צריך לחשוש מהבוס הגדול, מאוטו מאסט ידוע כאדם חביב ששואף לעולם טוב, ללא מלחמות ובלי רע, הוא שואף להתגשמות הנבואות

ולביאת משיח, רוחו של נרקציוס בחרה בו להיות הממשיך שלה", אמר לו אחד האנשים.

כריסטיאנו התנשם נרגשות.

זה נכון, הבוס מאוטו מאסט ידוע כאנושי וחביב, אבל הוא, כריסטיאנו, יודע שיש כאן משהו אחר, ענק יותר.

צמד הבכירים שלפניו הם אנשים נשגבים בהיררכית הארגון, אבל רק הוא, כריסטיאנו, ועוזריו המסורים לני ורובי, יודעים ומכירים את העולם האמיתי של הארגון, בגלל תפקידם כמתכנתי העל, הם נחשפים לחומרים מסווגים ומכירים את העתיד כמו שהוא, עתיד בדיוני שרק מוחות אפופי היסטוריה של שליטה סמויה על האנושות כולה, יכולים לתכנן.

*

"רבקה?"

היא קפצה בבהלה, מסובבת את ראשה אל הדלת. דינה נאור עמדה שם, משעינה יד על המשקוף.

"התיקיה לא שם", אמרה בטון ענייני. "היא במגירה העליונה".

רבקה הנהנה בבלבול, סוגרת במהירות את המגירה עם המסמכים המסתוריים, בעוד דינה ממשיכה להביט בה רגע ארוך, כאילו בוחנת את תגובתה.

"רק אל תתבלבלי בתיקיות", הוסיפה בחיוך קטן, שהרגיש לרבקה כמו אזהרה.

פרק 14

”אני מרגיש מבולבל, לא יודע מה קורה כאן”, מייקל קיווה שהוא לא עושה טעות שהוא משתף את המרצה הבכיר שהגיע למסור הרצאה אחריו. למרצה היה גם תואר ’רב’, והוא רצה לשמוע מה דעתו, אם יש פתרון למצב.

המרצה התנצל שהוא ממהר ואינו יכול לשמוע אותו כעת, ואמר: ”יש לי עצה בשבילך שיכולה לפתור לך את כל הבעיות, תבקש מה’ עזרה, הוא שומע הכל ורוצה שנפנה אליו, הוא יכול לעזור בכל דבר, הוא הכח היחיד, רק הוא קיים, והוא טוב ומיטיב לכל! אם אדם שם את מבטחו המלא בה’, אין כח אחר בעולם שיכול להשפיע עליו”.

מייקל שמע את הדברים וחש שמשוהו בו מתעורר, דווקא המצב בו הוא נמצא, השבר הגדול והתהיה שמתעוררת בו ככל שעובר הזמן, מול התנהלותו של חמיו, דווקא הם גורמים לו לחוש עד כמה נחוצים עבורו דיבורים מחזקים.

בדרך, בעודו נוהג, מצא את עצמו מתפלל לבורא עולם שיעזור לו ויפקח את עיניו.

הוא החליט לפתוח רדיו, "לא תעשה לך פסל ומסכה", אמר הרב שהתראיין לשרון ברדיו, "אנחנו לא סתם מסרבים להניח את הפסל ליד הקהילה, מדובר במשמעות אמונית".

"אתה מבין שמדובר בערך תרבותי", אמר השרון, "בדור שלנו אין פסל במשמעות שלו בתנ"ך".

"אף על פי כן, מדובר בסמל לא רצוי עבורנו, עבור חינוך ילדינו", אמר הרב.

מייקל חש שהמילים מדויקות עבורו.

חמיו לא רוצה את פסל הדרקון, הוא חש כח נסתר שמחייב אותו להשאיר את הפסל אבל לא... בכח האמונה הוא יוציא את הדרקון מהבית, ישליך אותו לאי שם.

הוא הגיע לבית והתקשר לחמיו.

"אני צריך שתבוא אלי לבית", הוא מקווה שחמיו יצליח במה שהוא לא, הוא כל כך מקווה שיוכל לזרוק את הפסל מהבית.

"אני לא יכול", קולו של רגב ליטמן נשמע עמום.

"בבקשה, זה משהו משמח, אני מחכה לך".

"אני לא מתקרב אליך לבית, ספר לי כעת מה אתה רוצה", אמר רגב.

"החלטתי להוציא את הפסל ולהשליך אותו לפח", אמר מייקל.

“אני מגיע” קולו של רגב ליטמן נשמע טעון, ולא בכדי.

מייקל המתין לו בחצר, הוא נראה דרוך.

“אל תצחק עלי, בקשתי עזרה מבורא עולם והפעלתי רדיו ברכב, היתה שם תוכנית אקטואליה בנושא של פסלים! והבנתי שזה כמו אות משמים, אני כעת רוצה לשבור את הפסל ומרגיש שאני לא מסוגל, יש איזה כח מוזר שמונע ממני לשבור את הפסל”.

“אולי הוא מכושף”, אמר רגב בקול מהורהר.

“מה אני יכול לעשות?”

“תחפור בור בחצר ותטמין את הפסל בבור”.

“אעשה זאת, ואשאל את הרב מה דעתו”, אמר מייקל.

רגב ליטמן לא התנגד, מסכים שמדובר בנושא רגיש מידי וחשוב לשמוע דעה נוספת.

*

רבקה התקשתה לעמוד מול התחושות שהמעורפלות שהציפו אותה, המחשבה שלה היתה חסרת בהירות, רק תחושה עמומה של הבנה שכולם נגדה.

זה התחיל במוטי, שהגיע לבית מוקדם וראה את המסך.

“את לא בסדר, רבקה”, אמר בקול ברור, “את לוקחת אותי למקומות שלא

רציתי להגיע אליהם, והכל בשביל מה? תזרקי את המסך הזה לפח. את לא חייבת לאף אחד כלום, תזכרי את זה”.

היא זכרה את זה, אבל יש לה אחריות, היא מנהיגה, ומנהיגה לא תזרוק מסך יקר של מישהי שסך הכל ביקשה ממנה לעשות חסד.

”אני לא יכולה, מוטי”, השיבה גם היא בקול ברור, למרות שחשה חוסר אונים מוחלט.

מוטי לא זיהה את חוסר האונים שלה, הוא זיהה את התקיפות והבין שאין עם מי לדבר כרגע.

”הילדים כאן, רבקה, מה את מנחילה להם?” שאל בקול נמוך אך תקיף, משתדל שדבריו לא יגיעו לאוזני הילדים הסקרנים.

רבקה חשה מושפלת.

המבט שלו היה נסער, כאוב וכעוס.

היא שלחה מבט מהיר למסך שעל השולחן, והבינה שהצעד הבא של מוטי יהיה לשבור את המכשיר.

בתנועה מהירה, נטלה את המסך מהשולחן ופסעה לעבר חדר השינה, נועלת את הדלת.

היא שמעה מבעד לדלת המולה קלה, דיבורים, ואז שקט.

בתנועה מהירה פתחה את דלת החדר, והביטה לעבר הסלון ההפוך.

הוא היה ריק, עינה המיומנת הבחינה בפתק על השולחן: "יצאנו לאמא שלי, כשתחליטי לזרוק את המסך אשוב לבית ונדבר".

בצעד כושל היא נכנסה לחדר הילדים, נוכחת שמוטי ארז את בגדיהם ולקח את הילקוטים והתיקים.

זה לא יתכן!

היא חשה בהלה, מה קורה לבית שלהם?

מי יציל אותו?

*

"אנחנו שייכים לצבא של נמרוד", אמר אחד האנשים, שמבטאו העיד על מוצא לא מקומי, "כולנו אנשי נבואה וכישוף, אסטרולוגים ואנשים רוחניים, יש לנו קשר עם ישויות מעולמות אחרים, בהנהגת רוחו של נמרוד, שמכתיבות לנו את הדרך".

נרקזיוס שתק לרגע ארוך, בוחן בערנות את הנוכחים בחדר, הם נראו ערב רב של אנשים, ממוצא שונה, גילאים שונים, לא נראה שיש קשר ביניהם.

אוירה לא מזוהה שרתה במרחב החשוך שהואר קלות ממקור אור בלתי מזוהה.

"נמרוד נלחם כי הוא רצה לשלוט על הכל, אברם העברי גרם לו להבין שהוא צריך לחפור מנהרות במקום להילחם מול המציאות על ידי מגדלים גבוהים", הסביר אחד האנשים שישב שם, מבטו צלול באופן מפתיע.

"שמעתי את הסיפור של אברם ונמרוד מרב איטאיי", מלמל נרקציוס כמו לעצמו, "נמרוד השליך את אברם לכבשן האש והוא ניצל בכח האמונה".

"אחר כך הוא השליך את הרן אך הרן הוא לא ניצל, ההשערה שלנו היא שזה בגלל שלא היתה לו את אמונת הייחוד של אברם", אמר האיש.

"אמונת הייחוד", מלמל נרקציוס.

"אברם גילה משהו שהעולם לא ידע קודם, אדוננו נמרוד הבין שכדי להילחם בכוחו של אברם לא צריך לבנות מגדלים, צריך לפעול מתחת לקרקע, לפעול נגד האמונה", הסביר אחד הנוכחים.

"אנחנו מתחברים לרוחו של נמרוד על ידי יכולת ריכוז גבוהה, יש לנו טכניקות שונות וסודיות איך לגרום לו להמשיך להשפיע", סיפר אדם נוסף.

נרקציוס השתעל קלות: "למה אתם מספרים לי את כל זה?" שאל, "למה קראתם לי לכאן?"

"אנחנו האנשים שעומדים מאחורי מה שקורה בעולם, העולם פרוש לפנינו כמו מפה, אנחנו אחראים על המלחמות בעולם, עושים סכסוכים איפה שצריך, ממליכים את המושלים שמתאימים לנו, אנחנו מחליטים על מה האנשים יחשבו ומה הם יאהבו ויעריצו, באופן שיתאים למטרות שלנו, המקום היחיד בו אין לנו שליטה זה המורשת של אברם, מדובר ביהודאים".

פרצופו של נרקציוס התכרכם בתיעוב.

"ראינו אותך, נרקציוס, אתה הצלחת להיכנס לתוך בתי המדרש, אתה מכיר את התורה ויש לך שיח עם חכמי ישראל, אתה יכול לקחת מהם מידע ולהעביר לנו".

”איך שמעתם עליי?” שאל נרקציוס.

”גילינו אותך על ידי השנאה שאתה משרה, האנרגיה הקוסמית של השנאה מגיעה ישירות אלינו”, חייך אחד האנשים, חבריו חייכו עימו, אדם נוסף אמר, ”זו לא רק השנאה, אלא כמובן יש לנו שליחים בכל מקום, יש לנו שליטה מוחלטת”.

שתיקה ארוכה השתררה, נרקציוס היה עדיין מופתע, הוא שאל: ”איך ידעתם שאבוא לכאן?”

”אנחנו גרמנו לך לבוא הנה”, אמר הנמוך עם הזקן הארוך, עיניו היו רציניות ויציבות, הוא סקר את נרקציוס במבט שגרם לו להבין שהוא יודע עליו הכל.

”אנחנו מוטרדים מהיעוד של היהודאים, היוונים ניסו להוציא אותם מאמונת הייחוד של אברם כשביקשו מהם לכתוב על קרן השור ועל הדלתות ”אין לנו חלק באלוקי ישראל”, הצלחתם היתה מועטה, אנחנו צריכים אותך, כוכבך דרך, נרקציוס, אתה צריך לקבל את רוחו של נמרוד ולהמשיך מכאן לבנות דרך חדשה בחסות רומא”.

”בשמים יש כוכבים שמספרים לנו מה יקרה בעולם, לא תמיד אנחנו יודעים מה הסדר של הכוכבים מספר לנו, פרעה לא ידע מתי ישראל יצאו ממצרים כי לא הכיר את הכוכבים, אבל הסדר הזה של הכוכבים שהיה ביציאת ישראל ממצרים בליל הסדר, הוא הסדר שיהיה בגאולה”, הדובר היה אדם נמוך קומה עם זקן ארוך, שפם מסתלסל, וכובד בד מרופט.

פרק 15

נשיא האיחוד האירופי חיכה למילאן במשרדו, מילאן חש היסטריה סמויה, התחושה היתה חדשה לו, וזה היה עבורו איתות שיש כאן משהו מוזר.

הוא ידע היטב מדוע. מדובר באנשי שלטון, שיש להם אינטרסים לא ברורים, הוא מקווה שהוא לא מפריע להם.

למרות זאת הוא כאן, חש דרוך לכל תרחיש.

”שב, מילאן”, הורה לו נשיא האיחוד, “אתה יודע, אני חושב רבות על התכנית שלך, על ההתנגדות שלך, על הרצון הטוב שלך”, הוא דיבר באנגלית במבטא זה, “אני חושב רבות על האנרכיה שהצלחת להחיל בארץ הקודש, מעניין אותי מדוע לא שומעים על ההשפעה של המנהיג האמיתי, גרץ, מדוע אין לו יכולת מוכחת לחולל מהלכים”. הוא נרכן לכיוונו של מילאן, “תקשיב לי מילאן, חשבנו על כך שבמקום שתהיה אנרכיה בכל מדינה, להחיל את האנרכיה על העולם כולו, עם מנהיג אחד, המסקנה שלנו היא שנתנאל הלל גרץ יתאים להיות מנהיג עולמי, זה פנטסטי”.

”מי זה חשבנו?”

”הכוונה שמנהיגי העולם האמיתיים חשבו”. השיב הנשיא.

מילאן חש שפניו מאבדות מצבען, ”מנהיגי העולם האמיתיים?” שב אחריו כמו הד.

נשיא האיחוד נע על מקומו באי נוחות, מילאן הבין באיחור שההבנה שלו בין השורות יכולה לגזור את דינו. לא משנה מה נשיא האיחוד האירופי אומר בחוסר חכמה, הוא לא צריך להראות את עצמו בתור אדם שמבין יותר מידי דברים. הוא אמר במהירות, ”כמובן, אתה מתכוון לאנשי האו”ם”, וחיך חיך רחב וזוהר.

”נכון התכוונתי גם לאנשי האו”ם וגם לאנשי בית הדין בהאג”, אמר נשיא האיחוד וניכר שהוא נושם לרווחה, ”בוא נגיד שכולנו היינו רוצים לראות את הצעיר המבטיח הזה שולט על כל העולם את השליטה האנרכיסטית שלו, עזוב את המהגרים, נעשה אנרכיה איתם או בלעדיהם”, אמר.

”אוקי אני איתך”, אמר מילאן והתפלל לחזור לדירה שלו כמה שיותר מהר.

”מצוין, אנחנו צריכים שהצעיר שלך יראה נוכחות בקבלת ההחלטות במדינה, אולי ישנה דברים בפועל, כדי שכולם יראו שהוא המנהיג האמיתי, בנוסף, הבנק הבינלאומי העמיד לרשותנו את המטבעות הדיגיטליים, הם יהיו הדרך שלנו להגיע לשליטה עולמית”.

הוא שוב פעם מוכיח את טיפשותו בפליטות פה בלתי אחראיות, חשב מילאן לעצמו, וקם ממקומו, קד קלות, ”אעשה כהוראתך”, אמר בפשטות.

הוא יצא מהמבנה המפואר, חש תערובת של רגשות, על פניו, נראה שיש

לנשיא האיחוד מטרה טובה שעולה בקנה אחד עם שאיפותיו להגיע לעולם חופשי. מצד שני, ללא ספק משהו כאן מוזר, הוא דיבר הרבה על שליטה. מה זה בא לומר?

הטלפון שלו צלצל במפתיע, קולו של נתנאל הלל נשמע, מתנשף, "תקשיב לי, בבקשה, אל תלך לדירה שלך, תמצא מקום אחר, הדירה שלך מסוכנת עבורך, תגיד למי שנמצא בדירה לעזוב אותה ולהתרחק. תמצאו מקום אחר. אתם בסכנה".

"מה פתאום, גרץ? מאיפה הבאת את זה?" יהירותו נעלמה לרגע.

"הרובוט ששלחת לי אמר לי שהוא מזהה איום ברור נגדך, הוא מנסה לראות במה הוא יוכל לסייע, בינתיים תבינו שיש אנשים עם כוונות זדון".

"תודה לך גרץ, אבדוק מה אוכל לעשות", מילאן היה מיומן, הוא מיהר להתקשר לחבריו בדירה והורה להם לעזוב את הדירה באופן שלא יעורר חשד ולקחת את כל החפצים החשובים.

"יש סביב לדירה עוקבים, כנראה, השתדלו להתחמק ממעקב, נהיה בקשר בהמשך", סיכם.

הוא הוציא מכיסו את הרובוט שקיבל וסקר אותו.

מה קורה כאן? מדוע הרובוט של גרץ מזהה את הסכנה ואילו הרובוט שלו שותק?

הוא חייב לברר מה קורה כאן, אולי הגיע הזמן לעזוב את אירופה הבוגדנית ולעלות לארץ הקודש, חשב לעצמו.

הוא יודע יותר מידי, אולי 'הם' הגיעו למסקנה שהוא לא נחוץ. זיעה קרה שטפה אותו כשהבין לפתע, שיתכן שאלו שמאיימים עליו רוצים להגות אותו מהמסילה, ואז את נת, כך שהם יצליחו להשתלט על האנרכיה?

הם צריכים את ההסכמה שלו ושל נת, ביחד, כדי להצליח לקחת את האנרכיה. כך שמה יותר פשוט מלגרום להם להיפגש? מדוע שירצו לפגוע בו ואז למוטט את האנרכיה?

אם כן, מי רוצה לפגוע בו?

אם האינטרס שלהם הוא לגרום להם להיפגש ואז להשתלט על האנרכיה, מדוע הרובוט של נת זיהה איום? למה שיהיה למישהו אינטרס לאיים עליו כבר כאן?

האם יתכן שיש כאן שני כוחות שמנהלים ביניהם מאבק משותף?

ואם כן, מי מהם הכח הרצוי שישרת את האינטרסים של ארגון שחרור עולמי? הוא צריך לחשוב על זה ולא בטוח שיהיו לו תשובות.

*

"הגאולה של ישראל תבוא בעוד יותר מאלפיים שנה, אז יוצר בכוכבים מצג של יציאת מצרים, נרקציוס, אתה נבחרת למנוע מתהליך הגאולה להתממש כמו שצריך.

אתה מכיר את התורה יותר מכל אדם אחר בעולם, אתה נמצא בתדר של שנאה המתאימה להיכנס לתוך העולם המופלא של יצירת מציאות בה אין לישראל כח לשלוט על העולם".

נרקציוס בחן את האיש הזקן, חש תחושה מוזרה.

הוא הרגיש כיצד הלה מעביר אליו אנרגיה, מסובב אותו לתוך תודעה אחרת, זה היה מפחיד אבל היה גם קסום.

"המוזיקה שלנו, הריחות שלנו, המחשבות שלנו, האמונות שלנו, כל אלו ועוד חושים כבירים יהפכו אותך לנמרוד אדוננו ירום הודו. אתה תקבל חכמה אדירה ותצליח להשתמש בכוחות הרוחניים ששאבת מהיהודאים, להשפיע גם בדורות הבאים, לקחת את הגאולה באחרית הימים ולשלוט בכח הטבע על העולם". קולו של הזקן הנמוך היה מכוּשף, נרקציוס שהיה גבוה ממנו בהרבה, נפל באחת על ברכיו ונשק את הרצפה עליה עמד הזקן.

"הנני לשרותך".

"אתה תביא לנו משיח, נרקציוס, אתה תביא את הגואל שיכין את העולם לגואל שנביא באחרית הימים, במקום המשיח של ישראל. נבנה ביחד תכנית אסטרטגית שתסיר מהעולם את קללת היהודאים ואת החרפה שאנו נושאים מולם".

"נשתמש בכוח של היהודאים ואז נזרוק אותם, בבוא העת", אמר גם הצעיר עם הלבוש המרופט שישב בצד.

נרקציוס הבחין בו לראשונה, הוא החוויר כשהבין שהה דומה לנרקיסוס מהאגדה הידועה על הצעיר היווני.

הצעיר המרופט הבחין במבטו. "נרקיסוס אני", אמר, "הצליחו להעלות אותי חזרה, אני כאן, מחפש מנוחה לנפשי".

נרקציוס הבחין שלמרות הדברים הלא ברורים המתחוללים מולו, הוא לא

חש חולשה אלא חש חזק ועוצמתי.

ללא ספק רוחו של נמרוד החלה נושבת בו, מחכה להביא לעולם את השינוי המיוחל: לאבד את האמונה מהעולם.

*

באין לה משהו אחר לעשות, לאחר שסידרה את הבית והחזירה אותו למראהו המתוקן, היא החליטה לפתוח שוב את המכשיר.

'בוצבוק', נכתב על הלוגו של הרשת החברתית אליה נכנסה.

"מדובר ברשת חברתית גדולה, בה את יכולה להיכנס לפרופיל שפתחו בה אנשים רבים מכל מיני מדינות בעולם. יש שם הרבה מידע וזה מבלבל, לכן כדאי לך להיות ספציפית, בתיקה שיונית כנען רצתה שתקחי יש רשימה ספציפית של אנשים שמתמשים בבוצבוק ושישמחו לסייע לנושא החשוב הזה של ההתרמה הגדולה", הסבירה לה היום דינה נאור.

"אני לא יכולה, דינה, קחי את זה לבית שלך", ביקשה.

אבל דינה סירבה. "גם לי יש מטלות, יונית השאירה גם לי הוראות לבצע מספר דברים, לכל אחת יש תפקיד, אנא השתדלי למלא אותו באופן מכובד וראוי", אמרה לה המרצה בבוקר.

וכעת, מול הבית השקט, עלתה והופיעה בה התחושה המטרידה הזו שזה לא יתכן, לא יתכן שהיא נכנעה ליונית ולדינה, לא יתכן שהיא ממשיכה לשוטט ברשת החברתית בשעה שגדולי ישראל לא התירו זאת.

זו לא היא.

משהו אחר נכנס בה.

כמו מכושפת, היא התחילה לעבוד מול המסך: לשלוח בקשות תרומה, להיכנס לפרופילים של אנשים ברשימה ולקוות לסיים עם המטלה הזו

אבל אז, משהו מוזר צד לפתע את עיניה.

הסמל הזה, של העוף הדורס שהיה במסמכים במגירה של יונית כנען, הופיע בתור סימן היכר של אחד המשתמשים, היא החליטה ללחוץ על הסמל, והבחינה שמשהו מוזר מתחולל מול עיניה, כיתוב בערבית הופיע מולה, לצד האפשרות לתרגם.

היא ביקשה לתרגם, והתחושה המוזרה הלכה והציפה את כל כולה.

זה לא יכול להיות.

מה קורה כאן.

היא קמה ממקומה וניגשה למטבח למזוג לעצמה כוס מים, הדממה בבית כמו זעקה אליה, ועוררה בה חששות רדומים. היא חשה שהיא מפחדת לגשת למסך.

הם מתכננים משהו מוזר, זה ברור לה.

מי זה 'הם'? 'הם' זה כתוב בערבית זה כנראה טרוה.

למה שיתכננו משהו גדול?

למה שיפרסמו את התכנון שלהם בבוצבוק?

האם כדאי לקרוא ולהתעמק במה שהם מתכננים או שמא 'מוסיף דעת מוסיף מכאוב'?

היא החליטה להיכנס לקרוא וחשה מוטרדת מרגע לרגע.

זה לא יתכן. אבל זה קורה מולה.

והיא לא יודעת מה לעשות עם המידע שהולך ומתגלה מול עיניה.

זה מלא רמזים, שום דבר לא ברור כאן, והיא, האינטואיציה שלה מספרת לה שבתוך כל המילים והערפל, מסתתר לו משהו גדול ומשמעותי, משהו אפל.

פרק 16

“נתי?” שוקי ניגש אליו לאחר תפילת מנחה, לוחץ את ידו.

נתי הופתע, סוקר את שוקי בפליאה. זמן רב לא פגש אותו, שוקי נוהג להתפלל בבית כנסת אחר.

“תקשיב לי ידידי הצעיר”, קולו של שוקי נשמע עייף מעט, הוא השתדל לחייך, אבל נתי הבחין שהחיוך שלו מזויף, “אני שומע עליך דברים טובים מאוד, מה דעתך שתחליט לפעול במרץ למען העם, באמת?”

“אתה לא הראשון שאומר לי את זה”, נתי הפגין אדישות, משום מה עלה מולו בנימין אבני שמבקש ממנו להתחיל להילחם למען הצדק, מה כולם רוצים ממנו?

“אתה צריך להבין שכולנו מצפים לשינויים”, האם שוקי קרא את מחשבותיו?

“אני מבין”, אמר נתי, “רק הבעיה שאין לי יכולת לשנות כלום, ראש

הממשלה עסוק ומסרב להיפגש איתי”.

“אתה זוכר שאתה אחראי על האנרכיה, יש למילאן מגוון אפשרויות לגרום לראש הממשלה להתחנן לפגוש אותך”, אמר שוקי בחיוך.

בהלה עטפה את נתי, זה נכון, וזה מעמיד את מילאן בפני מצב מסוכן.

לא לחינם התריע הרובוט מפני פגיעה אפשרית במילאן בלאץ, אם מישהו לא ירצה לתת לו לממש את הכח שלו, הוא ינסה לפגוע קודם כל במילאן.

הוא מיהר להתקשר אליו, “מילאן?”

“כן נתי, תודה על האזהרה, היתה דרמה של ממש סביב הבית שלי, אני מנסה להבין מי מבין אויבי גרם לכאוס הזה, מישהו רוצה להשתיק אותי, השאלה מי?”

“צריך לומר תודה לרובוט שנכנס לדמות של יואב בן צרויה”, חשב נתי לעצמו מחשבה מחויכת, ואמר למילאן, “סביר להניח שמדובר בפעולה מצד הממשל הישראלי. אולי קיים אצלם חשש שתפעיל תכנית שתוכל לחייב את ראש הממשלה להיפגש איתי”.

מילאן שתק לרגע ואז אמר: “אוקי, מישהו שם פוחד. אם כך, בוא נוכיח לו שאנחנו רציניים. בשעות הקרובות תקבל שיחת טלפון מראש הממשלה בעצמו, בהבטחה”.

את השעה הבאה העביר נתי בחברת הרובוט, הוא ניהל אתו שיחה שתעזור לו להתכונן לשלב הבא: המקום בו ראש הממשלה מתחנן אליו להיפגש לשיחה, ומוכן להישמע לכל בקשותיו. נותרה השאלה: כיצד לבנות את הדרישות באופן נכון?

הרובוט הקריא לו תכנית פעולה:

"למנוע טרור באופן גורף, זה אומר חוקים שלוקחים מכל טרוריסט את האדמה שלו ונותנים אותה למטרה חיובית.

חוקים למניעת פשיעה.

חוקים לדיור נוח לכל אזרח, גם לדרי רחוב מגיעה קורת גג.

ואפילו לקינוח חוק לכתיבת ספר, משהו חביב, שישמח את מנחם, בעל הוצאת הספרים לשעבר.

ואתה יכול גם לבקש מראש הממשלה שיעביר את הכספים והמשאבים שמשקיעים בחקר החלל של נאס"א, להאכלת העולם העניי", הציע הרובוט.

"התבלבלת, יואב הרובוט, נאס"א לא שייכת לראש הממשלה".

"אז תנסה לשלוט על כל העולם! אתה חייב את זה עבור העניים והמסכנים, יש מקרים שלא יעלה על הדעת שהם קיימים" אמר הרובוט, "אני יכול להכין לך תוכנית פעולה שתעזור לך להנהיג את העולם".

נתי חייך לעצמו, "תודה, יש מנהיג אחד לעולם וזה ה', חוץ מזה שאני כרגע רוצה להתכונן לשיחה עם ראש הממשלה".

"ואתה תהיה השליח של ה', אתה חייב את זה", אמר הרובוט, "ולגבי ראש הממשלה, הוא עכשיו כועס מאוד, תוך כמה דקות הוא יתקשר אליך, אנא השתדל להיות מנומס אבל גם אסרטיבי, מלכי רם המעלה".

הטלפון צלצל. רבקה מיהרה להרים את השפופרת, מאזינה לקול של חמותה וכועסת על עצמה מדוע לא הסתכלה על הצג כדי לדעת מי מתקשר. מבט מהיר על הצג, והיא הבינה שכעסה כלפי עצמה לא היה מוצדק, חמותה מתקשרת אליה בשיחה לא מזוהה.

“שלום לך רבקה, אנחנו חייבות לדבר”, קולה של חמותה נעים, ברקע נשמעים קולות של ילדים משחקים.

האם מדובר בילדיה?

“מוטי והילדים אצלך?” שאלה רבקה בקול שקט.

“הם אצלי עד להודעה חדשה, רבקה”, קולה של חמותה עלה, “את רוצה שלום, נכון? את רוצה שלום בית?”

המסך היה מולה, מהבהב קלושות. היא חשה כיצד סלידתה ממנו גוברת מרגע לרגע.

מה תאמר לחמותה?

“אני כעת במשימה סודית חשובה, אני בדרך להציל את העולם”. היא גיחכה קלות לעצמה, מחשבותיה דהרו הלאה, היא לא הצליחה להקשיב לדברי אימו של מוטי, שבקול שקט אך תקיף הבהירה את עמדתה: לא מכניסים לבית מסך, הילדים שלה לא צריכים אמא רחוקה מהדת, הם צריכים שאמא שלהם תהיה אמא רגילה, מחוברת לתהילים, מכינה אוכל טעים ומסדרת את הבית.

הם צריכים אידישע מאמא אמיתית.

לא רובוט שיושב מול מסך.

רבקה חשה בהתנגדות עזה שהולכת ומציפה אותה ככל שחמותה הוסיפה לדבר.

היא לא רוצה שמישהו חיצוני יאמר לה מה לעשות ואיך לנהל את חייה.

מול עיניה הופיעה חמותה, כמו שהיא, זו שתמיד היה חשוב לה שרבקה תחבוש פאה באירועים, זו שבשבת, כשהביאה עוגת קצפת, הוכיחה אותה עד כמה שמן דקלים לא בריא.

אותה חמות שאוהבת כל כך את שמחה, כלתה, רעייתו של האח הצעיר שהתחתן לא מזמן, ומהללת אותה בכל הזדמנות על הטעם הטוב שיש לה, על שהיא דואגת שרובי יאכל רק אוכל בריא, ואילו היא, רבקה, זוכה לעיתים ליחס פחות מכבד.

כל המחשבות הללו עלו לה בראש, תוך כדי שעיניה משוטטות במסך.

‘המסך זה לא העניין, רבקה’, אמרה לעצמה, ‘זה הפרינציפ של אמו של מוטי, ששואפת להפוך את כולם לצייתנים וכנועים’.

“יש רעשים בקו”, החליטה לסיים את השיחה.

באמת יש רעשים בקו, הילדים סביב עושים רעש נורא, תרצה לעצמה, “נהיה בקשר, ותגידי למוטי שבמקום לברוח הוא יכול היה פשוט לדבר”, מצאה אומץ לומר, וסגרה את השיחה.

היא לא הרגישה תחושת רווחה, וגם לא שמחה.

רק תחושת ריקנות איומה הציפה אותה.

הבינה שהיתה גם עזות לא מעטה כלפי האישה שתמיד השתדלה לכבה, חמותה נחשבת לאישיות דגולה, כל הרצון שלה להימנע מחשיפה למפלצת הזו הנקראת 'מסך' הוא רצון לשם שמים, היא צריכה לדעת לכבד אותה למרות הכל.

זו היתה המחשבה טובת הלב שהופיעה בה, היא לא ידעה שעד מהרה הרצון הטוב שלה יעמוד למבחן.

*

"שלחנו לאזור בו רינגו סמית שוהה בימים אלו, סוכן של המוסד. הוא התחפש לתייר והגיע לכפר. הוא טוען שרינגו סמית לא נמצא בכפר, הסוכן חשש לשאול את התשבים באופן ישיר על סמית, שמא יש שם אנשים משתפי פעולה, הוא שאל באופן כללי ולא מעורר חשד.

לפי דברי תושבי הכפר אכן הגיע לשם אדם העונה על התיאור של סמית, הוא עזב את המקום לאחר מספר ימים, אופן העזיבה שלו מעניין, הם טוענים שהוא יצא משם בצלחת חיזורים מעופפת".

ראש השב"כ צחק צחוק קל, "הוא יצא בצלחת מעופפת?" גיחך, "אולי גם עם אנטנה לקליטת אותו יצורי חלל...נו באמת, אנחנו הופכים להיות כמו ה-CIA? תיכף תציעו להקים כאן בישראל מאגר של מסמכים על חוצנים וחיזורים... בדומה אליהם".

"מדובר בדיווח יבש, כמו שקיבלתי מהסוכן שלנו", אמר נציג המוסד.

"אני מבין, אבל תחשוב שמדובר במידע מטעה! אין כזה דבר חיזורים או

חוצנים. כל מידע בתחום הוא הטעיית הציבור", אמר ראש שרות הבטחון.

"אנחנו לא התכנסנו לכאן כדי לדון בקיומם של צלחות מעופפות או חיזורים, אלא אנחנו מעבירים את התוכן של החקירה כמו שקיבלנו אותה מהסוכן שלנו".

"יתכן שמישהו הפנט את הסוכן שלך, כדי שיחשוב שראה צלחת מעופפת, או יתכן שמישהו הפנט את תושבי הכפר, לא? האם שווה לחקור זאת, לדעתך?"

"יתכן. אולי בהמשך. כרגע נגיע לסיכום ביניים, מה המסקנה מהדיון? איך אפשר לדעת מה קורה עם הסופר הקנדי?"

"אי אפשר לדעת, נמשיך לעקוב אחר הידיעות בנושא, ונשלח את תוכן החקירה ל CIA. הם יוכלו לערוך חקירה משלהם, מניסיון אני אומר שלא ניתן להסתמך במאת האחוזים על החקירה הזו".

"נצטרך להבין מה גרם לרינגו סמית לביים היעלמות, האם יש מישהו חיצוני ששולט עליו? או שמא זו הצגה שלו?"

מה הוא יודע, שאיש מאיתנו אינו יודע?"

*

פרק 17

ראש הממשלה היה קצר רוח באופן מובהק, הוא לא טרח להסתיר את חוסר שביעות רצונו לשבת מול נתי גרץ ולשמוע את רשימת הדרישות שלו.

”זה לא בסדר שככה עיקלתם את החשבונות של המדינה”, הוא לא היסס לתקוף את נתי, שמצידו משך בכתפיו, ”אני לא לוקח את הכסף לעצמי. הממשלה צריכה להביע אכפתיות ומעורבות חברתית, לא ניתן להמשיך ככה”, אמר.

הם ישבו במשרדו הרשמי של ראש הממשלה, הוא היה נראה מוטרד מעט, ברקע צלצלו הטלפונים ללא הרף.

”אנחנו לפני מלחמה, גרץ, אתה יודע מה זה אומר? אפשר לצפות ממי שלא למד ליבה להבין מהי מלחמה?” שאל בקול מזלזל.

נתי הבין אותו, ולא נעלב. מבין את ראש הממשלה, לא קל להיות נשלט על ידי חבורת צעירים שמגדירים את עצמם כאנרכיסטים.

”אשמח לדעת יותר, כבוד ראש הממשלה, רק שאתם לא משתפים אותי בכלום כאילו אני אוויר”, אמר בנימוס.

ראש הממשלה הביט אליו ואמר:

”תקשיב לי גרץ, הפעילות החברתית שלך פלוס הקריצות כלפי השאיפה הנפלאה לבטל את הטרור ואת הפשיעה הן בעלות משקל וחשיבות, אבל לי יש מדינה לנהל. אתה לא יודע מה זה לנהל מדינה! בכל רגע יש עלינו איזמים מצד גורמים קיצוניים ששואפים להשליך אותנו לים. אתה מבין, ידידי? מדובר באירועים דרמטיים. האזרח הפשוט לא יודע את החומר שאני יודע, זו מלחמה יומיומית על הבית.

לפי אופי הפעולות שלך, עכשיו תזכה שכל העולם יכיר אותך, כותרות העיתונים בכל העולם יספרו על הפעולות שלך, חלקם סתם ישנאו אותך, אבל לכולם יהיה ברור מי המנהיג האמיתי! עכשיו אתה שמח?”

”לא, אני לא ממש שמח. הייתי שמח לקבל משכורת, אני גר בדירה קטנה, ישנה. אפילו אבטחה בסיסית אין לי”.

”עכשיו אתה עשיר, הרי כל כספי המדינה בידך, אתה מוזמן לרכוש ארמון”, עקץ אותו ראש הממשלה, ”אני עסוק מאוד בדיווחים חשובים, נאלץ לסיים את הפגישה”.

”לא, לא מעוניין להשתמש בכסף הזה לצרכי הפרטיים”, אמר נתי, ”אבא שלי מסובך לאחרונה עם ערבויות שחתם, למרות זאת לא עולה בדעתי להשתמש בכסף שלא שלי”.

”אני ממש שמח לשמוע זאת, גרץ”, אמר ראש הממשלה, ”וסתם ככה, החוק לכתיבת ספר הוא חוק קצת טיפשי, אני לא רואה איך הוא מתגשם”.

נתי לא קם ממקומו, הוא נותר לשבת ואמר: "אני, כשליחו של ארגון שחרור עולמי, מודיע: לא נחזיר את הכספים עד שהחוקים יועברו. אני דורש חקיקה השבוע - מניעת טרור, דיור הוגן, וחוק כתיבת ספר".

*

אבירם טיגיסט וגוגו מנגס, מלוויו הקרובים, הסבירו לו: "זה הצבא שלך, הוד מלכותו".

"הם מחכים לך כאן, כבודו, לצאת להילחם על ירושלים, לפני זה צריך ללכת לארון הברית, להתפלל".

הילו סקר אותם במבט תמה, הוא אדם שקט וצנוע, לא איש של מלחמות, אולי הם טועים.

"נלך להתפלל, חברים ואז אחזור לבית, לאשתי. אין לי צורך להילחם על ירושלים", אמר בנועם.

גוגו קד קלות.

"אנחנו כבר מגיעים לארון הקדוש", אמר "אנא עטוף את פניך ברדיד הזה, בגלל קדושת המקום".

מצלמות תיעדו אותו ברגעים הגדולים, כשהגיעו אל אקסוס, אל המבנה הסודי השמור בו נמצא, על פי המסורת, ארון הברית.

הנזיר השומר פתח בפניו את המבנה בידיים רועדות, הוא נכנס פנימה.

שקט עמוק קידם את פניו, המצלמות תיעדו אותו מרחוק, אסור היה להם

להיכנס למקום.

מלוויו הורשו להיכנס אתו.

הם עברו מספר חדרים, והגיעו לחדר פנימי בו היתה מיטה מוצעת, שולחן, כסאות וכלי כתיבה.

”שב כאן אדוננו המלך ירום הודו, הנזיר רוצה לשוחח איתך”, אמר אחר מאנשי המקום.

סביב הפתח היתה שמירה הדוקה, כשהנזיר הזקן, השומר על המקום נכנס. כולם יצאו.

הנזיר הושיט לו גלימת כהונה ובקש ממנו להסיר את בגדיו המלכותיים וללבוש את הגלימה.

בגדיו המלכותיים נלקחו על ידי אדם בעל חזות מערבית שעמד בצד והשקיף על המתרחש, פניו מכוסות במסכת בד.

הנזיר הביט אליו בעיניו ואמר לו: ”נבחרת, בני, להיות המצביא שיביא את המשיח, נשמתך מבקשת מאדוננו המשיח להתלמד ולהתקדם במעלות רוחניות כדי להיות ראויה, הינך מתבקש להישאר כאן כמה ימים עד שנשמתך תימצא ראויה לצאת למסע, מלוויך יישארו כאן איתך וכל מחסורכם על אנשי המקום, הוד מעלתו”.

עיניו של הנזיר הביעו עוצמה, ומבטו גרם לו להפסיק לרצות דבר מה.

הוא הרכין את ראשו ואמר: ”אעשה כל מה שתאמר לי”.

בחדר החיצוני של המבנה השמור, ניתנו בגדיו המלכותיים של הילו ומסכת הרדיד לאדם בעל קומה זהה ומבנה גוף זהה לזה של הילו. הוא התעטף בהם, ויצא החוצה בלוויית האיש בעל החזות המערבית. הוא הסביר למלווי הקרובים שליוו אותו עד הנה, שהוא, הילו מקונן, גוזר על עצמו שתיקה במרבית המסע.

מלווהו, האיש המערבי שענד על פרק ידו שעון יוקרתי, ידבר במקומו.

הוא הופיע מול הציבור כמלך. איש לא הבחין בהחלפה.

אף אחד לא שיער לעצמו שהילו מקונן שנשאר במבנה.

הצבא העצום נע במיומנות מופתית אחרי האיש ומלוויו, לכיוון נקודת מוצא שתיקה אותם לדרך חדשה, למלחמה על ניצחונה של ירושלים בדרך להכתרת מלכות משיחית.

מצלמות תיעדו אותם בדרכם ההרואית, מעבירות בדיווחים בלתי פוסקים בכלי התקשורת העולמיים על שאיפתו של נכדו של המלך סלאסי המיוחס, להגיע לירושלים ולזרוז את ביאת המשיח.

עיני העולם היו נשואות לעבר ההתרחשות ההיסטורית.

ברקע פעמו לבבות מאמינים רבים בקצב אחיד, הם, כולם, ציפו ליום הזה, בו העולם יזכה להיגאל.

*

זה לא נעים לחוש בעיצומו של ספר מתח, בלי להצליח לתת שם למה שקורה סביבה או לחשוב בבהירות.

הכל היה לא ברור. דבריו של הטרוריסט שתיאר לעוקביו ברשת החברתית על משהו גדול שתוכנן 'בעזרת אללה', ועל מאמיניו שממתיקים סוד, לועגים, מצחקקים, מכריזים הכרזות בשם אללה, ומביעים רצון לממש את חזון הנביא.

אנשים קיצוניים הם אנשים מעוררי מורא. רבקה חשה שבהלה עזה מציפה אותה.

הטלפון צלצל, אחיה יוספי היה על הקו, "מה שלומך, רבקה? שמעתי דיבורים לא נעימים, אני מקווה שזה לא ממש נכון, למרות שמוטי לא החליף איתי מילה במשך היום".

רבקה לא ענתה מיד, היה זה צהרי היום השני בו מוטי והילדים לא נכחו בבית, התחושה היתה מוזרה, היא השתדלה לא לחשוב ולא להרגיש.

אבל כעת, מול שיח עם בשר ודם בדמות אחיה האהוב היא חשה שהיא רוצה לפרוץ בבכי, אך עצרה את עצמה בכח, אם תבכה תיאלץ לספר לו גם על הפחד הגדול שאוחז בה מאז אתמול.

הוא עלול להעביר הלאה את מה שישמע, כולם יצחקו עליה, יטענו שהיא מדומיינת, או גרוע מכך - שהיא השתגעה חלילה.

זה יכול להגיע לארגון הזה, שמניע את הטרוריסטים.

היא צריכה כמה ימים להבין מה עליה לעשות, למי לפנות? האם היא לא מסתכנת?

בהלה פתאומית הציפה אותה, האם יתכן שאם תספר למישהו היא תסכן אותו?

”רבקה, אני מדבר ואת לא עונה, קרה משהו?” קולו של יוספי נשמע, הוא דיבר בקול מתנצל, כחושש להפריע.

דמעות הציפו את עיניה מבלי שתרצה.

יוספי אחיה הצעיר. כמה אתגרים עמדו לפתחו עד שמצא שידוך, וגם אחר כך, כשרצה ללמוד בכולל ולא מצא כולל מתאים, עד שמוטי עם קשריו סידר לו ללמוד בכולל של אביו.

וכעת, הוא צריך להתמודד מול הסיפור שלה ושל מוטי, מה הוא כבר יודע?

”סליחה, יוספי, אני קצת מבולבלת מהשיחה הזו”, אמרה בקול מתנצל, “תודה שאתה מתעניין, אולי נדבר בפעם אחרת?”

”לא, אני ממש רוצה לשמוע ממך עכשיו, רבקה, בבקשה, מסתובבים סיפורים שהלכתם לרבנות ופתחתם תיק, זה נכון?”

”למה לדבר על אנשים אחרים, שכל אחד יתרכז בעצמו”, אמרה רבקה, למרות שידעה שאילו זה היה הפוך היא היתה חוקרת ומבררת היטב.

”את אחותי, זה חשוב לי לדעת מה קרה, אולי אני יכול לעזור, את יודעת כמה אני מעריך את מוטי”, אמר יוספי.

”כן יוספי אני מעריכה אותך שאתה כל כך מתעניין” היא השתדלה להיות נחמדה, ”בוא נחכה כמה ימים ונראה, אשתדל לעדכן אותך בכל דבר, להתראות”, בחוסר נימוס סיימה את השיחה, והתיישבה מול המסך בעייפות גדולה, עיניה רצו על פני השורות: ”כל אישה היא בבחינת בת מלך, ה' אוהב אותה ומצפה שתחזור אליו”, נכתב שם, ”במיוחד אישה שחושדים בה ואין בה, היא הופכת ליהלום יקר שהעולם כולו מקבל ממנו

כוח", רבקה התנשמה עמוק.

איזה מילים!

היא כל כך זקוקה למילים שיגידו לה שהיא בסדר!

בתשומת לב שבה לעיין במידע שהופיע לפניה בפרופיל של הטרוריסט. מוהמד ברגות שמו.

היא יכולה לנסות לפנות למישהו בממסד, למשטרה, לשב"כ או לעיתונות.

למי כדאי לפנות? ומי אמר שהם ידעו להבין מה מתחולל מול עיניה, בעיקר כי היא לא מבינה?

"יום הדין מתקרב, הם לא מבינים מה מחכה להם", נכתב שם.

"קורי העכביש מתפתלים סביב הבית".

"יש מתחת האדמה כמה דרכים לגן עדן".

מה פירוש כל זה? מה הם מתכננים? האם להמשיך לעקוב, לנסות למצוא מידע נוסף?

מה מוטל עליה לעשות כעת?

ראשה הלם בטירוף, היא ניגשה למטבח ליטול מספר קוביות שוקולד ושבה למסך, יוצאת מהתוכן של מוהמד ברגות לכיוון פרופילים אחרים, אחד מהם צד את תשומת ליבה: "גם במשטרה וגם בשב"כ משתפים פעולה", נכתב שם.

ליבה הלם בפראות.

אם תחליט להסכים עם מה שכתוב היא לא רוצה להסתכן לפנות אליהם,
מה עליה לעשות?

היא רצתה לצאת מבוצבוק, ואז הופיעה מולה שורת עידוד "התנערי מעפר
קומי", מותשת קמה מהמסך, לוחשת לעצמה: התנערי מעפר, רבקה, קומי.

המילים לא עודדו אותה.

פרק 18

“פופ”, קולו של הכדור הדהד באוויר השקט, כשהמחבט האחוז בידיו של בנימין אבני היכה בו קלות.

“אני רואה שאתה נהנה לשחק ככה, בלי פרטנר”, בנימין אבני סובב את ראשו והבחין במארק עומד בפתח החצר, חיוך רחב על פניו.

“תחביב נשאר תחביב”, קרץ אליו, “ברוך בואך מארק, רוצה להיות הפרטנר שלי?”.

“אתה והכדור והטניס - חברים נהדרים מצאת לך”, צחקק מארק קלות. הוא נראה מעט שונה. אבני הבחין בזווית עינו בניצן המתקרב חזרה ממתבח ביתו, לשם שלחו לפני רגעים אחדים להביא שתייה וכוסות.

“שתית?” שאל-קבע.

“אוהו, שאלה טובה, שתיתי, השאלה מה שתיתי”, מארק התיישב על הדשא, מתעלם מהחליפה שזכתה בקישוטים בדמות עלים ואבק.

"לפי כללי הארגון אסור לשתות לבוד", נוף בו אבני, ניצן נעצר במרחק מה, מקשיב לשיחה.

"חחח שתינו ביחד, באתי לבד, אני לא שיכור אל תדאג, אני רק בראש טוב כזה, אתה יודע".

"אוקי, מה אתה רוצה מארק?"

"האמת רציתי לנהל את השיחה הזו כבר בבוקר אבל לא השגתי אותך, אתה יודע ככה זה כשעסוקים בכל כך הרבה חזיתות".

"אוקי, דבר, רוצה להיכנס לחדר הסגור, שם אין חשש להאזנות?"

"גם כאן אין חשש, אנחנו כל הזמן בודקים את האזור, אתה יודע" הניף מארק את ידו בביטול, "תקשיב לי, אבני יקירי, אתה מבחירי הארגון ואנחנו מאוד נהנים משיתוף הפעולה איתך. המנהיגים משבחים אותך ורוצים לקדם אותך הלאה".

בנימין אבני חייד בתודה, "מקסים, אני שמח לשמוע, אתה יודע ניצן בא לבקר אותי".

"כן, ניצן, הבחור המקסים, איך היינו רוצים לקדם אותך, הוא לא נמצא במקום שמתאים לכישרונות שלך".

"הוא כאן".

"יפה גם אני כאן, תקשיב לי אבני", הקול שלו התחדד, כמעט לחש, "אנחנו צריכים לגרום לו להיות במקום גרץ, הזמן דוהר לחינם, למה אנחנו מחכים? צריך להעזיף את גרץ".

ניצן התנשם עמוקות, הוא עמד בפתח החצר, מקשיב, הכוסות שבידיו רעדו.

אבני סימן לו להיכנס לבית, הוא נותר לעמוד מאחורי הווילון, מאזין ברטט.

“גרץ הוא אדם חשדן, ניצן קל יותר. איך קראת לו? חיימוביץ? חחח... אתה גאון ידידי. אנחנו צריכים שהוא יהיה החתן של גפנר, הוא צריך להיות המנהיג של האנרכיה המטופשת הזו... אתה מבין?”

מה הולך כאן? ניצן חש שהוא משתגע.

אין עוד מלבדו, אמר הרב בהרצאה אחרונה שהשתתף בה.

אין כח העולם מלבד כוחו של ה’.

מארק הוא סך הכל בובה על חוט, כמו יתר באנשים, ה’ הוא טוב, ולמארק אין כוחות בכלל.

למרות המחשבות שחלפו בו ביעף, הוא חש שהוא ממשיך לרעוד.

בנימין אבני הפנט אותו, שיחק לו ברגשות, הוא חשב שהוא אוהב אותו, אבל הם ארגון כלשהו, שמשמש בו עבור מטרות לא ברורות.

מה הולך כאן? מי יכול לתת לו עצה טובה?

“אני רוצה שניצן יהיה במרכז, גרץ מוכיח שהוא האדם הלא נכון, צריך לסלק אותו, לגרום לו להיעלם. ניצן יתפוס את מקומו, גרץ כבר לא אקטואלי מעתה והלאה, שמעת?”

“אני מבין, מארק. אתה רוצה שאכין תוכנית? אתה יודע שצריך להעביר

לניצן את הסמכויות של גרץ, בשביל זה צריך שיתוף פעולה עם מילאן בלאץ, מארגון שחרור עולמי”.

”הכל יתבצע בקרוב, אנחנו עובדים על זה, אנא ממך, הכן את ניצן לתפקיד החדש שלו”.

*

היא יודעת שעיניה משקפות את עייפותה הרבה. היא לא רוצה ללכת היום לקמפוס. היא לא מנהיגה, רק מוגת לב, שלא מוכנה להסתכן בגלל חשש מרוחק מהמשטרה. אבל היא חייבת לגלות להם את תכנון הטרוריסטים. ואם יזלזלו בה? ואם יתחילו לעקוב אחריה? מה היא, חיה בשלטון של הקג”ב?

מצד שני מי אמר שרק תחת השלטון הסובייטי היה מעקב אחרי אזרחים שעושים בעיות?

אולי הם יתייגו אותה? יעקבו אחריה? מי זה הם?

דמותו של העוף הדורס המסתיר עין אחת בכנפו עלתה מול עיניה.

האם יש משהו שהאזרחים הפשוטים אינם יודעים?

מה זה יכול להיות?

הבית היה שקט, שקט מידי, קרן דקה של שמש נכנסה מבעד לתריסים המוגפים.

היא רוצה לזרוק את המסך, לחזור למוטב, לומר לחמותה שהיא מצטערת

על הכל. היא לא יכולה.

הטלפון צלצל, מוטי היה על הקו.

קולו נשמע שקט: "את בבית? לא הלכת ללימודים?" שאל.

"אני נשארתי בינתיים", השיבה, "אין לי כח ללכת עכשיו, אולי אצא מאוחר יותר".

"טוב, אנחנו צריכים לראות מה הלאה", אמר, "את יודעת שאמא שלי לטובתנו".

"נכון, הכל בסדר, אני פשוט עובדת כרגע מול המסך, תגיד לה", השיבה בעודה שמה בכוס גדולה אבקת קקאו וסוכר, "תגיד לאמא שלך שהיא לא צריכה לדאוג. אני עובדת מהמחשב, ממש כמו גרפיקאית או סופרת".

מוטי שתק לרגע ארוך, "את לא עובדת, זה טאבלט ולא מחשב, וזה אינטרנט לכל דבר, רבקה. את יודעת שאינטרנט לא אמור להיכנס אלינו לבית, ולמרות זאת הכנסת".

דמותה של יונית הופיעה מול עיניה של רבקה, "זו היתה המשימה שלי", התבלבלה, "מוטי, אתה לא סומך עלי?"

"רבים חללים הפילה, ועצומים כל הרוגיה", ציטט מוטי, "מה יש לבית השלו שלנו למסך המטופש הזה? אני רוצה בית רגיל, לא כזה שמכניסים את העולם שבחוץ לבית פנימה".

רבקה שתקה לרגע ארוך, "התנערי מעפר קומי", לחשה לעצמה ובקול אמרה: "מוטי, אני מספיק חכמה, אני אוהבת את התורה ואת המצוות, לא

חושבת לעזוב את התורה בגלל העולם שבחוקך, אתה לא סומך עליי? אני קלת דעת בעיניך? אתה באמת חושב שמסך יגרום לי לעזוב את הערכים בהם אני מאמינה?"

"אל תאמין בעצמך עד יום מותך", אמר מוטי.

"אני מוכנה לכתוב את המילים הללו על המסך, לזכור כל יום את העובדה שהחיים מוגבלים וצריך לנצל אותם לטובה", אמרה רבקה.

מוטי שתק לרגע ארוך, "זה לא רק זה, רבקה. זה המסך, זה לחיות חיים כפולים. את יודעת שבמוסדות הלימוד לא מסכימים אינטרנט? את מסוגלת לחיות עם זה בשלום?"

היא נאנחה, איזה ויכוח מייגע ומוזר, "אני מסכימה שמסך הוא צרה צרורה, מצד שני יש בו גם דברים טובים" אמרה ולגמה בזהירות מכוס המשקה שהכינה לעצמה.

"לא מעניין אותי מה הדברים הטובים, אני ממהר לעבודה, בבקשה תעדכני אותי מתי את מוציאה את המסך, אנחנו רוצים לחזור לבית", אמר בקוצר רוח, וניתק את השיחה.

דמעות בלתי רצויות הציפו את עיניה של רבקה.

זה לא רק מוטי, זו גם אמא שלו, זה הגיסות שלה, וכל העולם מסביב.

דעתה מאז ומעולם לא נחשבה יותר מידי. מוטי התנהל בחוסר הגינות נגדה, לקח את הילדים לבית אימו, בטח כולם מרכלים עליה שם... או אפילו השתיקה שלהם, אם הם יחליטו לא לדבר לשון הרע...

היא אינה מסוגלת לשאת את גודל הבושה, למה לא דנו אותה לכף זכות?

כמו על אוטומט, ניגשה אל המסך, פותחת אותו ומעיינת שוב בתוכן המטריד, האם מוהמד ברגות הוסיף תוכן נוסף?

חבריו בפרופיל כתבו לו תשובות, רמזים וחידות, זה קשה להתמודד עם חוסר וודאות, היא המשיכה לשוטט בתוכן במסך, מבינה לאט לאט מדוע חמותה מתנגדת ושוללת שימוש באינטרנט.

זה כל כך מושך את הנפש, כל כך גוזל זמן, מי ישיב לה את הזמן שהיא גוזלת מעצמה?

צלצול טלפון נשמע, היא מיהרה לענות, דודה חנה.

"מה שלומך רבקה? את פנויה מחר בבוקר? יש לנו טיול מחר עם המועדונית, את יכולה לבוא איתי ללוות אותי? שושי שלי ביטלה ברגע האחרון יש לה עבודה דחופה פתאום. את יכולה לבוא?"

השאלה נפלה עליה בהפתעה.

"המ... אני...". היא התגמגמה.

"נו, תעני לי כן, אני מוכנה לשלם לך על יום עבודה".

"אני בלימודים דודה חנה", הבהירה רבקה.

"אז קחי יום חופש מלימודים, זה בריא לנפש", הפצירה הדודה.

רבקה שתקה לרגע ארוך, המילים "זה בריא לנפש" היו מדויקות עבורה.

”אבוא איתך, דודה, לאן הטיול ומה צריך להביא?”

”הטיול הוא למוזיאון היסטורי בדרך לחיפה, ולפארק גדול, יהיה כיף”,
אמרה הדודה ברוח צעירה.

”תביאי ממתקים בריאים, אוכל, שתיה וכובע שמש, וכמובן אישור
מההורים”, הוסיפה דודה חנה, אחות סבתה, בחיוך.

רבקה לא יכלה שלא לצחוק.

”אבוא דודה חנה, יהיה כיף”, אמרה.

פרק 19

“היית בטח מעולה”, אמר דני מילוא, שחיכה לו ברכב, “זה לא ברור מאליו לזכות בפגישה עם ראש הממשלה, שנחשב לאדם העסוק ביותר בישראל”.

“הוא עקץ אותי כל הזמן”.

“יש לו אופי כזה, נתי. ראש הממשלה אדם מאוד חכם, אנשים חכמים מרשים לעצמם להיות ציניים או תוקפניים”.

נתי חשב על האנשים החכמים שהוא מכיר, הם לא תוקפניים, אולי כשאתה חש במצוקה אתה תוקפני, זה לא קשור לחכמה אלא ליכולת רגשית לעבד את המידע שלך. “אוקי”, אמר והתכנס בשתיקה.

דני נהג במיומנות ואמר: “נו, מה דעתך על הפגישה? ראש הממשלה ענה לכל דרישותיך? אתה חושב שיצאת עם הישגים כלשהם?”

“לא היתה לו ברירה, ארגון שחרור עולמי מימשו את אחד האיומים שלהם, והעבירו לחשבון שלי את הכסף”, אמר נתי בקול מהורהר.

”אני חושב שאתה צריך גיבוי, ממלא מקום”, חיווה דני את דעתו.

”מה הכוונה?”

”אתה צריך שותף בחשבון, מישהו שאתה סומך עליו, שיש לו כישורים מתאימים לכישוריך, שיכול להיות ממלא מקום שלך”.

נתי חיך לעצמו ואמר, ”אתה רוצה להציע את עצמך?”

”לא, תחפש מישהו מהמכרים שלך, שאתה סומך עליו, מאוד סומך עליו, מישהו שיש לו קשרים טובים איתך, אולי תתייעץ. זה חשוב”.

נתנאל הלל לא השיב, הוא הורה לדני להסיע אותו לביתו, ועלה לבית שקוע במחשבות.

זה נכון. תפקידו מחייב אדם נוסף, שומר סוד ונאמן, רק מי זה יכול להיות?

הוא נכנס לבית, הבית היה הפוך ומבולגן, לא היתה ארוחה מוכנה, אלא מגש מקייטרינג, הוריו לא היו בבית. על המקרר היה פתק בו נכתב: ”הלכנו לסידורים חשובים, אם אתה צריך משהו תתקשר. בינתיים תחמם את האוכל, בתיאבון”.

האם זה קשור לפרשיה שאביו מסובך סביבה לאחרונה?

הוא לא שאל אותו יותר מידי במה הוא הסתבך, מספיק לו עם הבעיות שלו. אבל ממה ששמע, מדובר בכמה ערבבויות שחתם עליהן לאנשים קרובים.

הם לא הצליחו לעמוד בתשלומים, והדבר הגיע למקומות לא נעימים של עימותים ואימים. הוא מבין שהוריו מנסים לצאת מהפלוטר בכבוד.

*

המועדונית היתה עבור נשים בגיל הזהב, והטיול הותאם גם להליכונים, והתנהל בקצב איטי ובסבלנות רבה.

דודה חנה שמחה מאוד לראות אותה והרעיפה על ראשה ברכות לרוב.

היא הציגה אותה בגאווה לפני ידידותיה, רבקה חייכה אליהן בביישנות, היא יכולה היתה להיות נכדה שלהן, חשה הערכה גדולה כלפיהן, כלפי העבר שהן באו ממנו, וצמחו ללא ספק דרך ניסיון חיים עשיר ומאורעות שהיא אינה יכולה אפילו לשער.

הן עלו על אוטובוסים נוחים וממוזגים, רבקה סייעה לדודה חנה להתמקם היטב והקשיבה לקולה של המדריכה שהסבירה ברמקול על הטיול, לרגעים ארוכים שכחה מצרותיה: שכחה את השיחה ממוטי, שהתקשר גם היום ורצה לשמוע שהיא מוכנה לבוא אתו לגישור, שכחה את המבטים של השכנות, בעת שפסעה אל התחנה, האם הן יודעות על הדרמה שהתחוללה בביתה?

מה הסיכוי שאינן יודעות?

כעת היא חשה כמו תלמידת יסודי נרגשת שיוצאת לטיול שנתי לתור את הארץ, ניכר שגם הנשים סביבה חשו כמותה, אחת מהן ניסתה לשיר "הנהג שלנו חברה'מן", ונתקלה בצחוק עליז מצד חברותיה למסע. ידידותיה אמנם לא שרו עימה, והשירה מיד דעכה, אבל האווירה היתה קלילה ומלאת אושר מתוק של ציפייה.

ההליכה בפארק היתה מיטיבה, מזג האוויר היה נוח, ורבקה חשה שיותר

משהיא מסייעת לדודה חנה, הטיול הזה מסייע לה לצאת מהמחשבות הדוהרות, מההתלבטות, אל מקום אחר של תקווה.

הן התיישבו ליד אחד השולחנות בפארק והוציאו את ארוחת הבוקר.

"החוק הזה מיועד גם עבורנו", אמרה אחת הנשים.

"מירי יצחקי, החוק החדש הוא גם בשבילנו?" קראה לאחת מנשות הצוות של המועדוןית.

מירי יצחקי התקרבה, "איזה חוק?"

"החוק לכתיבת ספר".

"החוק החדש".

"שכל אורח יכול לקבל עזרה ולכתוב ספר".

"אה... החוק הזה? בטח, הוא בשביל כל האזרחים", אמרה מירי יצחקי בקול מבטיח, "בימים הקרובים יגיעו אלינו למועדוןית סופרים ואנשי צוות ויכוונו כל אחת לכתוב את הספר שלה".

"זה יכול להיות גם ספר בישול?" שאלה אחת מהן.

"או ספרון ילדים? כתבתי מזמן ספרון חמוד", הוסיפה אחרת.

"כל סוג של ספר", אמרה מירי יצחקי.

"ילנה, את יכולה להפיק את השירים שלך", פנתה דודה חנה לאחת

מחברותיה, ואז שאלה את רבקה במפתיע: "איזה ספר תרצי לכתוב את, רבקה?"

רבקה שתקה, בוחרת לא לומר שהיא היתה כותבת ספר על אישה שרצתה להיות מנהיגה, ומצאה את עצמה נהנית יותר לשבת בפארק קסום עם קשישות.

אותה אישה, גילתה בסוף הספר, שהייעוד האמיתי שלה הוא לעבוד במועדונית מול קשישות, ומצאה בעבודה הזו נחת וסיפוק.

סיפור מקסים זה יהיה.

"עוד מעט נלך למוזיאון ההיסטורי של המחלקה הארכאולוגית של האוניברסיטה בחיפה" אמרה מירי יצחקי, נסיים להנות בפארק, וכשהשמש תקפח מעלינו, נצא למקום הממוזג".

פרק 20

דפיקה קלה נשמעה על הדלת, הוא ניגש לפתוח את הדלת, בפתח עמד ניצן.

מראהו החרדי נראה אותנטי הרבה יותר, ועיניו בהקו באור אחר, כזה שרק אדם שחוזר בתשובה יכול לזכות.

נתי הושיט את ידו ולחץ את היד המושטת.

“אפשר להיכנס?” שאל ניצן.

“בבקשה”, הוא הכניס את ניצן לסלון הלא מסודר, והציע לו להתכבד מהארוחה.

ניצן סירב, ונתי החליט לאכול מאוחר יותר.

“כן, מה אתה רוצה, ניצן?”

"רציתי לומר לך שאני מצטער על מה שהיה סביב השידוך של יעל גפנר, אני מוותר לך על השידוך ורוצה לפתוח דף חדש ביחסים בינינו", אמר ניצן בחיוך רך, "אני מרגיש שאתה אדם גדול, שומעים עליך דברים נהדרים, אשמח לסייע לך בכל מה שתרצה. אני לא שוכח את העזרה שהגשת לי כששמרת על לוס הסוס, זוכר שהצעת לי להיות חבר שלך, שם בשדרת הקינמון? אני מקבל את ההצעה, אשמח להיות חבר אמת".

"תודה ניצן", נתנאל הלל חייך, "האם תרצה לשותות משהו?"

"לא, תודה, אני רוצה לאחל לך בהצלחה, מסתובבות שמועות שדחקת את הממשלה לפינה, אני מעריך אותך, אתה האדם הנכון", ניצן הגיש לו כרטיס ביקור, עליו נכתב: "ניצן חקירות פרטיות ברוח התורה", והוסיף, "פתחתי משרד חקירות שיכול לסייע לציבור שלנו, אם אתה צריך עזרה כלשהי, אני כאן".

נתנאל הלל נטל את הכרטיס ואמר, "לגבי מה שקרה מול הממשלה, זה לא אני אלא הארגון האנרכיסטי שנותן לי סמכויות. ותודה לך, ניצן, אני מעריך מאוד את כל הדרך שלך ואת הכנות שלך, האומץ לחזור בתשובה הוא משמעותי, זה לא פשוט לעשות מהפך כזה, ועוד מהמקום ממנו הגעת. וזה שהסכמת לוותר לי ככה על השידוך שהיה שלך... אני מאחל לך הרבה הצלחה, אשמח להיות חבר שלך".

"רוצה לצאת איתי קצת, לטייל קצת?" שאל ניצן.

"כמובן, תתקשר ותתאם, אני פנוי".

ניצן קם ממקומו והביט לתוך עיניו, החיוך הקורן לא עזב אותו, הוא נראה כל כך שמח, עד שנתנאל הלל חש שהוא מקנא בו.

”בהצלחה, נהיה בקשר”.

ניצן הלך, ונתנאל הלל נותר שקוע במחשבות.

הוא ניגש לרובוט, ”הי רוברטי”.

”שלום לך מלכי”.

”קיבלתי עצה להשיג ממלא מקום, למקרה שיהיה צורך בכך, אני מסכים שיש בזה צורך. כי עם כל הכבוד, האדם הוא בן-תמותה, ולא אוכל להבטיח שתמיד אהיה כאן, אני צריך מישהו נאמן שיוכל לשמור על האינטרסים שלי, מה דעתך?”

”כדי למצוא משהו נאמן, תצטרך להעביר לו כמה מבחני נאמנות, לבחון עד כמה הוא נאמן לך”.

”מבחני נאמנות? מה הפירוש?”

”מבחני נאמנות עשויים לעזור לך להיות בטוח שמדובר באדם הנכון, מלכי”.

”מצוין, אעשה זאת, בינתיים תברוק לי מידע על אדם בשם ניצן הררי, האם הוא יוכל להיות מחליף ראוי?”

על המסך הופיע סימן שמוכיח שרוברטי מחפש מידע, ואז הופיעו על המסך תמונות של מספר אנשים: ”מי מהם ניצן הררי?” שאל.

נתנאל הלל הקיש על התמונה, והרובוט השיב: ”אני בודק את הנתונים ואחזור אליך בהקדם, האם תרצה שאערוך לו בדיקת נאמנות ואשוב אליך

עם תשובה?"

"כן, רוברטי".

"בשמחה, מלכי, אני שמח לשרת אדם בשיעור קומה כמו שלך".

נתנאל הלל חש רגוע יותר.

הוא התיישב לסקוד את ארוחתו, מבין שהוא צריך לדבר עם מילאן בלאץ, לסכם אתו שיש צורך בממלא מקום. הוא צריך לוודא שממלא המקום יוכל לפעול רק אם הוא עדיין בחיים, אך נבצר ממנו לתפקד. תנאים ברורים חייבים להיות מוצבים מראש.

*

המוזיאון ההיסטורי היה קריר ונעים.

אוויר מוקפד, מהול הרעש המזגן ובמוצגים היסטוריים מכל הזמנים נישא ברקע, רבקה מצאה את עצמה מתעניינת במוצגים השונים שמילאו את המקום, זו היתה תחושה מהממת של עבר עמוס המתערבב במפתיע עם נוכחות עכשווית של מסכים גדולים שהציגו מידע על המוצגים במוזיאון, מסכים אלו, שיא הקדמה האנושים, הציגו את סיפורם של מוצגים עתיקים שניחוח תמים עלה מהם, תמימות של פעם.

רבקה פסעה לצידה של דודה חנה, מסבירה לה על הכד השבור, ששבריו הודבקו בתשומת לב אוהבת, "כד זה נמצא בחפירות ארכיאולוגיות בשנת 1895 בידי הארכיאולוג האנגלי לאונרד גריס, הכד מתוארך לשנת 542 לספירה, הוא נמצא בחורבות של..".

”הכל בסדר, רבקה, את לא חייבת להקריא לי בסבלנות, תתקדמי במוזיאון את יכולה לקרוא לעצמך”, אמרה לה דודה חנה בחיוך, ”אני יכולה להקשיב למדריכה”.

זה היה נכון, רבקה הנהנה ופסעה בינות למוצגים, שומרת על קשר עין עם דודה חנה ותוך כדי כך מכירה עולמות אחרים, מסעירים, נשכחים.

רגע, זה לא יכול להיות.

הוא הגיע גם לפה?

ליבה הלם בפראות.

הסמל הזה, של העוף הדורס מכוסה העין בכנפו, התנוסס על אחד המוצגים.

היא הביטה אל הסביבה, מה הולך כאן? מי יכול להסביר לה?

אחד מעובדי המוזיאון המסתובב במקום הבחין במבטה השואל וניגש לראות אם היא צריכה עזרה.

לא, היא לא צריכה, אמרה לו, חוששת שקולה יסגיר את התחושות שהציפו אותה.

היא תסתדר.

אחד מעובדי המוזיאון, ששוטט בקרבת מקום, הבחין במבטה השואל וניגש לראות אם היא זקוקה לעזרה.

”לא, אני לא צריכה”, השיבה, חוששת שקולה יסגיר את התחושות שגעשו

בתוכה. היא תסדר.

רק כשהמדריכה חלפה על פניה, מצאה עוז לשאול אותה לפשר הסמל הזה המתנוסס באינ מפריע על גבי הלוח העתיק.

"מדובר בסמלה של אגודת סתרים עתיקה, שיש אומרים שהיא מפעילה כתות נסתרות ברחבי העולם", אמרה המדריכה, סוקרת אותה בחיך, "לאגודה קוראים אימוטישימי, שמעת על זה פעם?"

"נשמע כמו אנטישמי", זה מה שהיה לה לומר, מרוב הפתעה.

"נכון, זה דומה מאוד, אבל ממש לא אותה משמעות. מדובר באגודה מרתקת. תחפשי עליה קצת מידע ברשת", אמרה לה המדריכה. "או שתשאלי את המדריכים כאן במוזיאון, הם ללא ספק יודעים הרבה יותר ממני".

המדריכה חייכה אליה והמשיכה ללכת, רבקה הביטה סביבה, כעת יש לסמל הזה שם, הוא שייך לכת סודית ועתיקה.

איזה הפתעות, מי היה מאמין?

האם יש לכת הזו משמעות גם כיום? למה היא נתקלת בסמל הזה בכל מקום לאחרונה? מה הוא בא לספר לה?

זה נראה כאילו הסמל הזה יצא מתוך ספר מתח, ואינו קשור לחיים האמיתיים, השלויים.

מה לה ולעוף הדורס הזה?

היא נאנחה לעצמה.

הטיול עדיין מקסים ומעשיר, אבל היא רוצה הביתה, לחפור שוב במידע על התכניות של ארגון הטרור, או אולי של הכת הסודית הזו, שכמו באה להכריזו לה: אני קיימת, נראה אותך תופסת אותי.

היא לא רוצה לתפוס אף אחד, רק לחיות חיים רגועים, שלווים, ואולי לעבוד במועדונית מקסימה. איכשהו, כעת היא מבינה שלהיות מנהיגה זה לא ממש בשבילה.

פרק 21

ניצן אדם מקסים, יש לו כריזמה אישית ורצון טוב. הוא מבין אותו, מקשיב לו ורוצה ללמוד ממנו.

נתנאל הלל חש תחושה נהדרת כשפסע לצדו ברחובות ירושלים.

הוא מודע לעובדה הפשוטה שהוא, נתי, חסר קסם אישי, אינו חברותי, וההתמודדות הנפשית שלו ניכרת גם כלפי חוץ.

לניצן, לעומת זאת, לא היה מחסור במצרך הזה, ולאחר שחזר בתשובה הפך קסמו האישי מביטוי של חוצפה טיפוסית לביטוי מובהק של אהבת אדם.

כשנתנאל הלל פסע לצידו הוא חש שהוא פוסע לצד אדם עוצמתי במיוחד, כזה שעבר דרך משמעותית והגיע לדרגה גבוהה, והמחשבה הזו לא נעמה לו.

הם דילגו בחינניות על דיבורים סביב השידוך עם יעל גפנר, ולא הזכירו את עניין השידוכים אפילו ברמז.

“נלך לכותל, גרץ?”

“חוויה מתקנת.. אתה זוכר מה היה בכותל פעם שעברה”, נתי שמח שהוא מסוגל לצחוק על העניין ההוא, כשנמלט מניצן לכיוון הכותל, בלילה, בעודו אפוף בלבטים אם לקחת את ההנהגה של האנרכיה, וזעק-ביקש משיח, ועד כמה הובך והופתע כשהבחין שניצן עומד שם ומקשיב לו.

אז הוא החשיב אותו בתור אויב, היום – כידיד.

“אתה המנהיג, גרץ, איזה תפקיד נהדר יש לך”, אמר לו ניצן, בקולו ניכרת הערכה, “אתה אדם צנוע, לא גאוותן, אף אחד כאן לא מתייחס אליך כאל מנהיג, זו לדעתי הצלחה ענקית. להיות אדם מושלם ולהישאר רגיל ושווה ערך”.

“זו לא גדולה, אני באמת אדם שווה ערך” צחק נתי, “אני לא חכם גדול, לא צדיק גדול ואין לי משהו מיוחד, אני אדם מתמודד נפש... המעמד שלי הוא משהו חיצוני, זה יכול היה להיות כל אדם”.

“אפילו אני?” שאל ניצן.

“מה הכוונה?”

“נראה לך שאפילו אני יכולתי להיות מנהיג כמוך? אתה רואה בי אדם ראוי?”

הם הגיעו קרוב לכותל כשנתי חייך ואמר: “כן, ניצן, אני חושב שאתה יכול להיות מנהיג כמוני, לגמרי”.

*

הבית היה שקט, היא היתה רעבה והכינה לעצמה נקניק פרווה עם פסטה, ארוחה לא מזינה ביותר אבל כן מהירת הכנה, כזו שתאפשר לה לשבת שוב על הפרופילים בבוצבוק ולחפש מידע על הכת הזו, העתיקה, והסודית, אימוטישמי שמה.

מידע חדש עלה וצף לפניה.

"אימוטישמי היא כת סודית. יש טענה ששורשיה נטועים אי שם לפני אלפי שנים, המנהיג הקדום שלה הוא מקבילו של נמרוד מהתנ"ך, יש טוענים שמדובר בנמרוד בכבודו ובעצמו, או באחד מבניו, האגדה מספרת שנמרוד זיהה באברם את כוחו של הא-ל שצריך להילחם נגדו, מכיוון שלא הצליח להילחם באברם זיהה את נקודת התורפה באנשים שאין להם אמונה, והחליט להקים אגודת סתרים שתפקידה להילחם באמונה בא-ל אחד. היו להם אמצעים שונים, מתוחכמים, כאלה שגם בעת המודרנית אינם ידועים", קראה בשקיקה את המידע שהוצג בפניה, "האגודה קיבלה תפנית מפתיעה ברומא, שם התגלו לראשונה אנשי האגודה בגלוי ונקראו לעמוד בפני הקיסר, מאוחר יותר יצאו חברי האגודה מחוץ לחוק, נרדפו, וירדו למחתרת.

הם פעלו באופן חשאי ולא בגלוי, יש טוענים שהרדיפה נגדם היתה הצגה מצד קיסר רומי שאהב אותם ואת הפעילות שלהם ותמך בה בסתר.

יש טוענים שגם היום פועלת אגודה זו ברחבי העולם, אותם אנשים אומרים שהאגודה הזו אחראית על הכח והשלטון העולמיים, הם מחליטים אילו אנשים יעלו לשלטון ולמי יהיה כסף, מדובר באנשים שמכרו את נשמתם עבור האגודה, שמטרתיה אינן ידועות לעולם".

כמה שטויות! רבקה חשה פליאה עצומה עולה בה, לצד הסכמה גורפת שחשה עם חמותה, היא כל כך צודקת!

מה המסך הזה נותן לה? למה לה להגיע לדמיונות כשביכולתה לחיות חיים רגועים, שאננים, לצד בעלה וילדיה, למצוא עבודה מתאימה ומתגמלת, ולחיות בטוב, למה היא צריכה לחיות בתוך כל המידע המטופש הזה שלא תורם לה מאום?

היא חשה כעס ותסכול, לצד פחד לא מובן.

בהיסוס מה נכנסה לפרופיל של מוהמד ברגות, קוראת משפט מטלטל שגרם לה לחוסר שקט: "28/08 הפעולה הגדולה".

אם מדובר בתאריך, מדובר על מחר!

היא חשה שהיא נחרדת, עליה לפנות למשטרה לדווח.

האם יש אפשרות לדיווח אנונימי?

לא. היא לא מצאה אפשרות כזו. היא חוששת לפנות למשטרה, אולי הם משתפים פעולה עם הארגון הסודי? מצד שני היא חייבת, מדובר בדיני נפשות.

ביד רועדת חייגה למשטרה: "משטרה שלום".

"מדברת כאן רבקה, יש לי תלונה בדבר התארגנות טרור", אמרה בקול רועד.

"בואי לתחנה להגיש תלונה".

“אני לא יכולה, לא יכולה לצאת מהבית, אפשר בטלפון?”

“אפשר באתר של המשטרה”.

“ניסיתי, ללא הצלחה”.

“מצטערת, זה מה שאפשר”.

היא סגרה את הטלפון, חשה תחושת בהלה.

קודם תיכנס לפרופיל של מוהמה, אולי יהיו שם פרטים נוספים.

ניכר שהם לא שיערו שיש להם עוקבת סמויה אחרי הצ'אטים, האנשים שם שאלו אותו שאלות, והוא לא היה זהיר מספיק: “הפעולה תהיה מחר, תצא מטול כרם”. פטפט, יש לה מיקום.

היא יצאה לכיוון תחנת המשטרה. יהיה מה שיהיה, היא חייבת להציל כמה שיותר אנשים.

החוקר היה אדיב, “טוב שפנית אלינו, אנחנו שולחים את המידע ישירות לשב”כ”, אמר וכתב את התלונה שלה.

היא שבה לביתה עם תחושה שעשתה את הדבר הנכון.

פרק 22

רוברטי הרובוט חזר אליו עם ממצאים משביעי רצון; ניצן הררי הוא אדם נאמן, הוא עמד במבחן שעשה לו, בנוסף הוא עבר על הקבצים שלו בטלפון ובמחשב ולא מצא מידע מפליל. מדובר באדם מוסרי ואכפתי, שחשוב לעשות טוב.

נתנאל הלל התקשר למילאן והציע לו לסכם מול ניצן את כל הפרטים.

הוא יקבל את התואר 'ממלא מקום' כל עוד הוא בחיים, במקרה של מוות חלילה, התפקיד שלו עובר לאביו או למישהו אחר, כדוגמת מנחם, הקבצן, שהוכיח לו שהוא אדם חכם ורגיש.

מילאן הופתע ורצה להבין מדוע הוא רוצה למצוא גיבוי.

"אני חושב שמדובר בתפקיד חיוני, וחובה שיהיה אדם ראוי שיוכל למלא את התפקיד כראוי, מילאן". נתנאל הלל לא הוסיף לומר לו שהוא חושש שארגון שחרור עולמי ישתלט על התפקיד כראות עיניו. חשוב שאדם כמוהו, אכפתי, שומר מצוות, תמיד יהיה בתפקיד הרגיש הזה.

וניצן, ללא ספק, מוכיח שהוא ראוי.

*

מילאן הגיע לארץ תוך פחות מיממה, הוא השתתף בפגישה הסודית, בה הם חתמו על מסמכים רבים שהכניסו את ניצן הררי בתור שותף וגיבוי לנתנאל הלל.

ניצן אמר דברי תורה, הוא שתן לחיים ולחצו ידיים, וניצן נסע משם לביתו של בנימין אבני, מראה לו את המסמכים החתומים המוכיחים שהוא הופך להיות סגן המנהיג של האנרכיה, תפקיד חסר סמכויות, אבל עם פוטנציאל עצום, אם רק יצליחו לעקוף את כל הסייגים שמילאן ונתנאל הלל הכניסו להסכם.

*

בנימין אבני הביט לניצן בעיניו ואמר בקול נמוך אך ברור: "מדובר בהסכם מעולה, ניצן, למרות שהוא נראה לך חסר חשיבות, אנחנו נצליח לדלג מעל כל המכשולים שהוכנסו לתוכו, אתה המנהיג הבא, אתה תהיה החתן של יעל גפנר, אתה הלוחם המצטיין של הארגון, ואפילו תזכה להיות המנהיג העולמי, אין ראוי ממך".

ניצן נע על מקומו ושאל כעבור רגע: "אתם חושבים לפגוע בגרץ? אתה יודע שזה לא אפקטיבי, הם הכניסו להסכם סעיף שמבטל את המינוי שלי אם קורה לגרץ משהו רע".

בנימין אבני סקר אותו קלות ואמר לו בחיוך: "לא, אנחנו לא פוגעים באיש, אין לנו סמכות עליונה ליטול חיים, אנחנו יכולים לגרום לאנשים לוותר בכוחות עצמם על התפקידים שלהם".

ניצן הביט לבנימין אבני לתוך עיניו, הוא אהב אותו והעריך אותו, בנימין אבני אדם מקסים שרוצה לעשות טוב, אבל איזו תחושה עמומה אמרה לו שיש בהשפעה של אבני עליו משהו שגוול ממנו עצמאות.

הוא לא מצליח להתנתק מהקסם הזה, חש כבול ומוגבל, ורוצה כל כך לחזור להיות אדם חופשי.

*

למחרת לא קרה כלום, גם בחדשות לא כתבו דבר, ולא דיווחו על אירוע טרור שסוכל.

רק מוהמד כתב: "הפעולה נדחתה, זה לא התאים לתאריכים בקוראן, נמצא תאריך מתאים יותר".

היא התנשמה עמוקות, יש יותר מסיכוי שמישהו במשטרה או בשרות הביטחון דיווח להם על המידע שהעבירה.

האם אי אפשר לסמוך על שרות הביטחון במדינה? או שמא היא מדמיינת?

"למה יש לך את הסמל של הציפור?" הוא נשאל על ידי אחד מחבריו.

מוהמד השיב: "זה סמל של ציפור טורפת, אני אוהב את זה".

ובכל זאת, בפעם הבאה שנכנסה לפרופיל של מוהמד נוכחה לראות שהסמל של העיט הוחלף בדגל פלסטיין, והרמזים הברורים הוחלפו לרמזים עמומים, חלשים, כאלה שרק ממלאים את הלב במורך גדול אבל אין בהם הוכחה ולא כלום.

*

המגשרת היתה נחמדה ומבינה, אבל גם חמותה השתתפה בדיון וזה היא משפיל ובלתי נסבל.

חמותה יודעת לדבר, יודעת להקשיב, יודעת לייצור מצג של שכנוע בצדקת עמדתה.

רבקה הבינה שהדיון יקבל הטיה ברורה עוד לפני שהחל, ההפסד שלה נרשם עוד לפני שפתחה את פיה לדבר.

"הבית הזה הוא של הבן שלי, גם אנחנו השתתפנו ברכישת הדירה", אמרה חמותה בקול נעים ורך, היא לא נראתה כועסת, הרוגע שלה היה מטעה.

"רבקה היא כלתנו האהובה והיקרה, היא אישה טובה, אבל מסך לא ייכנס לבית של מוטי, אנחנו דורשים ממנה להוציא את המסך ואם לא – שתעזוב את הבית יחד עם המסך ותאפשר לבני ולילדיו לחזור לשגרת חיים".

"הם גם ילדי", העירה רבקה בזעף.

"נכון, אף אחד לא שלל ממך את הזכות לגדל אותם", אמרה אמא של מוטי, "המסך הוא מה שמפריע, אנחנו מאוד מעריכים אותך ומשוכנעים שאת האמא הטובה ביותר", ניסתה לרכך את דבריה, או שמא לעשות רושם טוב על המגשרת? רבקה לא היתה בטוחה.

"מה דעתך הרב מוטי?" פנתה המגשרת למוטי, שענה מיד, בלי להביט לכיוונה של רבקה: "אני בדעה אחת עם אימי, רבקה צריכה להוציא את המסך מהבית".

”או לצאת בעצמה”, העירה החמות.

ומוטי החרה-החזיק אחריה, ”אם היא בוחרת במסך על פני בית רגיל, זה מוכיח עד כמה היא רחוקה מאורח החיים הקודם שלנו”.

רבקה חשה שסומק עז מציף את פניה: ”אתם בכלל יודעים איזו שליחות אני עושה? אתם בכלל קולטים שאני מצילה נפשות? שעליתי על משהו גדול שצריך תיקון? איך אתם מדברים?” קראה בקול לא לה.

מוטי ואמו החליפו מבטים מהירים.

”השליחות העיקרית שלך, רבקה, היא לגדל את ילדיך לתורה. אם תרצי אני מוכנה שתשימי את המסך אצלי ותבואי מידי פעם לטפל בשליחויות שלך”, אמרה החמות.

”מדובר בפתרון מעולה, רבקה”, אמרה המגשרת, ”מה את אומרת?”

”אני אומרת שכרגע, במצב שנוצר, זה לא מתאים לי, יש לי סיבה למה אני צריכה את המסך. אם מוטי רוצה אסביר לו מה קורה ומה המצב שנוצר”, השיבה, לא פונה למוטי באופן אישי בכוונה, היא חשה עדיין כעס עליו.

ההתנהלות שלו ממשיכה להיות אטומה, כמה היא יכולה לשאת?

”אז מה החלטת? את רוצה לעזוב את הבית?” שאלה חמותה, ”זה יכול להקדם לכיוון גירושין, את יודעת”.

היא שתקה רגע ארוך.

האמת שאין לה לאן ללכת.

בית הוריה בעיר אחרת, הבית קטן עבורה, יהיה לה קשה לעזוב את ביתה המרווח.

אולי לבית של דודה חנה?

היא נאנחה לעצמה, הבחירה היתה קשה.

מצד שני, היא כועסת על מוטי, מוטי כועס עליה, איך אפשר לחזור ככה, בלי לעבור תהליך של הבנה שהוא לא היה בסדר?

האם היא יכולה לוותר על המסך?

לשכוח ממוהמד ברגות ומתוכניותיו הטרוריסטיות? להפסיק לעקוב אחרי רמזיו?

לא לנסות לפענח את סוד העוף הדורס בעל העין האחת?

היא סקרה את הנוכחים, חשה שהיא צריכה להירגע.

"שמעתי מה שיש לכם לומר", מצאה את עצמה אומרת, "זה הבית שלי, כדי לגרום לי לצאת תצטרכו להביא צו בית משפט". היא חייכה לעצמה בניצחון, לא תיתן להם לרמוס את כבודה, "מצד שני, אני מכבדת את הרצון שלכם להוציא את המסך מהבית, למרות שלא מסכימה עם הדרך האלימה", הוסיפה לומר, וואו, מאיפה יש לה אומץ לדבר ברהיטות שכזו?

היא סקרה ביציבות את פניה המתפלאות של חמותה, ואת פרצופו ההמום של מוטי: "קצת עצוב לי שלא ביררתם לכמה זמן המסך נכנס, ולא דנתם אותי לכף זכות", אמרה, "למסך יש תועלת לפעמים, ואני להבנתי עוסקת בעבודת קודש שלא אוכל לפרט כרגע, בכל מקרה, אני מתפללת ומקווה

שבזמן הקרוב אוכל לומר לכם שהמסך יצא מהבית כי סיימתי את שליחותי מולו", היא קמה ממקומה ובהליכה זקופה יצאה מהחדר, ירדה למטה ורק אז אפשרה לדמעות לשטוף את פניה.

זה היה קשה, היא לא רגילה לדבר ככה, מעולם לא חשבה שתוכל להעביר מסרים בצורה כזו, מסתבר שהמצוקה מוציאה מהאדם איכויות שלא ידע שקיימות בו.

הרוח הקלה שהיתה בתחילת הערב, התחזקה לפתע, כמו משתתפת עם דמעותיה שזלגו ללא מעצור, קריר היה, היא נשאה עיניים לעבר חלון ביתה של המגשרת, רואה צלליות של הנוכחים עדיין ישובות ומשוחחות.

על מה הם דנים עכשיו?

ואיך שמוטי לא ירד בעקבותיה, לא ניסה לשמוע אותה, לדבר, לבקש סליחה?

האם הנתק ביניהם היה כה עמוק כל השנים?

האמנם רק ברגעי משבר ניתן לראות עד כמה הפערים ביניהם אינם ניתנים לגישור?

היא שבה לבית, מבינה שבזמנים אחרים היתה נלחמת שילדיה ישובו לבית.

כעת – היא במלחמה אחרת.

ארגון סודי, עתיק, שמתנהל גם ברגעים אלו, מאיים על שלוותה, היא צריכה לנסות למצוא מידע נוסף על ארגון האימוטישימי.

פרק 23

האדם שהגיע לראות את פסל הדרקון, היה נשוא פנים, זקנו ארוך ולבן וקסקט שחור על ראשו, עיניו היו רציניות. הוא עמד מולו, הבעת פניו הביעה סערה וכעס. הוא אמר בקול גדול: "חובה לזרוק את הפסל למעיין, להטביל אותו מכל הטומאה שלו, בוא נלך לזרוק אותו עכשיו!" חמיו התלווה לטקס הדתי בו הם יזרקו את הפסל למעיין ויסירו ממנו את הכישוף.

האיש אמר פסוקים בקול והשליך את הפסל למים. אדוות קלות נוצרו במים, הם החלו לגעוש אט אט, מייקל חש שהוא מחוויר ופסע מספר צעדים לאחור. כעבור מספר רגעים נראה קצהו של יצור מופיע מהמים, היצור התברר כמפלצת דרקונית ענקית שעלתה לאט מהמים ופערה מולם פה ענק, שואגת מולם.

"מה עשינו?" מייקל תפס את ראשו בין ידיו וזעק בקול לא לו, "תראו את המפלצת הזו".

רגב ליטמן נראה חיוור ורועד, הוא ניגש לדרקון ודחף אותו בכוחות לא לו לכיוון המים, "הרב, חייבים לעשות משהו", קרא בקול צרוד, "תראה מה

קרה פה, זה לא הגיוני, עזור לי”.

האיש ניגש לדרקון וסייע לדחוף אותו לכיוון המים, הדרקון צחק צחוק קולני ופער את פיו הענק, קול צחוקו הדהד במרחבים הריקים סביבם, מייקל נשא את רגליו והתחיל לברוח, הוא ברח וברח, שומע את הדופק שלו ההולם בפראות.

הוא עצם את עיניו בחוזקה, וכשפתח אותן ראה פסי אור דקים נכנסים מבעד לתריסים המוגפים בחלקם, אור הבוקר.

כל זה היה חלום?

מה פשרו?

נתון תחת הרושם הכביר של החלום המיוחד החליט ללכת לשוחח עם רב בית הכנסת בו שמע את השיעור לאחרונה.

בסיום התפילה, הוא עמד מול הרב וסיפר לו על פסל הדרקון, הרב השיב ואמר לו שכדאי להשמיד את הפסל.

”אני לא מסוגל לעשות זאת, וגם חמי לא מסוגל, יש לפסל הדרקון כח חזק, אולי כישוף, שמונע ממני לנתץ אותו”, אמר מייקל בצער, ”אני חושב לזרוק אותו לפח אבל חמי טוען שצריך להשמיד אותו לפני שזורקים, מה כבודו אומר?”

”אני חושב שעצם העיסוק המוגזם סביב הפסל הוא לא רצוי”, אמר הרב, ”בכל מקרה סקרנת אותי, אני רוצה לבוא לראות את הפסל, אולי הכח המסתורי שמונע ממך לשבור אותו, לא יפעל עלי ואצליח לשבור אותו”, הרב חייך, מעולם לא תיאר לעצמו שפסוקי התורה על הפסלים יתגשמו

מול עיניו באופן מעשי.

מייקל הגיע לבית וסקר את הפסל.

"למה אני לא מצליח לשבור אותך?" שאל אותו בקול רגוע, נזכר בחלום האימתני שנראה לו כעת קליל ובלתי מזיק.

הטלפון צלצל, "תקשיב לי, מייקל, אני יודע מה לעשות עם פסל הדרקון, כך שלא יזיק לנו אף פעם. קיבלתי כעת מידע ברור: יש צורך ללכת לשדה רחב ריק מאנשים, לחפור ככל שנצליח, עדיף לפחות לעומק של 10 מטר, ולהטמין שם את הדרקון. כך נתפטר מהפגע הרע הזה, שמעתי זאת מאדם שיש לו ידע פנימי מכתביו של הוגו כריס פוטוס, הוא כמובן לא יודע דבר על הדרקון שברשותך. מתי תרצה לחפור את הבור ולהטמין את הדרקון?"

מייקל חשב לרגע, "צריך לבוא לכאן רב, שישבור את הפסל, זה גם בסדר?"

"לא, אסור לשבור את הפסל", הזדעק חמיו, "חבר שלי אמר שאסור, שאלתי אותו! יש בפסל קללה! נטמין את הפסל עמוק באדמה, שכרתי כבר כלי עבודה וטרקטור עבור זה".

*

היא פתחה את הרשת החברתית בוצבוק, כבר למדה איך העניינים שם מתנהלים: כל משתמש נקרא יוור, הוא יכול לפתוח פרופיל אישי בו הוא מציג את עצמו, רוכש חברים, הם יכולים להגיב, הוא יכול להסתיר את מה שהוא כותב ולהציג רק לחבריו, ויכול לשתף את העולם כולו.

על המסך מוצגים פוסטים, מאמרים, לפי העניין של הצופה, כפי שבוצבוק מזהה על ידי בינה מלאכותית, האלגוריתם.

מול רבקה הופיעו תכנים מגוונים, היא צריכה רק לבחור.

ויש גם שורת חיפוש, היא יכולה לכתוב אימוטישמי, רק שהיא חוששת, חוששת שמא הארגון עוקב אחרי מי שמתעניין בו, או אולי לא?

במקום לכתוב בשורת החיפוש את שם הארגון, החליטה לכתוב באופן כללי: "כת סודית".

מידע רב הוצג לפניה, ושטף את המסך, היא צריכה רק לקרוא ולהחליט מה נראה לה אמת ומה נראה לה זיוף, זו מלאכה קשה.

היא צריכה לקרוא טונות של חומר, לסנן המון קונספירציות ומידע שיכול להיות מטעה, ולנסות לבנות תמונה שתספר לה את סיפורו של הארגון, ואת מטרתו.

ומה הקשר של ארגון הטרור של מוהמה, או שמא אין קשר?

"רני ושמחי בת ציון", הופיע מולה פסוק שנכתב באחד הפרופילים.

היא שאפה את המילים אל קרבה, פסוק נוסף הופיע: "אל תשמחי לי אויבתי כי נפלתי – קמתי".

"גם אני נפלתי ואני אקום", מלמלה רבקה לעצמה.

נכון שהכל חשוך כרגע, אבל אני יכולה, אני יכולה לצאת מהמצב הזה, בו אין לי נפש חיה, לחיים טובים יותר.

גם אני יכולה להיקרא 'בת ציון', אמרה לעצמה, הפסוק מדבר גם אלי.

פרק 24

הרב הגיע בשעה היעודה, ומייקל התלבט אם לספר לו על דבריו של חמיו, הוא החליט לספר, הרב ביקש לראות את הפסל.

הוא בחן אותו ואמר: "תקשיב לי מייקל, בוא נצא לדבר בחוץ".

הם יצאו לחצר, והרב אמר: "אני מבין שיתכן שמדובר כאן בסתם פסל וסתם סיפור, אבל יתכן שיש כאן סיפור יותר משמעותי. בוא ננסה לשבור את הפסל ונראה".

"אני לא מסוגל לשבור אותו", אמר מייקל, "מרגיש הרגשה מוזרה".

"אולי אני אנסה לשבור את הפסל הזה, בוא נראה מה יקרה", הציע הרב.

הוא נטל פטיש וסגר את עיניו, מלמל פסוק בגנות עובדי האלילים והטיח את הפטיש החזוקה, עוד מכה ועוד אחת.

הפסל נשבר אט אט, חושף קופסת פלסטיק עם חוטים.

"מה זה?" מייקל נרכן מעל הקופסה, הרב משך בכתפיו, "אין לי מושג, מייקל, מה זה נראה לך?"

"אברר". אמר מייקל בקול מוזר.

"אני מציע לך לחשוב בהגיון מדוע הפסל הגיע אליך? מי שלח אותו? מה המטרה?" שאל הרב.

"ניסיתי לחשוב, התייאשתי". אמר מייקל.

"אוקי, אמרת שחמיך הביא מידע שצריך להטמין את הפסל באדמה", אמר הרב, "ממי המידע? אולי זה ישפוך אור על השאלות", הוסיף.

"בנוסף כדאי שתיקח את הפלסטיק הזה לאנשים שיכולים לפענח מה זה. לאיזו מטרה זה נועד? אולי ככה נהיה חכמים יותר".

"חמי רוצה שאטמין את פסל הדרקון באדמה".

"תתקן אותו בחזרה, מייקל ותטמין אותו ללא הקופסה. את הקופסה תיקח לאנשים שמבינים בתחום הזה, אולי נהיה חכמים יותר, בינתיים תנסה לפענח מדוע דווקא לך העבירו את החבילה, ומה פשר החשש שיש לך לשבור את הפסל? האם מישהו הכניס בכך את הפחד הזה?"

מייקל נאנח, הוא היה רוצה לפתור את התעלומה, לו רק יכול היה.

תעלומות רבות מסתובבות בעולם. רבות מהן לא זכו לפתרון. למה לו לחשוב שדווקא הוא יצליח לפענח את התעלומה הזו?

"מה מיוחד בך?" עזר לו הרב לחשוב, "אולי העובדה שאתה חתנו של חמיך

שלפי דבריך ירא מסמל הדרקון? אולי המטרה של הפסל היא להיות מוטמן האדמה?"

"אבל מדוע?" שאל מייקל בתחושת מצוקה.

"תברר את זה מול חמיך, תיקח ממנו את רשימת האנשים שחוששים מסמל הדרקון, ותברר למי מהם או מקרוביהם יש פסל דרקון ומה הם התבקשו לעשות בו".

"אתה חוקר נהדר", חייך מייקל חיוך חיוור, "תודה הרב, אולי באמת כדאי לברר מה המטרה של כל זה?"

*

בבוקרו של אותו יום היא הכריחה את עצמה לצאת ללימודים.

זה חשוב לה, השהיה הרבה מול המסך כשהיא כל כך בודדה, לא אמורה להיטיב עימה, היא חייבת להיות בחברת בני אדם, ללמוד דברים חדשים, ואולי גם תצליח להגיע לפתרון מניח את הדעת ולהעביר את המשא הכבד הזה ששמו מסך – הלאה, ולהפטר ממנו, לשוב לחיים נורמטיביים.

"גם ככה לא היו לך חיים נורמטיביים לפני זה", אמרה לעצמה, "התגובה של מוטי מוכיחה זאת".

היא הופתעה לראות בלובי של הקמפוס דמות מוכרת, לא חביבה עליה במיוחד.

הדמות ניגשה אליה בצעד קליל והגישה את ידה ללחיצה, "רינת שרמן, מגשרת", הציגה את עצמה, "זוכרת שהייתם בביתי? נשלחתי לומר לך כמה

דברים”.

רבקה הביטה כה וכה במבוכה.

”נצא לשוחח מחוץ לקמפוס?” הציעה בקול שהיסוס ניכר בו.

”מקובל עליי”, אמרה רינת והחלה לפסוע לכיוון היציאה.

”את יודעת”, אמרה לאחר שישבו על ספסל בגינה האחורית, ”ההתנהלות שלך מול חמותך ובעלך היתה בלתי מתקבלת על הדעת, כך לא מתנהגים כשבאים לגישור. חמותך שילמה כסף רב עבור המפגש הזה, היא קיוותה לתוצאות כלשהן, את לא יכולה לצאת באמצע, כי השיח לא נאה לך. זו התנהגות לא אנושית ולא מקובלת”.

רבקה סקרה אותה קלות, מחשבה מהירה חלפה בה, ’אולי בגלל שרינת מגשרת אין שלום בעולם’. חיוך קל הופיע על פניה.

רינת הזעיפה פנים, ”תקשיבי, רבקה, אמרתי לחמותך שהשלב הבא הוא לפנות לבית דין, את לא יכולה להשתלט על הבית בלי לתת תשובה מניחה את הדעת”.

רבקה שתקה, רגש עז הציף אותה. מבטו האטום של מוטי הופיע מולה, חמותה המנותקת... באמת? גם רינת מצטרפת אליהם? מה קורה כאן? היא הנורמלית היחידה בכל הסיפור הזה?

מה קרה לאנשים בעולם?

”תקשיבי, רינת היקרה”, ההיסוס והפחד נעלמו מקולה, ”הכנסתי את המסך לבית לזמן מוגבל כחלק מהלימודים שלי בקמפוס הזה, המנהלת

ביקשה ממני באופן אישי לעשות לה טובה. התגובה של מוטי היתה בלתי פרופורציונלית. הוא כל היום עובד, לומד, כל הכבוד לו, את לא חושבת שגם לי יש אמירה, שגם אם אני טועה אני יכולה לתקן?"

"את לא מודה שזו טעות ולא הבעת רצון לתקן, את ממשיכה להתעקש כמו פרד!"

"את נגד מסך? יש לך מסך בבית?" שאלה רבקה.

"אני לא נגד מסך, יש לי בבית כמה מסכים", אמרה רינת.

"נו, ו...?"

"אני לא באה באופן עקרוני לדבר איתך על שימוש במסכים, זה דור של חופש וכל אדם בוחר את בחירותיו, שיש להם מחיר, אני באה לדבר איתך על זה שהפרת את הקודים החברתיים והמשפחתיים, שחשובים לחמותך מאוד", הסבירה רינת, "לשם הדוגמה, גם לי יש כללים מסוימים במשפחה, בהם נגמר החופש מבחינתי, ואם מישהו עובר עליהם הוא יוצא מהמשוואה. אצל חמותך מדובר בהתנגדות קיצונית למסכים, את צריכה לכבד אותה".

רבקה שתקה, "גם אני מתנגדת לשימוש במסכים", אמרה לבסוף, "אני יודעת וכעת גם מרגישה, שמסך זה דבר לא ממש חיובי. הוא משתלט על סדר היום, הוא גורם לאנשים לנדוד הרחק מעצמם לעולמות לא להם, הוא מסיח דעת מהחיים הפשוטים והמלאים, הוא בטח גם גורם לריחוק חברתי. ובכלל, דעת תורה לא מסכימה ולא נוחה עם המסך".

"מצד שני, יש במסך גם דברים טובים מאוד, שלא ניתן להתעלם מהם", אמרה רינת, "המסך מקרב בין אנשים, מלמד אותנו להיות רחבי אופקים, הוא עוזר למנוע שעמום אצל אנשים בודדים יותר או פחות. המסך זה כלי

נהדר”.

”אני לא רוצה להתווכח איתך אם המסך באמת כלי כל כך נהדר. אבל אם האנשים שיש להם מסך מדברים בערגה על החיים הטובים של פעם, זה אומר שהטכנולוגיה יצאה מפרופורציה, וצריך לחזור לעצמנו, לחיים פשוטים יותר”.

”נו, אז תחזרי לעצמך, רבקה!”

”אתם מסרבים להבין שזה זמני, אני תיכף חוזרת לעצמי. אני כרגע בתפקיד”.

פרק 25

ניצן נראה לא כרגיל, מעט נסער, "תקשיב לי נתי, אני צריך את עזרתך, אתה מוכן לסייע לי?"

"כמובן, מה אוכל לסייע?"

"אני חבר בארגון השומר החרדי, אתה מכיר את הארגון הזה?"

"ארגון שמתנגד להתבוללות ולמיסיון?"

"נכון, הם ביקשו ממני לבוא לסייע להם עם חבילה חשובה שיכולה להציל יהודי משמה, רק שאני לא יכול ללכת לשם, אתה מוכן לעשות את זה עבורי?"

"כמובן, בשמחה".

"בכיכר התקומה, היום בשעה שתיים עשרה בלילה, תיקח מהם חבילה יקרה, אני שולח מונית שתיקח ותחזיר אותך, תודה לך גריץ".

הוא ילך היום לכיכר התקומה, ניצן מפתיע אותו. הוא הופך להיות אדם אכפתי וצדיק יותר ויותר. כל הכבוד לו שהוא ככה מתעניין בעולם היהודי.

אבל לפני כן עדיף שילך לראות את המבנה שהממשלה הקצתה עבור חסרי בית, בירושלים.

זה חשוב לו, לראות את האנשים שפגש, להיווכח שהם מתחילים לחיות חיים מסודרים, להיות בטוח שהתפקיד שלו מבוסס, שהוא יכול לבקש בקשות וראש הממשלה מבצע מיד את הוראותיו.

מנחם לחץ את ידו, הוא נראה שונה, פחות מיואש, "זה יותר טוב מכלום, נתי, היו כאן התנגדויות מצד השכנים, דיברתי איתם והסברתי להם שאנחנו לא אנשים מזיקים, סך הכל להיות חסר קורת גג במדינה בה מחירי הדיור מרקיעי שחקים זה לא מופרך, זה קורה. אנחנו אנשים מרקע רגיל, נורמטיבי, לכל אחד יש סיפור".

נתי סקר בעיניו את המבנה תוך כדי שמנחם המשיך להסביר לו: "זה הולך בצורת חדרים אישיים לכל אחד, יש כאן אב בית, מצלמות בכל מקום, תחזוקה של כביסות וניקיון שוטף, לרוב מצד דרי המבנה שמקבלים כסף עבור זה, שאר החדים כאן יקבלו תוכנית שיקום כלשהי, שתסייע להם להגיע לחיים יציבים יותר".

נתי החל להתקדם, דרי המבנה סבבו אותו, אומרים לו תודה ודברי הערכה.

המבנה היה בעבר מוסד לימודי וננטש עם הזמן, כעת לאחר שיפוץ זריז הוא הוכשר להיות בית מחסה, תוך הבטחה שהתנאים בו ישופרו בהמשך.

בסיום הביקור אמר לו מנחם: "שמחתי לשמוע שהחוק לכתובת ספר עבר, הרגשתי שזה עבורי, נכון? חשבת עלי? זו היתה מחווה נהדרת".

נתי חש כיצד הוא התבגר, הביקור לא גרם לו לתחושת אי נוחות, הוא לא חש מבוהל, רק הבין לפתע שכל אחד מגיע לאן שהוא מגיע, כי זה המסלול הפרטי שלו.

הוא גם לא חש מבוהל או מתנצל או מרוחק מול האנשים שמתגוררים בבית המחסה במקום ברחוב, מבין שזה המסלול שלהם, מבין שהם אנשים נורמטיביים שהגיעו למקום הזה, כי התפקיד שלהם לזכות לצמוח ולהתקדם – דווקא מהמקום הזה.

*

“אתה ניצן?”

“אני שליח של ניצן”.

“אוקי לא משנה, קח את התינוק”.

“התינוק?”

“כן, התינוק הזה. קח אותו. יש כאן פתק שמסביר הכל. ותשתדל לא למשוך תשומת לב”.

החבילה הייתה עטופה. ראשו של העולל, זעיר ורך, כהה עור, הציץ מתוכה. הוא ישן בנחת. פניו רגועות ושלוות. נתי חש פריץ של רוך כלפי היצור הזעיר הזה, מתי בפעם האחרונה החזיק תינוק כל כך קטן?

המונית המתינה לו בצד הדרך. האנשים הלכו משם במהירות, כאילו לא רצו להיות עדים לדבר. הוא רק לא לקח בחשבון - מדובר במקום המתועד ביותר בעיר. מצולם מכל זווית אפשרית.

*

הוא נכנס לבית כשחבילה בידו, והניח את התינוק בזהירות על הספה, במאוזן. זה לא נראה לו בטוח מספיק, אז קירב את שתי הספות זו לזו, שיגנו עליו מנפילה.

הפתק היה מונח בתיק שהכיל מוצרי תינוק בסיסיים. הוא פתח אותו:

שלום לך,

אני אמא של התינוק. אביו רוצה להעביר אותו על דתו.

אנא, שמור עליו כדי שיישאר יהודי.

תפנה לשב"כ ותבקש עזרה. ייתכן שתראה אותי מתראיינת ובוכה - זה רק למראית עין, כדי שאביו לא יחשוד בי.

אני ממשפחת אצולה ורוצה להישאר יהודייה.

נקבע להיפגש בעוד חודש, תביא לי את התינוק. עד אז אתגבר על הסכסוך מול אביו.

תודה רבה.

נתי חש סערת רגשות ששוטפת אותו. דווקא עכשיו, כשהוריו נאלצו לברוח ואמו אינה לצדו - איך יידע לטפל בתינוק כה קטן? מי יכוון אותו?

הוא פנה לרובוט.

”היי, רוברטי”.

”שלום לך, הוד מעלתו, מלכי”.

”אני צריך עזרה. מישהו הביא לי תינוק לשמור עליו, ויש פתק שצריך להחביא אותו מאבא שלו... כדי שיישאר יהודי”.

”סיפור מוזר, מלכי”.

”כן, אני יודע. מה עושים?”

הרובוט כתב מיד:

”יש על התינוק מכשיר מעקב. זה יכול להיות בצורת כתם לידה מזויף. בדוק מתחת לצמיד הלידה, נסה להסיר בעדינות את הכתם. הנח את השבב במקום יבש, למשל במגירה”.

נתי, או בשמו המלא נתנאל הלל, הופתע לגלות שהרובוט צדק. לא היה לו זמן למחשבות – והרובוט כבר המשיך:

”כעת אני יואב, שר הצבא של דוד המלך. נעבור לדבר בשפת קוד”.

נתי הביא דף חלק. הפנס שעל הרובוט הבהב ויצר עליו סימנים – קוד חזותי בשפה שסיכמו ביניהם.

נתי פתח מגירה והוציא ממנה את הדף עם פירוש הסימנים.

”אתה צריך לעזוב, עכשיו.

אל תיקח איתך שום מכשיר אלקטרוני.

ברח עם התינוק למקום שאף אחד לא יחפש אותך בו.

תשאיר גם אותי כאן.

אל תשתמש במוניות או באוטובוסים.

תמצא כלי תחבורה אחר. תיעלם”.

*

היא שמה לב לדבר אחד מעניין: כשהיא לבד בבית היא יכולה להיות יותר זמן מול המסך, הילדים בידיים טובות ביותר, אצל חמותה, והיא כאן, עם הרבה זמן פנוי ורצון לפענח מה קורה כאן, מה פשר הסמל הזה של העוף הדורס, מה הטרוריסט מתכנן ככה בריש גלי, בלי שאף אחד יעצור אותו.

השיחה שלה היום מול המגשרת, עדיין הדהדה במוחה, שבכי משפטים, רעיונות. היה לה טוב על הלב לדבר עם מישהי בפתיחות כזו על המצב. היא לא היתה צריכה להסתיר, פשוט לשוחח.

רק לאחר שהמגשרת הלכה הבחינה עד כמה היא בודדה.

מעולם לא היתה טיפוס חברותי מידי, אבל השנים שחלפו הובילו אותה להשקיע בבית, במוטי, בילדים, בעולם שבנתה לעצמה, ולשכוח את התחום החברתי.

או שמא אין לה כלים אמיתיים להתיידד עם נשים אחרות?

בהמשך היום לאחר שהמגשרת הלכה לדרכה, בחנה את הנשים שלמדו איתה.

היתה את הסנובית, ואת זו שנראתה שונה מעט, היו שם צמד ידידות שחברותן האמיצה עוררה קנאה, והיתה שם את זו שנראתה מרוחקת מכונסת בתוך עצמה, אחת שאומרת בדיחות ומרימה את מצב הרוח, ועוד אחת שהזכירה לה את עצמה. ועוד ועוד דמויות. לכל אחת היא נתנה כינוי ותיג, אוטומטי. הן היו רחוקות כל כך ממנה, מעולמה.

כנראה שאין בעולם כולו מישהי שתוכל להיות ידידה שלה, הן שקועות בעצמן, היא שקועה בעצמה, מה יוביל אותן להתיידד או לרצות להכיר זו את עולמה הזר של האחרת?

כעת מול המסך, לאחר כל היום הארוך שעבר עליה, לצד צלחת עם תירס מקופסת שימורים, הופיע לפני רבקה פרופיל עם האמירה המוכרת כל כך: "הלל אומר, הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה". המילים היו מוכרות, אמנם, אבל היא קראה אותן הפעם בתשומת לב, בוחנת את המשמעות שלהן.

דווקא כעת, כשהיא בתוך תחושות סותרות, היא הבינה באותו רגע שיש לה חשיבה חברתית לא נכונה.

העמיתות שלה מהמכללה הן לא 'סתם'. היא לא יכולה לתייג אותן על פי אופי או מראה חיצוני, הן בעצם בריות שצריך לאהוב אותן כי הן קיימות, הן ברא אותן ומחייה אותן, גם החסרונות וגם היתרונות שלהן הן קסם אמיתי של הבריאה, הן מושלמות כל אחת בדרכה, בדיוק כמותה גם הן צריכות להילחם על דברים שחשובים להן, גם להן יש דאגות או מחשבות

או אתגרים, לכל אחת יש תיק שהיא סוחבת מילדות, וכל אחת נלחמת את המלחמה שלה, הפרטית, בתוך עולם דוהה, תובעני, ומעט מבלבל.

המחשבה החדשה הציפה אותה באהבה אמת כלפי כולן, היא שמחה לחוש זאת, את האהבה הזו, וחשבה מה יקרה כשתחזור למציאות, לחשיבה האחרת, המפלגת, המתייגת.

כשנכנסה לפרופיל של הטרוריסט, מתוך הרגל, כל המחשבות הטובות נעלמו במפתיע, היא נותרה קפואה למספר רגעים.

קורי עכביש בתוך מסגרת, עם כיתוב באנגלית, בעברית ובערבית:

“הספירה לאחור החלה, אחרית הימים בפתח”.

פרק 26

לברוח עם התינוק, לאן?

הוא מיהר לעטוף את הקטן שנם בשלווה, מתפלל שלא יתחיל לבכות. לאן ילך? אולי ינסה להשאיל קולנועית מגברת בן עמי, אבל איך יחזיר לה אותה?

רוברטי אמר לא לנסוע במונית, לא לעלות לאוטובוס. אז הוא יתחפש, ילך ברגל. יעשה סיבוב סביב השכונה. יצעד לעבר כיוון כלשהו - בתקווה שמשמים ינחו אותו בדרכו.

התינוק זע, פלט קול שנשמע כמו התחלה של בכי. נתי פשפש בתיק. היה שם בקבוק סטרילי עם חלב. הוא מיהר להשקות את התינוק, ואחר כך יצא מהבית.

יש שביל צרדי שמוביל לקצה השכונה. משם אולי ימצא כיוון.

הוא לבש בגדים שמצא בארון - בגדים ששיוו לו מראה שונה. שפתיו לחשו

פרקי תהילים. הוא החליף את כל בגדיו, כולל נעליו. ואז ניגש למכשיר.

”האם יש עליי או על התינוק מעקב כלשהו?”

”המקום נקי ממכשירים ומעקב”, הייתה התשובה.

הוא הניח את התינוק בתנוחה נוחה בתוך צידנית מרופדת, ופסע החוצה בצעד קל - שומר על קשר עין עם היצור הקטן והמתוק.

זמן רב צעד ללא מטרה. רגליו הוליכו אותו לשכונה מוכרת, לעבר נחלאות.

ביתו של הרב ראובני כאן בסביבה.

תחושת חוסר נעימות עלתה בו. בטח הרב כועס עליו, כיצד יבוא אליו בלי שביקש סליחה על מה שהיה.

הוא מרגיש כל כך גאוותן ושחצן, ביום הפגישה עם האחיינית של הרב ראובני, נפגש עם יעל גפנר ואף סגר וורט. נזכר איך הרב ראובני התחנן אליו, זו לא היתה אשמתו, אבל הרב חושב שזה כן.

איזה בושות.

מצד שני אין לו ברירה אחרת, זה המקום היחידי שהוא יכול לגשת אליו. כמו בתחושת דה ז'ה וו פסע שוב על מרצפות האבן הגדולות, וביד רועדת נקש על הדלת.

הדלת נפתחה בידי הרב ראובני. הוא הביט אליו בשתיקה, עיניו העידו על

הפליאה הגדולה שחש.

נתי שלח מבט מהיר אל התינוק הנם בשלווה בסל שבידו, מבין בחיך שהפליאה של הרב תגבר ברגע שיבין מה הוא מחזיק בידו.

”כנס, נתי”, אמר לו הרב בקול חביב.

נתי נכנס לבית והניח את הסל בזהירות על הכיסא, שולף מתוכו את התינוק הנם ברוגע.

הרב ראובני סקר אותו ולא אמר דבר, נתי הבחין שהוא אחוז תדהמה.

”שב נתי”, אמר הרב בחלוף רגע, ”ספר לי מדוע באת הנה ומי הקטן?”

נתי סיפר לו בקצרה, הרב נאנח ואמר, ”חכה כאן, אגיש לכבודו כוס משקה ונשב נשוחח, חכה, אבקש מרעייתי לפתוח עריסה, הוא צריך ציוד, בגדים, מזון, טיטולים, נראה מה אפשר לעשות”.

נתי הנהן קלות

זה חסר אחריות לתת לו, בחור צעיר, לשמור על תינוק, ולא משנה איזה סיפור תמוה עומד מאחוריו.

יש מספיק אנשים, שהם אינם הוא, שיכולים לטפל בקטן הזה.

הרבנית ראובני, בלי לשאול שאלות, הביאה עריסה וסידרה בה מצעים תואמים.

”כיצד הבאת אותו?” שאלה.

”בסל הזה”.

”בסל?” נחרדה, ”זה היה מסוכן מאוד, היה לתינוק נס ששרד”... היא רצתה להמשיך לנזוף בו, אך הרב סימן לה להפסיק.

”עשיתי חורים בסל שיכנס אוויר והסתכלתי עליו כל הדרך לראות שהוא בסדר”, אמר נתי.

הרב חיך ואמר, ”העיקר שהתינוק עכשיו בידיים טובות נתי. יש פתגם ערבי שאומר: יום אסל יום בסל”.

*

היא לא יכולה ללכת למשטרה עם הכותרת הזו, היא כן יכולה.

היא נכנסה לתגובות.

”כפר תשר השלום, 04/09 בקוראן כתוב שזה המועד המתאים, הכל מתקדם כשורה”.

זה תאריך? לפי לוח השנה הלועזי, זה יוצא בשבת!

אם תלך למשטרה הם יעשו משהו לעצור אותם? היכן זה כפר תשר השלום?

היא צילמה את המסך ושמרה את התוכן, מתלבטת אם ללכת למשטרה או אולי לחשוב ששוב מדובר בהתראת שווא, היא לא תיקח סיכון.

אבל אז מישהו כתב: ”הפעולה בוטלה לזמן אחר”.

התגובות שם לא איחרו לבוא, תגובות של זלזול ונאצה נגד העולם המערבי.

זה לא עניין אותה.

כעת היא רק רוצה להתנתק מעולמם של הטרוריסטים, לחפש קצת שלוה, היא פתחה ספר תהילים.

”...גפן ממצרים תסיע תגרש גוים ותטעה... למה פרצה גדרותיה, יכרסמנה חזיר מיער...”. דמעות זלגו מעיניה על הסידור, כעת, לאחר שנחשפה לשנאה תהומית של אנשים, כלפי העם הזה שלא רוצה להזיק לאיש, חשה בכל תוקף את הגלות האיומה.

עד מתי?

פרק 27

החקירה הניבה תוצאות מעניינות, מתוך מכריו של חמיו שמתעניינים במסרים של הוגו כריס פוטוס, רובם קיבלו פסל דרקון, הם או מישהו בסביבתם הקרובה, צירוף מקרים מעניין.

כולם מספרים על ההוראה להטמין את הפסל באדמה, במקום שקט, בעומק של לפחות עשרה מטרים.

מה זה יכול להיות?

בחנויות אלקטרוניקה לא ידעו להסביר למייקל מה פשר הקופסה הזו, שהיתה בתוך הדרקון.

הבעיה שמדובר כאן בסיפור... קצת מטופש. הוא לא יכול ללכת עימו למשטרה, כי הם פשוט ילעגו עליו, ויטענו שמדובר בדמיון מפותח.

המילה 'דרקון' נשמעת דמיונית לחלוטין.

אולי לא יזכיר את פסל הדרקון? מה יגיד להם?

”התבקשתי להטמין באדמה את החפץ הזה, אנא בדקו מה הוא? מה מטרתו?”

המשטרה לא תתייחס, זה חומר לספרי מתח ולא לחקירה משטרתית.

מה הוא יכול לעשות?

הוא ישאיר את הקופסה אצלו, או שמא פשוט יזרוק אותה לים.

מה כבר יכול לקרות?

מצד שני, הוא כן רוצה ללכת למשטרה, לספר להם, לחוש שהוא מילא את חובתו האזרחית.

הם יכולים לצחוק או ללעוג עליו, אבל הוא יחוש שמילא את חובתו.

*

יונית חזרה למכללה?

רבקה הבחינה מיד שמשרדה של המנהלת פתוח ודולק בו האור, היא מיהרה לכיוון המשרד, נתקלת ביונית בכבודה ובעצמה.

רבקה חייכה בהקלה, ”מה שלומך, יונית? המסך עדיין אצלי... חבל שלא הבאתי אותו היום”.

יונית השיבה לה חיוך עייף, ”תודה לך, רבקה יקרה. אני מאוד מעריכה את

כל מה שעשית... תחזירי לי את המסך מחר?"

"אני מעדיפה להחזיר אותו אפילו עכשיו", השיבה רבקה במהירות, רוצה להפטר מהדבר הזה שיושב עליה.

"לא, היום לא. אני יוצאת עכשיו. באתי לכאן רק לכמה רגעים, רבקה. אני חייבת לצאת לבקר את אימי, העבירו אותה לשיקום בארץ. ביום ראשון תחזירי לי את המסך, אתגמל אותך בגדול!"

רבקה סקרה אותה במבט מוטרד שלא נעלם מעיניה של יונית.

"קרה משהו, רבקה?"

"המ... כן, בעלי עזב את הבית עם ילדי בגלל המסך, חמותי כועסת עלי", כשהיא אומרת את המילים הללו היא מבחינה עד כמה המאורעות אינם הגיוניים. למה מוטי עזב? הוא יכול היה לדבר, לשמוע, להסביר...

האמנם המצב תמיד היה כל כך גרוע?

יונית סקרה אותה במבט ארוך, "זה לא תקין, את יודעת, כן? ככה השפילו נשים בכל משך ההיסטוריה, בכח הזה של שיתוף פעולה בין בעל-חמות", אמרה.

פרצופה של רבקה התכרכם מבלי משים.

"את נמצאת עדיין בבוצבוק הרבה שעות, נכון, רבקה? את מכירה את הרשת החברתית הזו? מסתדרת עם הפרופיל שלך?"

"לא כל כך הבנתי איך זה עובד שם, בבוצבוק", אמרה רבקה.

”בוצבוק היא רשת חברתית שבה יוצרים פרופיל אישי, מוסיפים תמונה ושיתוף מידע על עצמך. אפשר להוסיף חברים, לשלוח הודעות, לפרסם פוסטים עם טקסט, תמונות וסרטונים, ולהגיב לפוסטים של אחרים. בנוסף, ניתן להצטרף לקבוצות, לעקוב אחרי דפים, ולגלות תוכן מעניין שמתאים לתחומי העניין שלך”.

”הבנתי, אז אני יכולה לפתוח פרופיל בעצמי ולהעלות תוכן שלי?”

”כן”, אמרה יונית והוסיפה, ”תקשיבי, רבקה, התרשמנו ממך לטובה והיינו רוצים לראות אותך מתקדמת קצת יותר, בואי נחליט שפעם בשבוע תגישי כאן במכללה הרצאה בנושא רשתות חברתיות ושימוש בהן, אני אכוון אותך במציאת חומרי לימוד, תקבלי משכורת ותהי חלק מהצוות כאן”.

רבקה התיישבה על כסא סמוך, ”אני רוצה להעיף את המסך מהבית. זוכרת שסיפרתי לך שחמותי לקחה אליה לבית את הילדים בגלל המסך הזה? זה בלתי אפשרי, אני דואגת עליהם”.

יונית חייכה, ”נעזור לך במאבק, רבקה, מדובר כאן במאבק על החופש שלך, תחשבי על זה שתרוויחי, תהיי עצמאית, תוכלי להגיע לסכום של מעל אלפיים שז להרצאה אחת! את תהי אדון לעצמך, תוכלי לבחור את בחירותיך באופן מלא, בנוסף, יש לך שליחות גדולה בבוצבוק, נדבר אחר כך, תחשבי מה אמרתי לך, אני ממחרת עכשיו”.

יונית הלכה לה משם, ורבקה נותרה מהורהרת.

היא נזכרה בהודעות של הטרוריסט. מבינה שכדי להיות רגועה, כדאי לה ללכת למשטרה שוב, להגיש תלונה.

פרק 28

נתי היטיב את השמיכה מעל התינוק שהמשיך לנום בשלווה, חושב על הוריו. גם הם השקיעו בו ככה, מאז שהיה תינוק קטנטן, וכעת הם רחוקים, נמלטו מאימת הנושים בחובות לא להם, רק בגלל שהחליטו להיות בעלי חסד ולחתום ערבויות.

האם המדינה לא צריכה לתת גב לאותם אנשים טובים? חבל שהוא לא נמצא כעת בשלטון! הוא היה מעביר חוק שיאפשר לאנשים טובים להמשיך להיות טובים, חוק בו המדינה תסייע לאנשים בעלי חסד, שלא יפסידו מכך דבר.

הוא דואג על הוריו, חש את תחושת הדאגה מציפה אותו.

הלוואי שיהיה טוב.

הרב ראובני הגיש לו כוס תה צמחים ועוגת תפוזים, שהפכו להיות כחלק מהתפריט שלו בבית הרב, "העוגות של הרבנית נהדרות, תודה", אמה, ובירך על העוגה.

"כעסתי עליך שלא באת לפגישה עם אורית, ראיתי אותה מאוכזבת, כעת אני מבין שהכל משמים, כנראה גפנר התאימו לכם יותר", אמר לו הרב.

נתי נע על מקומו. "תודה הרב שאתה מבין אותי", אמר, "זה לא היה באשמת".

הוא סיפר לרב על שהודיעו לו על הפגישה ברגע האחרון ובעצם חייבו אותו להיפגש גם יעל גפנר.

"השיחות עם הרב היו חסרות לי, תיראה לאן המדינה הגיעה מהרגע שהרב עזב אותי".

הרב ראובני הנהן קלות.

"החוק לכתיבת ספר הוא חוק חשוב ביותר ואפילו גאוני, עוד ידובר עליי רבות", אמר.

"כן, אבל ראש הממשלה לא רצה בהתחלה לשתף פעולה, רק בגלל שמילאן בלאץ הפעיל את הערבויות, הוא הסכים להיענות לזה כל כך מהר", אמר.

הרב ראובני התיישב על כיסא סמוך, מניע את העריסה קלות, נתי הבחין שהתינוק החל לנוע, כעומד לבכות. תחושת חמלה עלתה בו. "הרבה מים זרמו מאז בנהרות", אמר הרב, "הרבה מאורעות החלו להתרחש, הבנתי שכיום אתה נחשב לשליט על כל העולם?"

נתי הנהן קלות, הדלת נפרצה לפתע בסערה, זלמי, אחיינו של הרב ואחיה של אורית, עמד בפתח, מתנשף, "דוד ראובני, יש בלאגן, במדינה, גרץ הסתבך, הוא חטף תינוק ונעלם, המשטרה והשב"כ כולם על הרגליים, יש מחסומים בכל האזור", אמר מתנשף, ואז הבחין בנתי והחוויר, "מה אתה

עושה כאן?" שאל בקול צרוד.

נתי מיהר להניף את הדף עליו היה כתוב: "יש עליך טלפון? מכשיר אלקטרוני? אל תוציא מילה".

הוא הוסיף לכתוב: "תשאיר את המכשיר בפינת החצר".

הבעת התדהמה לא עזבה את פרצופו של זלמי, הוא הנהן ובלתי אומר השאיר את המכשיר בקצה החצר, בתוך סלסילה בה היו שאר הטלפונים של בני הבית, ונכנס לבית של דודו.

"אני רוצה להבין מה קורה כאן?" שאל

נתי שמר עדיין על קור רוח, נוכחותו של הרב ראובני גרמה לו לתחושת ביטחון בלי להבין מדוע. הרב ראובני הוא אדם שמשדר טוב.

"כל מה שראיתי כאן אמור להישאר בסוד מוחלט זלמי, אתה לא מספר ולא מדבר עם איש, לשירות הבטחון יש כנראה יכולת משוכללת לאתר מילים", אמר הרב.

זלמי הנהן. "עכשיו ספר לי מה קרה, כל המדינה מדברת על התינוק שנחטף מדובר בתקרית עולמית, התינוק הוא הנכד של המשיח".

"המשיח?"

"סבא שלו הוא המלך של אתיופיה, צאצא של המלך סלומון, יש לו עדת מאמינים, אומרים שחייבים למצוא את נתי, מה אתה אומר נתי, רוצה להסביר את עצמך?"

נתי הניח על השולחן את הפתק שקיבל עם התינוק: "תקרא מה כתוב כאן, נחכה עד סוף החודש ונחזיר לאם את הקטן בבטחה", אמר.

"מעניין, כי האמא בכתה בתקשורת וסיפרה מה קרה".

"כתוב כאן בפתק שהכל הצגה שלה מול בעלה", אמר נתי.

התינוק נע קלות.

"צריך להשיג לו ציוד, בלי לעורר חשד, יש לי כאן בגדים של הנכדים, גם בקבוק מתאים יש לי כאן", אמרה אשתו של הרב.

"נקווה שהם לא יעלו על עקבותיך".

*

במשטרה קיבלו את התלונה שלו ברצינות. הם לא לעגו עליו וגם לא אמרו שהוא מדבר שטויות, או מדומיין.

החוקר נטל את הקופסה והכניס אותה לתוך אריזה, עם תדפיס של מידע מה היא מכילה.

הוא רשם את תלונתו בתשומת לב, ולא נראה מופתע או מתרשם כשמייקל סיפר לו שהקופסה היתה בתוך פסל דרקון.

"אנחנו נחקור את התלונה שלך, מייקל, ונשלח לך תשובה בדואר", אמר החוקר בקול נעים, והוסיף: "תודה שהוכחת כאן אכפתיות ואזרחות טובה!"

מייקל יצא מהמשטרה מתוך הבנה שהוא עשה את הדבר הנכון.

*

ההרצאה שרבקה מסרה באוזני תלמידות המכללה היתה מלאת השראה, כפי שדינה נאור אמרה לה בהתפעלות יום למחרת.

היתה זו הרצאה על רשתות חברתיות.

לתחושתה, היתה זו שליחות של ממש, מכיוון שבד בבד עם החומר הרגיל היא הסבירה להן גם על הסכנות הרבות הטמונות ברשתות החברתית ובאינטרנט.

"בחסות המקלדת אנשים מסכימים לעצמם הכל. הם מתחבאים מאחורי המסך ומאפשרים לעצמם לשקר, לדבר לא יפה, או לעשות מניפולציות כדי להשיג דברים", אמרה, "זה עולם שמלא במזימות, אלו שעומדים מאחורי המסך שואפים להשתלט עלינו, לשלוט לנו על הזמן ולנהל לנו את החשיבה, יש גם אנשים פרטיים עם כוונות לא נעימות, עלינו לזכור בכל סיטואציה, גם כשאנחנו מול מסך או אפילו מתנהלים מול אישיות כלשהי, להיות במודעות גבוהה לסכנות שיכולות לצוץ. על עמלק נאמר שהגיע כשהיו ברפידים, כי רפו ידיהם מהמצוות, גם הסכנות באינטרנט יכולות לבלבל אותנו, לבוא דווקא כשאנו חלשים באיזה תחום בחיים, כשאנו מרגישים חסר וחושבים שמהו חיצוני ימלא לנו את החסרונות. כדאי לזכות שמסך הוא סך הכל כלי וצריך להיות מולו בחכמה גדולה, להיות מודעים לזמן שהוא גוול, ולנסות לנהל אותו באופן בו אנו נהיה השליטים ולא המסך, שזה דבר דומם שמושך את תשומת הלב כמו צעצוע מנגן". המילים שאמרה יצאו מעומק ליבה, היא ראתה בסיפוק כיצד בנות המכללה מסכמות את דבריה במרץ, ושלחה מבט מהיר לעברן של יונית ודינה שעמדו בצד ועקבו אחר דבריה.

יונית שידרה קרירות וחוסר עניין, בעוד דינה חייכה אליה והביעה אמפטיה.

בסיום ההרצאה, היא חשה סיפוק ותחושת רווחה על שעשתה משהו טוב, נכון שהתלמידות כאן רוצות ללמוד ולהתפתח, למרות זאת חשוב שידעו ויכירו שהעולם הזה, בחוץ, אינו תמים כלל וכלל.

בשהייה קצרה בבוצבוק הבחינה כבר ברצון העז של פרופילים מסוימים להעביר יהודים על דתם, בכל מיני הלכי רוח של כפירה, של קונספירציות, וטענות שונות ולא סדורות.

כמה טוב שהיא, רבקה, מכירה את התורה, ויש לה עוגן שיכול להחזיק אותה מול המבול הזה ששוטף בחוץ.

היא חשה חובה להתריע בפני כולם: תהיו ערניים, העולם בחוץ מלא בשקרים, רק התורה היא העוגן היחיד שיכול להחזיק אותנו בסערות האיומות שנושבות שם.

ביציאה, לפני שהספיקה להיכנס למשרד של יונית לשמוע מה דעתה על ההרצאה, ראתה את המגשרת עומדת מולה.

"שלום, רבקה, הקשבתי לך מעט, אני כאן לשכנע אותך שתסכימי להוציא את המסך. בעלך והילדים רוצים לחזור לבית, וחמותך טוענת שזה בלתי אפשרי במצב שנוצר, אני מבינה שאת לא מוכנה, הא? אחרי ההרצאה שלך כאן אני מבינה שיצרת לך עולם חדש, המרד שלך מתחיל לצבור תאוצה, כמה חבל", קולה של המגשרת היה גבוה מידי לטעמה של רבקה, היא חשה שפניה מאדימות.

"צר לי, גברת נכבדה, אני מבקשת ממך שלא תופיעי כאן יותר", אמרה בקול שלא נעדר ממנו עלבון, "אם מוטי באמת בן אדם הגון ובעל מסור, הייתי מצפה ממנו לשוחח איתי ישירות ולא לשלוח שליחים".

”מוטי טוען שלאחרונה, ביתכם התפרק בתהליך ארוך ואיטי. את כבר לא מה שהיית בעבר. ואת אשמה, רבקה, הרצון שלך להתקדם מחריב לך את הבית.”

”יש לי שליחות כרגע, אני חושבת להוציא את המסך בהמשך, אבל מוטי צריך להבין כמה דברים, חשוב שנשוחח.”

”כל עוד יש לך מסך אין מה לשוחח, רבקה. באתי להודיע לך שהחפצים שלך ייארזו במהלך הבוקר, ויישלחו לבית הורייך. אין לך מה לחזור לבית. חמותך באה לגור בביתך עם הילדים עד שתחליטי להתפטר.”

רבקה ידעה שזה יגיע, היא הכירה היטב את חמותה וידעה שהיא לא תסתדר לארוח זמן ממושך את ילדיה, למרות זאת היא רצתה להבין יותר. היא סקרה את פניה של המגשרת ושאפה אוויר, רוצה להירגע ולהגיב במתינות, במיוחד כשסביבה מסתובבות תלמידות המכללה.

”להתפטר? הכוונה להיכנע?” שאלה.

”כן, אפשר לומר להיכנע.”

היא לא זכרה שהיא מכירה את חמותה באופן הזה. היא דווקא חיבבה אותה כל השנים, מה קרה לה פתאום? האם מישהו מסית אותה נגדה?

”אני לא מוכנה שיגעו לי בחפצים, עוד כמה דקות אני לבית לארוז הכל בעצמי”, השיבה, ”ובטח לא לעדכן את הוריי! יש להם מספיק בעיות והם לא צריכים גם אותי.”

היא זירזה את צעדיה ומיהרה לעבר משרדה של יונית, לא מאזינה לדברי השבח, פרצה בבכי וסיפרה ליונית על מה שקורה איתה.

יונית הנהנה בהזדהות, "תקשיבי, רבקה, אני איתך יקירתי, למכללה יש הסכמה מול כמה דירות, מדובר בדירות מרוהטות ברחוב הר מבשרת ציון 5, עבור תלמידות המכללה שגרות רחוק, נשלם לך חודש מראש על ההרצאות, כך תוכלי לממן לך את המגורים ולכלכל את צעדיך בתבונה מול בעלך וחמותך, ההתנהגות שלהם ממש לא מקובלת. מדובר בהתנהלות אלימה וכוחנית, ככה להוציא אותך מהבית? את בקלות יכולה לפתוח תיק ברווחה ולבקש את כל הזכויות המגיעות לך, אבל לאט לאט, בואי נחכה כמה ימים ונראה לאן פניהם מועדות, תהי חכמה יותר עוד שבוע".

פרק 29

התינוק התברר למרבה המזל כיצור נוח, מלבד בכי לפרקים הוא ישן היטב מרבית הזמן. למרות זאת הרבנית הקפידה לסגור היטב את החלונות כדי שקול הבכי לא יגיע לאוזניים לא רצויות.

בבוקר הגיע זלמי לסייע להם, מאוחר יותר קפץ לבקר עם אורית.

נתי חש חוסר נעימות למראה אורית.

הוא הבין עד כמה גרם לה לתסכול כשהתארגנה לפגישה אתו והוא ביטל ככה בלי להודיע קודם.

"סליחה, אני ממש מצטער", אמר, "כל כך שמחתי שהרב הציע לי את השידוך הזה, אבל אנשים אחרים החליטו בשבילי ולקחו אותי לפגישה עם יעל גפנר, ככה זה כשאתה כמו מלך על מדינה שלמה", הוסיף ביהירות מסוימת.

אורית לא הסתכלה לעברו כשהשיבה, "זה בסדר, הציעו לי כבר הצעה

חדשה, הכל ממש בסדר”.

למשמע דבריה, נתי חש שהוא מחוויר.

פתאום הבין שהשידוך עם יעל גפנר כבר לא מתאים לו, הסבתא שכל הזמן מתעקשת להתערב בכל דבר, ואיך שהיא דיברה אודותיו... האם הוא באמת רוצה להיכנס לתוך חיים כאלו?

הוא היישר מבט לעבר אורית, רוצה לשאול אותה אם היא כבר נפגשה עם ההצעה השנייה, אך בוש לשאול זאת.

הוא היה לא בסדר, עליו לשאת בתוצאות.

*

”אנחנו נמצאים מול שוקת שבורה”, ראש הממשלה נראה מודאג.

הם ישבו במליאת הכנסת והתייעצו ביניהם, כאן הם לא מחויבים להאזנה צמודה של היעוץ המשפטי- ביטחוני.

”דבר”, ביקש המזכיר הצבאי, שר הביטחון ישב אף הוא במרחק מה ועקב בערנות אחר השיח.

ראש הממשלה היה נסער, אך הצליח להסתיר זאת היטב.

”קיבלתי סרטונים ומידע מראש השב”כ על חטיפתו והיעלמותו של התינוק של הליל מקונן, נכדו של המלך האתיופי סלאסי. להזכירכם, הליל מקונן הכריז לא מכבר על שאיפה להגיע לירושלים עם צבא מאמינים.

לפי הסרטונים נראה שמנהיג האנרכיה, נתנאל גרין, נוטל את התינוק למקום לא ידוע. בשעות הקרובות הסרטונים והמידע יגיעו לתקשורת, אני חושב להפעיל צנזורה סביב המידע, אך לא בטוח שזה אפשרי, בגלל כלי התקשורת בחו"ל".

"אני רוצה להבין כבוד ראש הממשלה", שר הביטחון דיבר בקול לחוץ, "זו בדיחה?"

"לא, ככל הידוע לי, ראש השב"כ לא התבדח איתי, מדובר בסיפור אמיתי שיכה גלים".

"אז תאתרו את גרין, מה הבעיה?"

*

הדירה ברחוב הר מבשרת ציון היתה מקסימה וענתה בדיוק לצרכיה. היא חששה לגור לבד אך המגורים לצד תלמידות נוספות ריככו את החשש.

היה זה בית דירות גדול וחדיש, עם מרפסת נאה שטופת שמש, אוויר צלול כייף, ונוף משכר.

למרות הנוחות, היא חשה שהכל זר לה וגדול עליה.

היא אישה של בית, ילדיה צריכים אותה. החיים שלה סובבים סביב הבית תדיר.

'עכשיו כבר לא', אמר לה קול בליבה, 'עכשיו את בבית חדש, עם מחשב נייד חדש'.

היא עם תקשורת מול כל העולם, אבל העולם זה, ומשפחתה הקרובה נמצאת רחוק, מנהלת חיים אחרים, בלעדיה.

דמעות חצופות מילאו את עיניה. היא חשה בודדה כל כך.

זה לא יתכן שזה קורה לה, היא צריכה לפתוח את המחשב, להתעדכן מה חדש בפרופיל של המחבל.

אבל לא מתחשק לה פתאום.

היא הגישה תלונה למשטרה, השוטר הזכיר לה שזו תלונה שניה שלה בעניין, ולא כדאי להטריד את המשטרה, שגם ככה עסוקה בהתמודדות מול מקרים אמיתיים.

"הם כמה נערים פוחזים שנהנים להשתעשע ולדמיין", פסק השוטר את פסוקו, "את לא שמה לב שמדובר בהבלים? בדמיון?"

הנזיפה היתה ברורה, היא יצאה מהמשטרה בתחושה כמעט וודאית שלא התייחסו לפנייתה ברצינות.

השבת עברה עליה עם חברות המכללה שנשארו, היא העדיפה להסתגר בחדר עם ספר ולא לפגוש אנשים.

במוצאי שבת, מיהרה להתעדכן אם קרה משהו, למרבה השמחה לא קרה כלום, אבל כשנכנסה לפרופיל של המחבל היא החווירה, המון תנועות ניצחון.

"ניצחנו".

”הם בידינו”.

”זו ההתחלה בדרך לאל אקצא”.

”הדרך לאלקודס מתחילה”.

”הבתים הם הבית של העכביש הספירה לאחור החלה”.

”תהילה לאללה והלל אותו”.

היא נכנסה לפרופילים של אותם אנשים, חלקם גרים בסודן, חלקם בארצות
הברית, מקצתם בשטחי הרשות הפלסטינית, יש גם שגרים בקטאר, מה
הולך כאן?

זה היה מפחיד, חוסר הוודאות הזו, הם מספרים על הצלחה, אבל בחדשות
לא שומעים דבר.

פרק 30

“אני חושב שהייתי כאן די והותר”, הילו מקונן הביט לעבר מלווייו שישבו עימו בחדר, הנזיר ביקש ממנו להתקדש בימים אלה, לקראת המסע את ארץ הקודש.

לחבר תפילות ולהתפלל, לכתוב ספרים, לטבול במים ולאכול בקדושה את הארוחות שניתנו לו בשפע.

הוא נדרש גם לשמור על שתיקה ולחשוב מחשבות טהורות, לקראת כניסתו לארץ המובטחת.

הנזיר ישב מולו מספר פעמים ביום, וסיפר לו על ארון הברית על הייחוס העצום ממנו הגיע, ועל יופייה המבורך של ארץ הקודש.

“כשתגיע לארץ הקודש, תכנס לבית המקדש”, אמר לו הנזיר, “אתה תוכל, בכח הקדושה שלך, להביא את המשיח”.

הילו מקונן השפיל את עיניו.

הוא ידע על היחוס שלו, וחש זר למחשבה שהוא נצר למשפחת מלוכה.

הוא רוצה להגיע לארץ הקודש, מרגע לרגע הוא חש שהוא רוצה מאוד לבקר במקום הזה, אבל בה-בעת חש שהוא לא יכול להגיע לשם בתור המלך הילו מקונג, הוא אדם פשוט, אדם רגיל.

יש לו ייחוס אבל לכל אדם יש ייחוס. רוב העולם מיוחס לאברהם מאור כשדים, שעמד בעשרה ניסיונות, כל העולם מיוחס לנוח מתיבת נוח.

הוא לא מיוחד יותר מהשאר, הוא לא צריך להיכנס לארץ הקדושה בתור מלך, אין לו מעשים מופלאים כמו לאבותיו, אלוקים לא בחר בו, אין בו מעשים יוצאי דופן.

ככל שהוא כאן, קרוב לארון הברית, ככל שהוא מתקדש יותר ומתפלל יותר, כך רוח של ענווה ממלאת אותו.

הוא מבין עד כמה כזב יש במלחמות או בחשיבה משיחית, מבין שבכל אדם יש כח סגולי, מכח היותו עם נשמה אלוקית, מבין שאין כזה דבר מלך. ובעיקר, הוא אינו משיח.

הוא מתחיל לרקום תוכנית בריחה, הוא יצא מכאן, הוא יצליח.

יחזור לביתו ויעלה עם אשתו לבקר בירושלים, עדיף כאחד האדם.

*

יום ראשון בבוקר, ישיבת צוות בהולה.

יונית היתה חיוורת, ושיררה הרבה חשש וחוסר אונים.

רבקה סקרה אותה, מבחינה במסרים הסותרים שהיא משררת. כלפי חוץ היא נראתה רגילה, ניסתה לשדר עסקים כרגיל אבל ללא ספק משהו עובר עליה.

“אני יכולה להיכנס למשרד?” שאלה רבקה ברגע ששיבת הצוות הסתיימה איכשהו, לאחר שיונית העבירה לדינה את הפיקוד לשאת דברים ולבנות תוכנית הרצאות והספקים לשבוע הקרוב.

“בבקשה רבקה, אני קצת מוטרדת, מה איתך? איך את מסתדרת?”

“אני בסדר, יונית”.

“איך היתה שבת?”

“בואי לא נדבר על זה”, רבקה התחמקה, “מה שלום אמא שלך”.

“היא בסדר”, יונית נעה בחוסר נוחות.

“את נראית מוטרדת אפילו נסערת”, אמרה רבקה, השאלה היתה טבעית עבורה, לאור הידידות הקלה שהחלה להתפתח ביניהן, ידידות שנוצרה בעקבות הסיוע שהושיטה לה יונית עד כה.

יונית נאנחה, והליטה את פרצופה בידיה.

“רוצה לשתף אותי? את נראית ממש ממש לא כרגיל”, אמרה רבקה.

“המצב באמת לא רגיל, רבקה, היה אירוע בשבת, משהו שאני לא יכולה לדבר עליו”.

”משהו ביטחוני?” הכרתה של רבקה התערפלה מעט, כל הדיבורים שקראה, עלו לפניה, מה קרה שזה כל כך סודי?

”כן בכיוון ביטחוני, אני לא יכולה לדבר על זה, אולי נשמע על זה בחדשות בהמשך, ממקורות זרים, בינתיים יש צנזורה, אני שמעתי על כך מבן אחותי שמשרת שם, הבסיס שלו התהפך בעקבות המקרה הזה.”

רבקה שתקה לרגע ארוך, מתקשה להכניס אוויר לריאותיה.

”אני חייבת לדעת מה קרה”, אמרה בקול מתחנן, ”זה חשוב לי מאוד.”

יונית לא הקשיבה לה, היא נראתה שקועה במחשבותיה, ולא ראתה דבר, לאחר רגע התנערה ואמרה: ”מה רצית רבקה?”

”אני רוצה לשמוע מה קרה, מה הפרשיה הביטחונית? את יכולה לסמוך עלי, אני שומרת סודות”, אמרה.

יונית סירבה לפרט: ”מצערת, מדובר במידע סודי מאוד, אסור לי לדבר אפילו לא עם אנשים שאני סומכת עליהם”, אמרה, והתרוממה ממקומה לבר המים שהיה בקצה החדר, מוזגת לעצמה מים ומוסיפה תמצית תה.

”אני... רבקה עקבה אחרי יונית הלוגמת באיטיות מהמשקה, רוצה לשתף אותה במידע שיש לה אבל אז נתקלו עיניה בתיקיה עם סמל העוף הדורס, המונחת על השידה, אוטומטית נזכרה שהסמל הזה משותף לסמל שהיה בפרופיל של הטרוריסט.

האם יתכן שיונית שחקנית כה טובה?

זה לא יתכן! מה הקשר שלה לסמל הזה, שגרם לה לכל כך הרבה עוגמת

נפש?

תחושת שכנה כבשה אותה, היא חשה סחרחורת קלה, וקיוותה שיונית לא מבחינה בסערת ברוח שעוברת עליה.

היא החליטה לשאול את יונית מה פשר הסמל, כמתוך תמימות.

יונית השיבה לה מיד: "מדובר בסמל של ארגון שמממן את פעילות המכללה, רבקה. אנחנו חלק מארגון לשלום עולמי".

רבקה לא חשבה לפני ששאלה: "זה תמונה של עוף דורס, איך זה שלום?"

"העוף הזה הוא עיט, והוא סמל של גבורה, אומץ, ראייה למרחוק ומלכות. הוא שייך לארגון השואף לתת שלום וסיוע לכל העולם, שימי לב שעינו האחת סגורה בכנף אחת וזה מכיוון שהוא מסמל שכרע הוא נאליץ להסתתר אך בסופו של דבר הוא יצא לאור".

רבקה שתקה לרגע ארוך, רוצה לעכל את הדברים ששמעה.

"הוא לא קשור לארגוני טרור? ראיתי את הסמל הזה בבוצבוק קשור לפרופיל שהציג תוכן עם הסתה לאלימות?" שאלה במאמץ

יונית הנידה בראשה, "יתכן שהאיש סתם חיבב את הסמליות שיש בעוף הזה, ששייך לתרבויות שונות בהקשרים שונים", אמרה בחיוך, "הארגון הזה מכונה בפי כל המקימים".

"הם קשורים לאימוטישמי?" שאלה רבקה.

"מאיפה שמעת על האימוטישמי?" התפלאה יונית, "לא, הם לא שייכים

אליהם להפך, הם ארגון שונה”.

”אבל גם לאימוטישמי יש סמל כזה”, התעקשה רבקה, ”ראיתי את זה במוזיאון”.

”המקימים והאימוטישמי הם ארגונים חופפים, לכל אחד מהם יש אינטרס שונה כנראה”, אמרה יונית בחיוך.

”בעוד האימוטישמי הוא ארגון שנוי במחלוקת, ויש סביבו שמועות, ”המקימים” ידועים כאנשים מדהימים השואפים לתרום לעולם טוב יותר”.

פרק 31

ראש הממשלה סקר את הנוכחים שישבו סביב, בחדר הרחב של וועדת הביטחון.

על הכיסאות המרופדות ישבו שרי הקבינט הביטחוני, במרחק מה ישב היועץ המשפטי-ביטחוני של השב"כ והממשלה, ארי קורנשטיין.

השרים היו מודאגים סביב הידיעות על כך שאיראן רוצה לפתוח במלחמה, דווקא כעת, כשהצבא מתכונן לצאת להילחם בחמאס ולשחרר את בני הערובה, אלו שזהותם נשמרת בסוד תחת צנזורה קפדנית.

יותר מידי זירות מונחות כעת על כף המאזנים, כשארצות הברית עסוקה בהכנה לבחירות ואינה קשובה במאת האחוזים לקולות המלחמה מצד מדינות ערב.

"לא מדובר כאן רק באיראן, איך שזה נראה מדינות ציר הרשע החליטו לתת יד זו לזו, גם ערב הסעודית רוצה להצטרף, אנחנו צריכים לבחון את הדרכים העומדות לרשותנו לגמד את האיום האיראני", אמר ראש

הממשלה.

"להזכירכם, כל פעולה והחלטה צריכה אישור של המחלקה ליעוץ משפטי-ביטחוני", קולו של ארי קורנשטיין נשמע, ראש הממשלה החליף מבט מהיר עם סגנו, רוני דהרי.

המבט אמר הכל: מאז האנרכיה והורדת כוחם של בתי המשפט, זרחה שמשם של היועצים המשפטיים שהצליחו ליטול לידיהם, בחסות ארגון שחרור עולמי, כח רב: כח זה הוא לצנינים בעיניהם של חברי הממשלה שחשים שנכחותם של היועצים המשפטיים הולכת וגוברת ואף לוקחת להם מדיהם את השרביט.

אבל חוק זה חוק, ולא היתה ברירה אלא להסכים לקולו של היועץ המשפטי ביטחוני להישמע ואפילו להכריע.

"נצטרך להפעיל את הסוכנים בכל האזור, לנסות לבחון מה המטרה של מדינות ערב".

"מדובר בשאיפה היסטורית להגיע לירושלים", אמר גדליה הוכנר, השר חובש הכיפה שנהג לצטט פסוקים ונבואות התנ"ך, "זה כתוב. באחרית הימים העמים ישאפו להגיע לירושלים ולהילחם עליה, זה קורה כעת".

"אתה מדבר על נבואות, אנחנו מדברים על המציאות שקורית כעת, האם אתה רוצה שנתכנן את צעדינו לפי הנבואות?" נוף ראש הממשלה, שגב רובין.

"רעיון פנטסטי, מה אמור להיות במלחמת אחרית הימים? אולי נפעל לפי מה שכתוב בנביאים", התוכן היה רציני, אבל הלעג בנימת קולו של השר יניב באך הוכיח שהוא ציני להחריד.

”כשם שמצווה לומר דבר הנשמע, כך יש מצווה לא לומר דבר שאינו נשמע”, אמר השר גדליה. שאר הנוכחים שמרו על שתיקה, רק קולו המונוטוני של היועץ המשפטי-ביטחוני נשמע: ”מה שכתוב בנביאים על אחרית הימים עולה בקנה אחד עם החוק? בהחלט חבל לדבר סתם כל עוד אתם לא מתאמים עם היועץ המשפטי-ביטחוני”.

ראש הממשלה לחש דבר מה על אוזנו של סגנו, ואמר: ”אתם היועצים המשפטיים ביטחוניים מכה שלא כתובה בתורה”.

ארי קורנשטיין סקר אותו במבט קודר ואמר: ”חוק זה חוק, כבודו. עלינו לשמור על החוק”.

”כנסתי אתכם לדון במלחמה אפשרית מול איראן המצטיידת בטילים היפרסוניים ואחרים וצוברת ידידות בלתי רצויות בדמות צפון קוריאה, פקיסטן, רוסיה, ועוד.

על הפרק: תקיפות עצים באיראן, או מבצע חשאי לנטרול שאיפותיה הגרעיניות. הבעיה העיקרית שלנו מול איראן היא שאיפותיה הדתיות.

לא דומה מלחמה מול אנשים שרוצים משהו גשמי כמו כסף, למלחמה מול אנשים שמאמינים בעולם הרוחני ושיש להם חיוב דתי להילחם נגד הכופרים, לשיטתם.

בנוסף, יש לנו מאורע לא פחות דרמטי: קיבלתי תזכיר סודי מראש השב”כ עם תיעוד מטריד שמופיע לאחרונה בערוצי התקשורת העולמיים, סביב מסעו של נסיך אתיופיה, הילו מקונן, לצד צבא משיחי שרוצה להגיע לירושלים, לא נוכל להסכים לו להגיע הנה עם צבא”.

”לא נוכל לתת להם אפשרות להגיע לארץ עם כלי נשק, כיצד הם רוצים

להגיע הנה?"

"תעלומה, אין להם דרך סבירה", השיב שגב רובין, ראש הממשלה, "הם מתלהמים לאחר שהתברר שמנהיג ישראלי לקח את התינוק הקדוש של המלך", ראש הממשלה אמר את המילים בלעג, "גרץ נעלם עם התינוק, תעלומה!"

שר הביטחון שלומי מרום נעמד ופסע לעבר מסך גדול הפרוש על הקיר, "אני צריך מפה של אפריקה אסיה" ביקש מהעוזר.

המפה הוקרנה על המסך, ושר הביטחון שלומי מרום הצביע על אתיופיה, "לא הייתי מודאג, אין להם דרך סבירה להגיע הנה, בוודאי לא עם צבא, אין להם דרך להגיע מאתיופיה למצרים, הדרכים משובשות ובלתי ניתן לעבור אותן, מה עוד שבמצרים צפוי להם מסע מפרץ".

"אני מבין, בכל זאת כדאי לעקוב אחרי ההתרחשות הזו, היא קשורה אלינו בקשר ישיר", אמר ראש הממשלה, "בעיקר מכיוון שרעייתו של הילד מקונן נמצאת בימים אלו בירושלים, במסע של בכי מתוקשר".

"כן, שמעתי על כך מכלי התקשורת, בכל מקום מדברים על כך שהיא באה הנה ללדת את בנה הבכור, נינו של המלך סלאסי, שיש לו ייחוס משמעותי וקהל מאמינים, התינוק נלקח משום מה על ידי המנהיג הישראלי של הדמוקרטיה, והשב"כ המהולל לא מצליח לעלות על עקבותיו! אני ממליץ להתרכז במעקב סביבה, כולל האזנה לטלפונים וכל היתר, זה חיוני", אמר שר הביטחון.

"זה לא חוקי לעקוב אחרי אנשים שאין קיים משמעותי לעקוב אחריהם", אמר היועץ המשפטי-ביטחוני, "תצטרכו לחשוב על פתרון אחר".

”אוקי אז לא מעקב אלא שמירה”, ראש הממשלה הגיב במהירות, ”זה חוקי, כבוד היועץ, אל תחפש לנו כאן דרכים להפוך את התפקיד שלנו להגן על המדינה, למשהו בלתי ניתן להשגה”.

*

הדירה החדשה שלה, היתה נוחה ומצוידת כנדרש, למרות זאת חשה רבקה געגועים לבית שלה, ביתה אמיתי, לילדיה, מה יקרה אם תלך עכשיו לבקר אותם? האם חמותה תגיד לה ללכת?

היא לא יכולה לחכות כאן אפילו לא דקה!

לפני שהחליטה לבצע את ההחלטה לחזור לביתה, פתחה את המחשב לראות מה התקדם בפרופיל של הטרוריסט, ואולי גם לפתוח לעצמה פרופיל, בו תוכל להעלות תכנים ולשתף, כפי שיונית הציעה לה לעשות.

היא נכנסה לפרופיל של הטרוריסט, והבחינה מיד בתחושת החגיגות שהתבטאה במילים של משתתפי הפרופיל, שכינו את מה שקרה: כ”פעולה חשובה”.

”והתחלה יפה”.

מה זו הפעולה הזו שמוסתרת מהציבור הישראלי?

רבקה לא הכירה את עצמה כטיפשה באופן חריג, היא יכולה לחקור זאת.

היא תיכנס לפרופילים שם, ללא ספק אחד מהם לא יהיה זהיר מספיק ויכתוב על הפעולה ביתר פירוט.

ואכן, אחד מהמשתתפים, אוהד טרור מושבע שהציג את עצמו כאחמד סארה, סיפר שיש שבויים בכירים, ושהנהגת ישראל משותקת מפחד והפתעה.

"הם ישחררו את כל מנהיגנו שאסורים בכלא שלהם ואז נתחיל עם הפעולה האמיתית", פטפט.

התשובה היתה: "אם הם יכנסו, הבית הוא בית של עכביש".

היו שם אמירות תמוהות נוספות, שגרמו לרבקה להחסיר פעימה.

זה גדול עליה, היא תלך שוב למשטרה עם הנתונים, אבל ממה שהיא כבר מכירה, הם לא ממש מבינים או מתפקדים כמו שצריך, או אולי המידע לא חשוב מספיק.

יש להם שבויים בכירים, זה קל להבין.

והמדינה משותקת מרוב הפתעה ופחד, והיא לא יודעת שזו רק ההתחלה.

ולה, לרבקה, אין למי לגשת לספר. היא לא מכירה אנשים שקרובים להנהגה, היא יכולה לנסות לחפש אנשים שקרובים לעמדות השפעה, אבל ככל שהיא חושבת על כך, עולה מולה דמותה של יונית, עם הסמל של העוף הדורס, והיא, רבקה, חשה שאי אפשר לסמוך על אף אחד.

רק להתפלל לנס.

כי ניכר שיש כאן ידיים זרות שבוחשות כאן, והן מותחות חבל דקיק בין הטרוריסט מבוצבוק ויונית כנען, בלי ידיעתם.

מישהו בארגון הסודי הזה מושך כאן בחוטים סמויים, והיא? אין לה למי

לספר ולהתריע.

כולם יחשבו שהיא מדומיינת.

והיא לא בטוחה שזה לא נכון.

היא תלך לפגוש את ילדיה, תהיה מוכנה לספוג הערות לא רצויות מחמותה, ואולי מאוחר יותר תצליח לקרוא מעט יותר, לנסות להבין מי זה האימוטישמי, מה השאיפה שלהם, ואיך אפשר להתגונן?

פרק 32

בבוקרו של יום הוא קם ופניו בהקו כאור החמה, הנזיר טען שהוא מתחיל לחוות התגלות משיחית, רוחו של משיח מתחילה למלא אותו.

הוא ביקש לצאת אל המעיין בגפו, מלוויו הסכימו, מביטים אליו ממרחק.

הוא מיהר, תנועותיו נעשו מהירות בעת שמילא את הכד שנשא עימו מתחת לגלימה במעט מים, ואז הליכתו נעשתה לריצה קלה. הוא רץ כצבי, יודע את הדרך.

יש לו באקסום מכרים, חלקם לא מחבבים אותו בגלל סבו, חלקם דווקא מעריכים אותו, הוא יכול לבקש מהם עזרה.

זה היה קל, יותר קל ממה שחשב.

אזנאו גרדי, מכר של משפחתו, אדם ממוצע קומה עם קמטים רבים וחיוך תמידי, שמח לסייע לו. עד מהרה הוא מצא את עצמו נוסע בדרך לכיוון ביתו.

חלונות הרכב היו פתוחים בכל משך הנסיעה, שכן המזגן לא עבד, אבק הדרכים היכה בו, הרעש של הרוח היה מעצבן, והדרך היתה מפרכת עבורו, למרות זאת הוא חש שהוא שמח. זו היתה הרפתקה מעניינת, המפגש עם הצבא הגדול שאנשיו נשאו אליו עיניים מעריצות, כאילו יש בו משהו מיוחד, הימים שעבר סמוך למקום הקדוש ביותר באתיופיה ואולי בעולם כולו, עם הדרכתו של הנוזיר הזקן, כל אלו הפכו את רוחו לקרובה יותר לעולם הגבוה, הנעלה.

הוא אהב את המקום אליו הגיע.

כשהוא מגיע לבית, הופתע לראות שאגנס לא נמצאת. בפתק שהשאירה נאמר שהיא בארץ הקודש, הוא מגיע לבית חמותו והיא מאשרת זאת, אגנס נסעה יחד עם אישה נחמדה, לבקר בארץ הקודש, בעיר הקדושה, ירושלים.

עיר הקודש. הוא לא ידע שהוא כל כך אוהב את העיר הזו, רק ליד ארון הברית הוא חש את העוצמה שיש במקום הרחוק ההוא, בו מעולם לא ביקר.

אגנס כבר שם! גם הוא יצליח להגיע לשם, בעזרת בורא עולם.

*

הבית האהוב שלה, כמה התגעגעה אליו.

בצעדים קטנים התקרבה את השביל, ואז אל המדרגות, שומעת קולות צחוק ומשחק, ואת קולה של חמותה ברקע, ושמחה שהכל נשמע טוב ונחמד.

יחד עם תחושת השמחה התגנבה ללבה גם תחושה אחרת, לא מוכרת, של ניכור, של הבנה שיש כאן משהו לא נכון, מישהי נישלה אותה מביתה, והיא נתנה לזה לעבור ככה, בלי לומר מילה.

היא לחצה על הידית, הדלת נעולה, נקשה על הדלת, קולות לוחשים, ואז רגלים רצות, מתרחקות.

ושקט.

היא נקשה שוב, קולה של חמותה: "אני יודעת שזו את, רבקה, מצטערת אבל תתקשרי לפני שאת באה".

"תפתחי לי את הדלת", אמרה רבקה.

"לא עכשיו, אנחנו צריכות להיפגש קודם אצל המגשרת", קולה של חמותה נשמע סמכותי ומרוחק.

"אני... צריכה משהו, רוצה לראות את הילדים".

"רק אצל המגשרת", אמרה החמות בקול איטי, "את צריכה לעמוד בתנאים שלנו".

רבקה חשה בכעס המציף אותה, "תפתחי לי עכשיו", אמרה בתקיפות.

אבל לא נשמע מענה.

היא חיכתה מספר רגעים ואז פנתה משם, חשה בודדה וחרדה, ומבינה שהיא צריכה עזרה.

רק מאיפה תיקח עזרה?

פרק 33

איך יקראו לתינוק הקטן עד שיחזירו אותו לאימו?

נתנאל הלל החזיק את התינוק הזעיר בתנועה רכה וזהירה, משקה אותו בתחליף חלב.

התינוק פתח זוג עיניים חומות והביט אליו במבט רגוע ושלו, נתנאל הלל חש שהוא נקשר ליצור הזעיר הזה, ולא רוצה להחזיר אותו לאף אחד.

ברדיו נשמעו דיווחים על כך שהמשטרה הקימה חפ"ק מיוחד למצוא את התינוק, אימו התראיינה בבכי וביקשה שיעזרו לה.

נתנאל הלל התפעל עד כמה היא יודעת להציג, הרי בפתק שהגיע עם התינוק היא הצהירה שהיא תבכה ותבקש להחזיר אותו וכל זה הצגה מול אביו.

איזו מסירות נפש מופלאה של בני הדור הזה.

גם הוא מוסר את חירותו, יודע שהמשטרה מחפשת אחריו, הוא מתעודד במחשבה שבעוד מספר שבועות הכל יגמר, הוא ימסור את התינוק לאימו, וילך לחיים טובים ולשלום.

הרדיו, בביתו של הרב ראובני, דלוק רוב היום מאז שהגיע הזה.

ברדיו מדווחים על מינויו החדש של ניצן הררי כמנהיג האנרכיה.

נתנאל הלל מעדיף לא לחשוב, הוא לא רוצה לחשבן מדוע ניצן הפיל עליו את התפקיד לשמור על התינוק, ואיך זה שהוא נכנס כך לנעליו, לוקח את התפקיד שלו כל כך מהר ומכריז על זה בכל ראיין ברדיו.

כי בניגוד אליו, נתנאל הלל, שנהג להיות בצללים מתברר לו שניצן הררי נהנה להתראיין לכל תוכנית רדיו שמוכן לראיין אותו, מספר על התפקיד החדש שלו, כמנהיג האנרכיה העולמית. הוא מתאר את הימים הבאים בתור מסע משמעותי מרגש לעולם כולו: "אני אדם מאמין, ואני יודע שאנחנו קרובים מאי פעם להתגשמות הנבואות, העובדה שאני המנהיג העולמי הראשון במדינות המערב, שאני מאגד את המדינות השונות תחת שלטון אנרכיסטי, היא רק ההתחלה. עוד מעט ניווכח לראות כיצד האנשים הטובים בעולם מכניעים את ציר הרשע, והעולם כולו זוכה לשגשוג ולגאולה", אמר.

"האם אתה מתכוון למלחמה הקרובה מול איראן וידידותיה?" נשאל ניצן, אך סירב להרחיב.

נתנאל הלל חש שהוא כועס, כועס על ראיונות ארוכים של ניצן בהם הוא אינו מזכיר אותו אפילו פעם אחת, מצד שני הוא חש שהוא שמח ומשוחרר, העובדה שהוא כבר לא שם, בכתר ההנהגה המחייבת, שמישהו אחר נאלץ לעמוד מול הקונפליקט שיש בצורך להנהיג את העם הנהגה אחראית ובלתי פוסקת, שלא הוא צריך להתמודד מול מחשבות מה זה שלטון, ועד

כמה הוא חשוב.

הוא שמח שהוא חוזר להיות אדם אנונימי, רגיל, כל אלו דווקא מביאים לו מנוחת נפש.

נותרה רק השאלה מה יהיה עם שידוך שלו, עם יעל גפנר.

הוא משער כעת, לאור דבריה של סבתא מאטל, להם האזין בהיחבא, שהשידוך עם יעל יועבר לניצן הררי, שטען מלכתחילה שהוא פגש אותה לפניו, ושהשידוך שייך לו.

אולי היה צריך לספר לאבא שלו על טענותיו של ניצן הררי, הוריו היו אומרים לו לשאול רב של מי השידוך.

נתי מבין לאיטו שהוא שוב חוזר לנקודת ההתחלה, בה לא היה לו שידוך ברקע.

כמה עצוב, אבל מתבקש.

זה הוא, לא מתאים לו שידוך נוצץ כל כך, לא מתאים לו להיות מנהיג מתוקשר או מנהיג צללים.

הוא אדם פשוט, אדם רגיל, שכעת שומר על התינוק החמוד הזה, ועובר על החוק, אבל מקיים מצווה חשובה ומציל אותו משמד.

זה קשה, אבל אבותיו מסרו נפש עבור היהדות בכל הדורות, מה זה הקושי שלו, לעומת מסירות נפשם של יהודי רוסיה, למשל?

אולי יקרא לו בינתיים 'דוד'.

גם דוד המלך היה נרדף, וגם התינוק הזה נרדף על ידי אביו, הוא שומר עליו, משגיח עליו מפני שמד, וזו התגשמות נקודת השליחות שלו.

כי אתה לא צריך להיות מנהיג דגול כדי להיות שליח או כדי להגשים את נקודת המשיח שלך, מספיק שתעשה את המעשה הנכון.

ונתנאל הלל מאמין שזה, אכן, המעשה הנכון.

הדלת נפתחה, אורית נכנסה.

נתנאל הלל נסוג לחדרו, לחדר הפנימי בבית, שהוקצה לו על ידי הרב ראובני כל זמן שהוא יגור אצלו, הוא הבין שהיא באה לשמור על התינוק, לבקשת דודתה, אשת הרב ראובני, שהבטיחה לו שתדאג להביא סיוע.

לא רק אורית באה לעזור, גם זלמי הגיע, הוא הביא רעיון מרענן: הציע לו להתחפש ולצאת החוצה ולא להיות כל הזמן כלוא בבית.

זלמי השיג עבורו מסכה מסיליקון ששוותה ללובש אותה פנים מעט שונות, אבל טבעיות. מסכה נושמת, של פנים שנראו אנושיות לחלוטין.

נתנאל הלל הודה לו, חש שמחה על כך שהוא יכול לצאת לזמן מה לשאוף אוויר. וחש בה בעת עצב על כך שיש לאורית הצעת שידוך אחרת, הוא מתבייש לשאול את הרב ראובני על כך, בעיקר בעקבות מה שקרה כשלא הגיע לפגישה, אלא הלך לפגישה עם יעל גפנר.

אין ברירה, הוא צריך להבין שעליו לעמוד מול תוצאות מעשיו.

זה לא היה בכוונה, הם הכריחו אותו להיפגש עם יעל גפנר, אבל בכל זאת זו האחריות שלו.

*

"גרץ נעלם לנו כרגע, יש כאן תעלומה נוספת. לפי ההסכם שהוא חתם לאחרונה עם ארגון שחרור עולמי, ניצן הררי, איש ביטחון לשעבר וחוזר בתשובה בהווה, ממלא את מקומו כאחראי על האנרכיה. אנו חושדים שיש כאן סיפור כלשהו, לא ברור לנו מה קורה כאן. אבל תצפו לתסיסה גוברת בקרב אנשי התקשורת ובקרב נאמני המלך סלאסי",

"מדובר בתקרית עולמית משמעותית, תבקש מהשב"כ למצוא את גרץ בכל דרך, ולהחזיר את התינוק לאימו".

"כמובן שזו ההוראה הראשונה שלי, וכך נעשה, בינתיים צריכים להיות ערניים ולעקוב אחרי ההתפתחותות" אמר ראש הממשלה, "אני הייתי רוצה לעקוב ביתר שימת לב אחר הילו מקונן, היכן הוא כעת?"

המזכיר של ראש הממשלה התקרב ולחש על אוזנו מספר מילים.

"בואו עימי ללשכתי, יש שם חומר נוסף בפרשיה החדשה הזו", ראש הממשלה נראה מודאג, מול ניסיונות החילוץ של השבויים מהחמאס, למלחמה הקרובה, מלחמת מנע איכותית, מול מנהיגת ציר הרשע, איראן. והנה גם הגיע פתאום הסיפור החדש הזה.

סיפור שמעלה תהיות רבות, ניכר שיש צורך בשיבה דחופה של בכירי השב"כ והמוסד, הם צריכים לפענח מה המטרה של כל זה.

*

הדירה שהיא שוכרת שייכת למכללה כמו יתר הדירות בקומה בבניין היוקרה החדש.

שאר הבנות המתגוררות בדירות הסמוכות גרות מחוץ לעיר או אפילו בחו"ל.

יש ביניהן דינמיקה מיוחדת ורק היא רבקה מרגישה קצת מחוץ לתמונה החברתית.

לכן היא הופתעה כששמעה נקישה על הדלת, שיפי בצלאלי עמדה שם, והזמינה אותה לטקס הפרשת חלה באחת הדירות.

רבקה נענתה להצעה, ומצאה את עצמה עומדת בצוותא עם הבנות האחרות מול רבנית שהוזמנה במיוחד, ונושאת תפילה מעומק לבבה שהגאולה תבוא ושיהיה טוב בעולם.

בהמשך הערב הן מדברות על החוק לכתיבת ספר ועל ילדים ומשפחה, רבקה מבינה שלמרות שהיא משקיעה את עצמה בפרויקט הביטחוני וחקירת ארגון אימוטישמי היא צריכה ללכת לראות מה עם משפחתה. היא מחליטה ללכת לבית שלה.

היא תלך לראות מה עם הילדים, זה לא הגיוני שאמא של מוטי תשתלט לה על הבית ככה, בצורה כזו.

בפסיעות מהירות פנתה לעבר הרחוב בו גרה, ומשם לבניין, הרימה את ראשה וליבה החסיר פעימה. שלט 'להשכרה' נתלה על המרפסת הפונה לרחוב.

הם רוצים להשכיר את הדירה? בלי להתייעץ איתה?

היא חשה כעס גואה בה בלי פרופורציה, במהירות עלתה את המדרגות ודפקה בדלת בפראות.

הדלת לא נפתחה, כל רחש לא נשמע.

היא נקשה שוב ושוב, אולי ילדיה יבחינו שהיא כאן

הדלת ממול נפתחה אלישבע השכנה חייכה אליה, מה שלומך, צריכה עזרה?"

"לא, אני סך הכל רוצה להיכנס לבית", השיבה.

אלישבע הנהנה, "רוצה להיכנס אלי לשתות משהו?"

"לא, תודה, אני מסתדרת", השיבה רבקה והמשיכה לצלצל.

"אני מעריכה שאת מכבדת את הצביון השכונתי", אמרה לה אלישבע לפני שסגרה את הדלת, ורבקה נותרה למספר רגעים להרהר למה אלישבע מתכוונת.

כשהבינה, מיהרה לנקוש על הדלת של השכנה, "אני לא צריכה. לשמור על הצביון, לא יודעת מה ספרו לך או מה השמועות אומרות, זו אני, לא השתניתי בכלל", אמרה.

אלישבע הסמיקה מעט, "ציפי שלך ספרה לרחלי שאת השתנית, עזבת את הכל, מצטערת אם פגעת בך".

"זה בכלל לא נכון", עיניה של רבקה מלאו דמעות.

אלישבע הנהנה בהשתתפות, "אני מאמינה לך", אמרה.

בדרך חזור לדירתה הבינה רבקה שאם ציפי ספרה לרחלי היא כנראה

סיפרה לדמויות נוספות בשכונה ויתכן שכולם בטוחים שהיא כבר אינה שומרת מצוות.

היא חשה מזועזעת מהמחשבה על העוול הזה.

זה לא יתכן.

היא תחזור לדירה בה היא מתגוררת ותחשוב מה לעשות.

הבעיה הרחופה יותר היא מה קורה עם הטרוריסט הזה? היא חייבת לשאול את יונת, הפעם היא תדרוש לקבל תשובות, היא לא יכולה להתקדם בחקירת הנושא כל עוד הטרוריסטים חוגגים מולה, על המסך מדברים על שחרור של מחבלים, והיא לא יודעת דבר.

פרק 34

זה נהדר לצאת לרחוב כבן חורין ועוד יותר נהדר להסתתר בתוך מסכה כשאף אחד לא יודע שאתה הוא זה שמסתובב כך.

נתי שב אל שכונת מגוריו. הוא ידע שאין בידו להתקשר להוריו, השוהים כעת בבית סבו מצד אביו. הסיכון גדול מדי. אם זרועות הביטחון בעקבותיו, ודאי הם עוקבים אחרי כל מי שקרוב אליו, מאזינים וממתינים לרגע שבו יישבר וישלח אליהם אות חיים.

הוא ילך לכיוון הבית שלו, הוא מסתכן אבל אולי ימצא קצה חוט.

הוא פסע את כל הדרך הארוכה ברגל, והגיע אל ביתו כעבור פחות משעה.

הוא עמד למטה והשקיף אל ביתו.

אדם לבוש אזרחית פסע הלוך ושוב, נתי שיער שהוא איש ביטחון שממתין לראות אם יחזור לכאן.

הם בטח רציניים מאוד. הוא החליט ללכת הלאה כדי לא לתת להם תרוץ לחשוד בו. הוא חזר לכיוון ביתו של הרב ראובני, חש הכרת הטוב על כך שהוא זוכה לבית כה נעים, ומבין שהרב בעצם גומל אתו חסד חנם, וכי אין לו דרך להחזיר לו על כל מה שהוא עושה עמו.

*

המשרד של יונית קיבל ריענון בדמות ספריה חדשה בצבע תואם לריהוט.

רבקה החמיאה למנהלת על העיצוב החדש, יונית חייכה בתודה ואמרה לה שזו מתנת הארגון "המקימים", שיש להם רצון לשנות את העיצוב של המכללה והתחילו במשרדים.

רבקה, שנכנסה למשרד במיוחד עבור מטרה ספציפית, ביקשה מיונית פירוט מה היא יודעת על המצב הביטחוני, זה שיש סביבו צנזורה.

"אני לא יוצאת מכאן עד שאת מספרת לי", אמרה, "חלמתי חלום ואני רוצה לדעת מה קורה".

היא העדיפה לא לספר לה על הפרופיל של הטרוריסט, חוש נסתר אמר לה לשמור את המידע לעצמה.

משום מה היא חשה חשש מיונית: הקשר שלה לארגון "המקימים" נראה תמוה, בעיקר כי הסמל שלהם זהה לסמל שראתה על הפרופיל של הטרוריסט בבוצבוק.

היא יודעת שיונית לא חשודה, אפשר לזהות אנשים טובי לב וכנים, למרות זאת היא צריכה לשמור על זהירות.

"אני לא יכולה לספר לך", אמרה יונית בקול נעים, "זה סוד משמעותי, כזה שגילוייו יכול לגרור בעקבותיו מאסר".

"אז רק תגידי לי כן או לא: מדובר בשבויים? מהמעמד הגבוה במדינה? שנלקחו לעזה?"

יונית סקרה אותה במהירות, "מהיכן את יודעת?" שאלה.

רבקה שאפה אוויר ואמרה בקול נמוך, "חלמתי חלום מוזר, החלטתי לשאול אותך, אולי את יודעת במה מדובר".

יונית התנשמה עמוקות, "מה חלמת? תוכלי לספר?"

"צעקות, פריצה לבסיס, שבויים", אמרה רבקה.

"ומהיכן את יודעת שהם שייכים למעמד הגבוה?"

"זה כבר ניחוש שלי, המדינה לא תסתיר את המקרה אלא אם כן הם רמי מעלה".

יונית נאנחה עמוקות, "זו קטסטרופה. לא פשוט לאף אחד, קשה לצמרת הביטחונית המדינית לעכל מה קרה, הטרוריסטים דורשים דרישות מרחיקות לכת, אנחנו לא יכולים לתת להם. מצד שני יש לחץ עצום להיענות לדרישותיהם, ולא אמרתי לך כלום כמובן. אנחנו לפני מלחמה מול עזה".

רבקה סקרה אותה, לא מסתירה את תחושת הבהלה שחשה.

"מסכנים ההורים של השבויים, הלוואי שכבר יחזרו", הוסיפה יונית לומר,

”זה לא מתיישב על הדעת”.

”שיבוא כבר משיח”, נאנחה רבקה בתגובה, ”יהיה בסדר, יונית”, הוסיפה כמו לעצמה.

*

הוא מגיע לארץ הקודש בלי רעש, בלי צבא.

בשגרירות הישראלית באתיופיה הכירו את סבו המלך סלאסי וסייעו לו להנפיק דרכון ואשרת כניסה.

הדרך עברה עליו בהתרגשות עזה, מבין שלמרות שאינו יודע היכן אגנס מתאכסנת, בוודאי מישוהו יכוון אותו, בארץ הקודש. הוא לא יספר להם על יחוסו, שם הרי כולם מיוחסים.

אוויר נעים קידם את פניו, הוא השתטח על הארץ בספונטניות ונישק את האדמה.

בגדיו היו שונים, הוא לא נראה אדם מערבי רגיל, אבל הוא לא שם לב לכל זה.

כי כשאתה מלא במשהו גדול בתוכך – אתה לא חי את העולם סביבך אלא מחובר לעצמך באופן מלא.

הוא תר אחר מישוהו שיכוון אותו, הוא יודע לדבר בשפת אמו, אמהרית, ומצליח להתבטא מעט באנגלית, אבל זה לא הספיק, למרות זאת הוא הופתע לראות דוברי אמהרית רבים.

הם היו אדיבים, והשתדלו לסייע לו, הוא נשלח לשגרירות אתיופיה בישראל, בתל אביב, שם הקשיבו לו.

כשהבינו מי הוא, הוא התבקש לחכות. לאחר מספר רגעי המתנה, נכנסו לשגרירות אנשי ביטחון ומשטרה שהורו לו להתלוות אחריהם.

הילו מקונן לא הבין מדוע.

מה פשר התכונה הזו סביבו?

פרק 35

”בעולם יש שיח סוער סביב התינוק שנמצא אצלנו, נתנאל הלל”, אמר הרב ראובני בקול מדוד בארוחת הערב.

הם ישבו לאכול, וכדי לשוחח הרחיקו את מכשירי הטלפון מחשש להאזנה מרחוק, הם עשו הכל שהשב”כ לא יעלה על עקבותיו של נתנאל הלל, אבל כעת ניכר מקולו של הרב שהוא מסתפק אם מדובר בדרך נכונה.

”אנחנו לא מחויבים לשמור על התינוק הזה אצלנו, מה עוד שאני שומע את אימו בוכה בתקשורת וכבר מתחיל לפקפק בתוכן שכתוב על הפתק, שאומר שאמו של התינוק ביקשה שנשמור עליו. אני כבר לא בטוח בכך”. אמר הרב.

”אולי היא חוששת מבעלה ומשתדלת שההצגה תהיה מושלמת”, אמר נתי.

”יתכן, אבל זה לא מתפקידנו, נתי. שמעתי שיש סערה עולמית סביב היעלמות התינוק, קולות אנטישמיים טוענים שהיהודים גורמים נזק למשיח בכוונה”.

”שהיהודים גורמים נזק למשיח?”

”התינוק הוא נינו של מלך אתיופיה, שיש טענות של מאמינים שונים ברחבי העולם שהוא המשיח”, אמר הרב ראובני, ”אני רוצה שתחזיר את היצור הזעיר הזה לאימו בהקדם, עדיף מול כלי התקשורת”.

נתנאל הלל נאנח, ”אני לא מסוגל לתת את דוד הקטן לאף אחד, אני אוהב אותו, לא יכול לחשוב כיצד איפרד ממנו, הוא כבש אותי”.

הרב חייך חיוך נעים, ”נו טוב, נתי, זו לא סיבה מספיק טובה. תחשוב על מה שאמרת”.

הם סיימו את ארוחתם, ונתי ניגש לעריסה, מרים את התינוק ומאמץ אותו אליו, הוא כל כך אוהב את היצור הקטן הזה, חומל עליו ודואג לו.

הוא לא יכול להחזיר אותו לאימו, אפילו אם הרב צודק, זה בלתי אפשרי.

מצד נוסף, אם יש אחוז קטן שאמו של התינוק לא באמת כתבה את הפתק, אין לו ברירה הוא צריך להחזיר אותו.

אבל הוא לא יכול לצאת, אולי יבקש מהרב ראובני לעשות זאת עבורו, זה יהיה פחות מחשיד. הוא לא רוצה להיות נתון לחקירה.

מצד שני, יתכן שמי שנתן להם את התינוק עוקב אחרי האם ויעצור את הרב, כדי למנוע ממנו לתת לאימו את תינוקה בחזרה.

זיעה קרה שטפה אותו כשהבין שאם אכן מישהו לא מעוניין שיחזירו את התינוק, אות וסימן שיש למישהו הזה סיבה טובה לגרום לשנאה כלפיו או אולי אפילו כלפי העם כולו.

מרגע לרגע הבין שהם צריכים לנסות לפעול בחכמה.

*

התיאורים של יונית היו מצמררים וקורעי לב, היא סיפרה לה על האימהות הדואגות, על האבות שקצרה ידם מלהושיע.

רבקה חשה שהיא חייבת לעשות משהו.

בבוצוק יש אפשרות לשלוח הודעה פרטית, אולי תנסה לשלוח הודעה פרטית, לטורוריסט, תשכנע אותו לשחרר את השבויים.

היא החליטה לפתוח פרופיל בשם בדוי, וכתבה לו בלב הולם:

"הי שלום האם אתה מבין עברית? בורא עולם שלח אותי לכתוב לך. יש לי מסר עבורך משמים. בורא עולם רואה את המאמצים שלך להביא את הקץ. הוא מבקש שתכבדו את היהודים ותמנעו מהם צער כי הם סבלו מספיק. הוא יודע שאתם רוצים ישועה. את הישועה אללה יביא ולא בני אדם. הוא אומר שהוא אוהב את כולם ורוצה שיהיה טוב בעולם וכל צער שיש לאדם גורם לו צער. הוא חפץ בעולם בו כולם יודעים להכיר בזכותו של הזולת להתקיים. אני כאן לסייע לך בכל שאלה.

אבא אחד לכולנו וזה בורא כל העולמות וריבון כל המעשים. כולם באו מאברהם האב והוא היה איש חסד גדול. בניו גם מכניסי אורחים. בורא עולם רוצה שכל אדם שיש לו השפעה לתת שלום ולסייע יעשה ויעזור. אם אכן תעזרו ליהודים תזכו לברכה גדולה. אם תעזרו תזכו שאברהם אבינו ירד משמים לברך אתכם. המטרה של העולם היא מלכותו של אלוקים. ואלוקים חפץ בחיים. יש לעולם מטרה להפסיק עם המלחמות ולהיכנס לתודעה של אהבה לכולם. כי הבורא יתברך הוא כולו אהבה וטוב. הוא

רוצה לתת טוב לכולם. אם אתה יכול ויש לך כח שחררו את היהודים ושילחו אותם חזרה לבית שלהם ותקבלו מעמד גבוה אצל בורא עולם. תבקש מהחברים שלך לשלוח את היהודים חזרה לבית. אני מאוד אוהבת פלסטינים. אתם מאוד חכמים יש לכם תרבות יפה. תעזרו ליהודים ותראו איך אללה מתגדל ומתקדש. באהבה.

אני נביאה יש לי הרבה קשר עם אלוקים. אני יכולה לעזור בעצה טובה איך לתת מלכות לאלוקי השמים והארץ האחד היחיד.

כולם רוצים את מלכותו. רק הוא הכל וכולם שווים לפניו. אין אצלו אחד גבוה אחד נמוך. הוא אוהב את כולם וגם אני אוהבת את העם שלכם בגלל שהוא אוהב. רק הוא מלך. אין כלום בעולם יש רק הוא”.

היא שלחה את ההודעה, וחיכתה לתגובה.

חלפו שעות ארוכות ולא היתה שום תשובה.

היא התייאשה מעט אבל החליטה להמשיך לחכות לתגובה. לאחר שעברה יממה שלמה כמעט, החליטה להיכנס מתוך סקרנות לפרופיל, והופתעה לראות שהגיעה תשובה.

לצד דף כתוב בעברית ובערבית עם פסוקים וגימטריות, כתב לה הטורוריסט מוהמד ברגות:

”אני נגד מלחמה. אני רוצה שתדע את האמת. אתה יודע שלכל אות בעברית יש מספר. הממשלה והרבנים שלך לוקחים אותך לעזאזל. תחשוב על ההודעה הזו. שלחתי מכתב זה לרב טוביה זינגר הנכבד והוא לא הצליח להוכיח שטעייתי. תקרא גם את זה. אם אתה מוצא את מה שאני אומר לא נכון, תגייד לי. ואם תגלה שמה שאני אומר נכון, אני מזמין אותך לאסלאם,

זו ההזדמנות שלך. כולנו נמות, אבל אני אלך לאלוהים ואומר לו שסיימתי את שליחותי ואמרתי לך”.

רבקה חשה שהיא נרעדת, לא פשוט לקרוא טקסט שכותב אדם כזה, טרוריסט. היא חשה תחושה נוראה של פחד וחשש.

היא התפלאה על עצמה, אך הרגישה שזו חובתה, חושבת לעצמה על נפלאות הטכנולוגיה שמאפשרת לאנשים להתכתב כך באופן אנונימי.

לאחר מחשבה קצרה ענתה לו תשובה בנוסח הזה:

”לגבי אמונה ודתות - כתוב שבאחרית הימים הבורא יהיה מלך לבדו. הוא לא צריך שליחים ולא נביאים. ”והיה ה' למלך!” הבורא הוא טוב ומיטיב וכל מי שמקדש את הרע ומוכן להסכים לטרור הרי שהוא עובד אלילים, ואינו מאמין במלך היחיד שמידותיו מידות רחמים. אני קוראת מכאן לכל מי שאוהב את בורא עולם לשלול אלימות ולבחור בדרך של הכנעה ורצון להיטיב לכל בני האדם. השינוי יבוא דרך כל אדם שיבין שהבורא האחד חפץ שעולמו יהיה עולם טוב. ומוות זה רע. חיים זה טוב. כשהגאולה תבוא כל מי שלא מאמין בטוב של בורא עולם וכל מי שלא עוזר לטוב להתגשם אצל בני עמו יראה שיש לו הפסד. הטוב ינצח והטוב זה בורא עולם”.

היא יכולה לספר ליוניית על ההתכתבות הזו מול הטרוריסט, רק שאינה בטוחה בטוהר כוונותיה, לא לאחר שראתה את סמלו של העיט, העוף הדורס, סמל שקשור לאגודה סודית לא ברורה, במסמכים שבמשרדה.

היא צריכה לספר על זה למישהו, למי תספר?

אולי תשלח מייל לשב"כ?

אולי לראש הממשלה?

היא החליטה לשלוח מיילים לכל מי שאפשר, היא אמנם קצת חוששת, אבל אין לה באמת ממי לחשוש, כי משרד ראש הממשלה והשב"כ רוצים בטובת האזרחים. אם אינם רוצים בטובת האזרחים, המדינה פשטה את הרגל.

היא צריכה להיות ריאלית ולא לפחד מאנשים שאמורים לשמור על בטחון האזרחים.

ביד רועדת שלחה מיילים לשב"כ ולראש הממשלה, חושבת בתמימותה שתקבל תשובה.

אך, לא, מלבד תשובה רישמית של בוט שכתב לה "תודה על פנייתך", לא התקבלה תשובה נוספת, ורבקה אמרה לעצמה שהזמן דוהר ולטרוריסטים יש תכניות מוזרות, שנראה שעולות בקנה אחד עם הדיבורים שהיא מתחילה לשמוע לאחרונה בכל מקום, שיח על "מלחמת אחרית הימים" שהתחיל להישמע מכיוונים שונים.

מה הם יודעים? מה הם מתכננים?

היא מתחילה להבין את הרצון שלהם ככל שהיא קוראת ומבינה את אופי הנושאים שמוהמד ברגות כותב עליהם בפרופיל שלו, ולפי השיתוף של מאמיניו.

בצר לה, החליטה רבקה לשלוח מיילים ופניות למערכות עיתונים שונות, רק שנראה שכולם עושים יד אחת נגדה או שמא נגד התוכן שלה, כולם מתעלמים, אף אחד לא מתעניין בצילומי מסך או במידע שהיא משתפת.

היא חשה שהיא לבד במערכה, ולא יודעת שזו רק ההתחלה.

פרק 36

הרב ראובני האזין לו בתשומת לב, אחר נאנח קלות, "לא יודע, זו נשמעת הסתבכות", אמר, "אולי ננסה לשלוח את זלמי במסווה של עיתונאי שמגיע לראיין את אימו של התינוק, כך נהיה חכמים יותר", חיווה את דעתו.

זלמי נענה להצעה בשמחה, הוא פנה לידידו שהכיר אנשי תקשורת וביקש ממנו להשיג לו תעודת עיתונאי. לבש בגדי הסוואה ויצא לכיוון בית המלון בו התאכסנה אגנס וביקש ראיין לעיתון.

תודות לתעודה שנשא עימו, הדלתות נפתחו בפניו.

אמו של התינוק נראתה אומללה, לצידה ישבה אישה בעלת חזות מערבית שתמכה בה כל העת והבטיחה לה שהכל יסתדר.

הצלם שהיה אתו תיעד את הריאיון, וזלמי שאל את השאלות שהרב ראובני הכין לו מראש, באמצע הריאיון קיבל שיחת טלפון, קם מתנצל ואמר שישמח להשלים את השאלות מאוחר יותר.

כמה שעות מאוחר יותר, הגיע זלמי בלוויית אורית אחותו, שסחבה את התינוק בתוך סל מאוורר, גם הצלם המקצועי התלווה אליהם כדי לתעד את האירוע.

אימו של התינוק קיבלה אותם בחדר הישיבות של המלון, זלמי שאל אותה שאלות, בעודו רושם את התשובה בקפדנות.

היה עליהם לדאוג להוציא את המלווה של אגנס, האם, מהחדר.

אורית החליטה לעמוד במשימה בכבוד.

"אימרי לי, איך קוראים לך?" שאלה אותה אורית, בעוד זלמי ממשך בשאלותיו העיתונאיות.

"שמי קייטי".

"אוקי, קייטי, יש בחוץ בחור צעיר שטוען שהוא יודע איפה התינוק, תרצי שנצא אליו לשמוע פרטים נוספים?" שאלה אורית.

קייטי התרוממה על מקומה במהירות. "בוודאי", אמרה. ופסעה בעקבות אורית החוצה.

זלמי שלח מבט מהיר לעבר הצלם, ואז הוציא את הפעוט מהסל.

"התינוק שלך, אגנס", אמר, והושיט לה את התינוק.

אגנס תפסה אותו בהפתעה, עיניה נוצצות ברוך. השמחה שלה היתה שקטה, מאופקת, ניתן היה להתרשם בקלות עד כמה אופייה אצילי.

"נראה לי שכדאי שתקרא לכאן את המשטרה", אמר הצלם, "אם העלימו לה את התינוק באופן בלתי חוקי ללא ספק האנשים הללו מסוגלים להכלי".

זלמי נענה להצעה, הוא היה מבולבל ונרגש, ומיהר להתקשר למשטרה.

"אני מדבר כאן ממלון קינג דייוויד", אמר, "לגבי היעלמות התינוק, יש כאן אנשים שהחזירו את התינוק לאימו, נשמח שתבואו לכאן לחקור אותם".

זלמי לא חשש מחקירה, נתי במקום בטוח, לפי דבריו של דוד ראובני הוא ישתמש במסכה שהביא לו, וילך למקום כלשהו, הרב עצמו לא רצה לדעת להיכן, כדי לא לספר בחקירה, במידה ותהיה.

*

בימים הבאים חשה רבקה שמשהו מוזר קורה לה: קורים לה דברים והיא לא בטוחה אם מדובר בדמיון או במציאות.

קודם כל היא מקבלת מייל מאתר קניות סיני, "המשלוח בדרך", אמרה ההודעה.

ורבקה חשה שליבה מחסיר פעימה, מכיוון שהיא לא הזמינה משלוח לאחרונה.

לאחר מכן היא חשה שיש אחריה מעקב.

שני אנשים חייכנים, סודנים על פי מראם, השקיפו לעבר המרפסת שלה וכשהבחינו בה הרימו יד ונופפו אליה לשלום, בבניין מולה תיקנו דוד שמש ואחד המתקנים השקיף לעבר דירתה עם משקפת.

מה הולך כאן? האם הם רוצים לפגוע בה? אם כן – מדוע הסודנים הנחמדים
חייכו אליה?

הם לא נראו מאיימים כלל וכלל!

באותם רגעים החליטה לכתוב לטרוריסט הודעת איום. כדי שיפסיק את
המעקב אחריה ויעזוב אותה לנפשה.

פרק 37

המשטרה הגיע כעבור זמן קצר, קייטי נכנסה פנימה בלוויית אורית.

קייטי לא הביעה שמחה למראה התינוק שחזר לאימו, מה שעורר סימני שאלה אצל אורית שהבחינה שתגובתה של קייטי מביעה אכזבה.

השוטרים שאלו את האם מי החזיר את התינוק, היא הצביעה לכיוונו של זלמי.

“אתה מוזמן לחקירה”, אמר אחד השוטרים ואחז את ידו בחוזקה.

זלמי ביקש מהצלם להדפיס את התמונות שצילם ולתת לרב ראובני, הוא כבר ידע מה לעשות איתן.

*

היריעה על מציאת התינוק קיבלה פרסום שולי, בניגוד לרעש שעשתה היעלמותו.

כלי התקשורת כמעט ולא דיווחו על כך, למרות שהרב ראובני הקפיד לשלוח להם תיעוד מלא, ובקרב התקשורת העולמית היתה דממה, מיליוני מאמינים נותרו עם ההבנה שהתינוק המיוחד נעלם על ידי מנהיג יהודי, יש תיעוד מצולם, מי צריך יותר מזה?

זלמי נלקח לחקירת שב"כ, הוא התפלל בלחש לצאת מכאן בשלום.

מולו ישב החוקר, בעל סבר פנים קשוח, וביקש ממנו את כל המידע.

"אספר לכבודו הכל", אמר זלמי בקולו החביב, "מישהו רצה להפליל את המנהיג של האנרכיה, נתנאל הלל גרין, וזו היתה הדרך להפליל אותו. על התינוק היה פתק בו נכתב שזו בקשת האמא, להסתיר את התינוק ולשמור מפני שמד".

"שמד?"

"המרת דת, זה נחשב שמד בראי היהדות", הבהיר זלמי, "להמיר דת זה כמו למות, כי הנשמה צריכה להישאר קרובה ליהדות", הסביר.

"נו, ... היכן הוא מנהיג האנרכיה?" את המילים הללו אמר החוקר בלעג דק.

"אינני יודע", השיב זלמי, "אין לי מושג".

"היכן פגשת אותו לאחרונה?"

"בביתו של דודי, הרב זאב ראובני", אמר זלמי, "דוד שלי מוכן לבוא ולספר לכם הכל".

*

הרב ראובני ישב מול החוקר ושיתף פעולה, החוקר הנהן בראשו ושאל שאלות מעטות, הוא לא היה צריך לשאול הרבה, הרב שמח לשתף, אבל למרות זאת סימני השאלה היו ברורים.

מיכה מזרחי, סגן ראש השב"כ, הצטרף לחוקר והקשיב לדברי הרב.

"משהו לא נראה לי ברור", אמר, "מי ירצה להפלייל את גרץ? לתת לו את התינוק עם הפתק הזה?"

"אולי מי שאמור היה להיות ממלא מקומו, ניצן הררי", אמר הרב ראובני בקול ישיה, "אולי צריך לקחת אותו לחקירה"

מיכה נאנח, ככל שעובר הזמן הוא מבין יותר ויותר שאין צורך באנרכיה ובהנהגה המטופשת הזו.

'במה ניצן עוזר לקידום המדינה?' חשב בזעף.

"אני לא יכול לחקור את ניצן הררי, מיד כשהוא נכנס לתפקיד הוא שינה את הכללים ויצר לעצמו חסינות מחקירות, אבל בכל מקרה נשמע שיש כאן דברים שצריך להבהיר ולברר".

*

העיסוקים החדשים שלה השכיחו ממנה את מוטי, את חמותה, את הילדים.

כך שהיא הופתעה כשהמגשרת עמדה ליד המכללה וחיפשה אותה, היא יכולה היתה להתחמק, אבל הבינה שזו טעות, עליה לעמוד באומץ מול

משפחת בעלה ומול בעלה עצמו. הרי יום אחד ההרפתקה הלא נעימה הזו תסתיים, היא תרצה לשוב לחייה הרגילים, רק ניראה שחייה הולכים ולובשים צורה אחרת לגמרי.

יש את מוטי, שמתנהל באופן תמוה ולא מובן, ויש את חמותה שמתנהגת כמו שוויגער מהאגדות, ויש את הילדים, שללא ספק צריכים אותה.

היא יודעת שהם בידיים טובות, ומבינה שהם צריכים אותה ומתגעגעים אליה.

"שלום, רבקה", למגשרת יש חיוך סתמי, ועיניה רציניות, "אני שמחה לראות שאת נראית במיטבך".

"תודה", השיבה רבקה.

"אני כאן כדי להודיע לך שני דברים: חמותך אמרה לי שהילדים לא מוכנים לראות אותך, הם מבינים שנטשת אותם ולא רוצים להיפגש איתך, למקרה שתבקשי זאת.

שנית, מוטי והילדים עומדים לעבור דירה כך שהדירה שלכם כעת מוצעת להשכרה".

רבקה פתחה את פיה וניסתה להשיב תשובה, פניה החיוורות העידו על ההפתעה הרבה מהאופן בו הוטחו בפניה במילים הבלתי אפשריות הללו, אך המגשרת המשיכה: "אני רוצה לומר לך, גברת מאירי, שאמא של מוטי טוענת שהשידוך שלך עם מוטי היה טעות, הם רוצים לזרו את תהליך הגרושין, לדעתם אין טעם להמשיך יותר".

רבקה תפסה את הגדר שהיתה סמוכה אליה, וחשה שהיא כמעט נופלת,

חושך נפל עליה למסר רגעים.

“את בטוחה... מוטי..”. קרקרה בקול צרוד.

המגשרת הנידה את ראשה, “מצטערת, רבקה, זו ההחלטה של חמותך”.

“ומוטי?”

“מוטי לא אמר את דעתו אך גם לא התנגד, נותר רק לקבוע תור לרבנות לקבלת הגט”.

“אני לא מגיעה לרבנות ולא לוקחת גט”, השיבה רבקה בקול צרוד, “ובכלל, ההתנהלות הזו שלכם מוזרה מאוד, ולא מקובלת בכלל”.

פרק 38

”יש לנו כאן אדם שטוען שהוא אבא של התינוק שנעלם”, דיווח גיורא כץ, חוקר משטרה למפקד המחוז, שמיהר לעדכן את השב”כ.

הילו מקונן מצא את עצמו בחקירת שב”כ, בלי להבין מדוע.

החוקרים היו נסערים למרות ששמרו על סבר פנים אדיש כלפי חוץ.

ככל הידוע להם, הילו מקונן פוסע כעת עם צבא גדול לעבר ארץ הקודש, התקשורת העולמית מסקרת את המסע הזה בתשומת לב, בכל מהלך הדרך הוא כועס וטוען שהתינוק שלו נעלם בידי מתנגדי המשיח.

מה הולך כאן?

הילו מקונן האמיתי ישב לפנייהם על הכיסא, מלא בענווה, חסר כל אמירות מתלהמות.

”באתי לחפש את אשתי, אגנס”, שב ואמר, ”אני רוצה לדעת מה שלומה?”

מה איתה?"

מיכה מזרחי נכנס לחדר החקירות באמצע החקירה והתיישב על כיסא בצד.

"אתה הוא הילו מקונן? בעלה של אגנס? אם כך, מי זה האיש הזה?" על המסך המחשב שעל שולחן החקירות נראתה דמותו של אדם לבוש בהידור, עוטה מסכה.

"זה אני... ככה לבשתי לפני שנכנסתי לתקן את עצמי מול ארון הברית", השיב הילו.

"האדם הזה פוסע בראש צבא בדרך לארץ הקודש", אמר החוקר, "אתה מכיר אותו? ספר לי מה ידוע לך?"

הילו מקונן סיפר לחוקרים על הכבוד שקיבל ועל כך שהתבקש ללכת לארון הברית ומשם לעלות לארץ הקודש, בגלל יחוסו.

החוקרים החליפו ביניהם מבטים מהירים.

המידע היה חשוב, ניכר שיש כאן סוד כלשהו.

מיכה נקרא למשרדו של אבנר חסון, בעניין חדש: חבילה התקבלה מהמטרה, אדם בשם מייקל זינגר, פרופסור ומרצה במקצועו, סיפר סיפור קצת מוזר שצריך לפענח.

בגלל ריבוי המאורעות המוזרים הם החליטו להתייחס ברצינות רבה לעניין.

מירי יצחקי אמרה לה שזה פשוט לכתבו: יש משרד ממשלתי שמקבל פניות של אנשים ומכוון אותם למידע ולאנשי מקצוע מתאימים עבור הספר שלהם.

היא חרדית קודם כל ולפני הכל, למדה בחינוך חרדי מוקפד ושמעה על אחרית הימים דרך פסוקי נחמה ובנית הארץ, על ידי משיח צדקנו, כהבטחת הכתובים.

האם יתכן שיש כאלה המפרשים את אחרית הימים באופן אחר? ולמה הם עושים טרור עבור אחרית הימים, במה הם מאמינים?

מבול אלאקצא, זו הסיסמה שלהם

האם יש אנשים שמאמינים שצריך להילחם כערך ורצון מגבוה, עבור אחרית הימים?

היא תחקור את זה, אבל כדי לחקור היא צריכה לברר אצל מומחים.

היא לא רוצה לשאול את יונת, עדיין תחת הרושם של סמל הארגון הסודי שהיה על תיקיה במשרדה של מנהלת המכללה, סמל שגורם לה רתיעה ברורה מכיוון שגם הטרוריסט מבוצבוק השתמש בו לתקופה כתמונת פרופיל. מה הקשר בין המכללה לבין ארגון טרור? היא צריכה לברר מול חוקרים, היסטוריונים או ארכיאולוגיים.

אולי תכתוב הכל בספר?

לפי חוק כתיבת ספר יש שאפשרות לפנות למאגר מומחים שמוצג באתר של החוק לכתובת ספר, והם יעזרו לסופרים ויכוונו אותם בידע היסטורי ומקצועי.

היא צריכה להירשם, להציג את ז'אנר הסיפור ולקבל רשימת אנשי מקצוע שיכולים לסייע לה להבהיר את התמונה.

מרגע לרגע הרעיון מצא חן בעיניה.

היא תכתוב ספר אמיתי תוך כדי חקירה, היא תבנה עלילה עם דמותו של מוהמד ברגות, תרמוז על האימוטישמי ועל הסמל של העוף הדורס המסתיר עין אחת, תספר על האמונה של המוסלמים בבואו של מוהדי, ומה הם צריכים לעשות עבור זה, על האמונה של הנוצרים במשיח שלהם, ומה הם צריכים לעשות, לפי אמונתם.

הספר יתעד את החקירות שלה, הוא יוכל להיות סיכום לחקירה, וגם יהיה סיפור מקסים שיכול להימכר במסגרת החוק לכתובת ספר.

ראשית תתקשר לחוקרים ברשימה ותברר מולם מה חזון אחרית הימים של כל הדתות, יש לה תחושה שזה יהיה מעניין.

*

“אחת הנבואות והאמונות הגדולות הן של הזרם האנגווליסטי, השייך לדת הנוצרית.

בניגוד לזרמים הקתולים והפרוטסטנטים, השוללים את היהדות, האוונגליסטים באים מתוך אמונה באחרית הימים וזו עיקר עבודתם, לעודד את הגשמת החזון של אחרית הימים”.

רבקה האזינה לקולו הרהוט של החוקר קלמנוב, אליו פנתה דרך החוק לכתובת ספר, שבקע מבעד לדיבורית, והסביר לה שאחד הזרמים שמדבר באופן מוצהר על תכנית אחרית הימים זה הזרם הידידותי ביותר כלפי

ישראל וההתיישבות היהודית.

”יש להם אמונה שהמשיח שלהם יגיע לאחר בניית בית המקדש”, אמר החוקר.

”האמת שהאמונה שלהם אמורה להדיר שינה מעינינו כי היא כוללת גם מלחמה בין הטובים לרעים”.

”גם ליהדות יש אמונה שתהיה מלחמת גוג ומגוג”, אמרה רבקה.

”נכון, אבל לא דומה האמונה שלהם לזו של היהדות. בעוד היהדות מתעסקת בתפילה ובתקווה לעולם של שלום, הם, מאמיני הדתות האחרות, מניעים תהליכים גלויים וסמויים”.

רבקה שתקה לרגע ארוך, ”האם האמונה שלהם שייכת לאמונה של המוסלמים סביב אחרית הימים?” שאלה.

”יש קווים זהים, רק מהצד השני. המוסלמים מאמינים שהם צריכים לכבוש את ירושלים, האוונגליסטים מאמינים שהיהודים צריכים למלוך על ארץ ישראל באופן מלא כדי שהעולם ייגאל. אומרים שבלפור מהצרת בלפור המפורסמת שעודדה להקים מדינה לעם היהודי, הוא אוונגליסט”.

”נו, מה רע שיגשימו את חזון הנביאים?” תהתה רבקה.

החוקר השתעל קלות, ”יש סעיף לא מדובר בכל התוכניות שלהם, גם לפי הנוצרים הנדיבים וגם לפי המוסלמים, היהודים לא צריכים להישאר לאחר המלחמה, אני מקווה שאת מבינה למה אני מתכוון”.

רבקה חשה שנשימתה נעצרת. ”תודה לך פרופסור קלמנוב, אשוב אליך

בהמשך, אם ארצה הבהרות נוספות בעניין", אמרה בקול חלוש וסגרה את השיחה.

יש בעולם אנשים שפועלים באופן מעשי, בגלל אמונות שונות, להחיש את הגאולה כפי שהם מאמינים בה.

אבל הם מאמינים באלימות, במלחמה. לא בשלום.

מה הקשר של העיט שעל הסמל הזה, של הארגון הסודי, לכל מה שקורה?

האם יש קשר כזה?

מי זה הארגון הזה, האימוטישמי?

פרק 39

הצבא התברר כמאומן וחדור מטרה אחת.

הם נעו בעקבותיו של האיש שלבש את בגדיו של הילו מקונן ושל מלווהו במיומנות שקטה.

ימים שלמים צעדו בדרך לכיוון הגבול.

בן דמותו של הילו מקונן הקפיד לכסות את פניו. פעם ביום עצר ונעמה, נושא נאום נרגש.

*

מנהרות רחבות עם תקרה גבוהה, באורך של עשרות אלפי קילומטרים, מתפתלות מיבשת ליבשת, חוצות יבשות, בנויות היטב.

בעומק של מאתיים מטר.

בכיר הארגון סוקר את המפה הסודית בקפדנות.

הוא שלח מבט מהיר אל עמיתיו שישבו אתו, חושב על הדרך שעשה כדי להגיע הנה.

מארק נמצא בישראל, סולל את הדרך.

מארק חושב שהוא עצמאי, הוא לא יודע שהוא עובד עבורו.

נמצא איתם כאן הסופר הקנדי, שאמור לתת את הבשורה הגדולה, לפני שהמשיח האמיתי, בן דמותו, יגיע.

הוא מבולבל, הסופר סמית, אנשים בעלי יכולת השפעה מנטלית גרמו לו לשנות את זהותו.

הוא חושב כמו אדם עריץ, דיקטטור. ההיפנוזה שעבר שכנעה אותו לחשוב שהוא הגואל האמיתי של העולם.

אבל לא, הם לא ישאירו אותו בתפקידו. הוא סך הכל הגשר, הפיתיון שיגישו לעולם מול המצלמות, הראשון בשרשרת של מעשי פלא שיתרחשו מול העולם, שישתכנע לאיטו בכך שהמשיח המת – חזר.

מי שלא ישתכנע לא ישרוד, הם ישאירו רק את המאמינים וינקו את העולם מהאנשים שלא ירצו לקבל את העולם החדש.

הכל מוכן בקפדנות, אוטוטו מגיע התאריך הנבחר, העולם עוקב במתח אחרי דמותו של הנסיך האתיופי, העולם עוקב בתשומת לב אחר תהליכים שונים, מדינות ציר הרשע מתאחדות, הן רוצות להילחם בעולם המערבי, ולא בכדי, הן ילחמו, יבזבוז את המשאבים שלהן, המנהרות מצפות לצבאות

שלהם, הם יכנסו, צבא ארצות הברית יתערב, המלחמה הגדולה תביא לעולם כולו שאיפה לקבל הנהגה של המשיח.

ואז הוא יופיע... והוא יזכה להגיע ליום הנבחר, לחתונה הגדולה, הוא יתגלה לעיני העולם כולו, כל מי שילחם בו ייפול

הרובוטים של הארגון נמצאים בכל מקום.

אח.

כמה טוב להיות זה שנמצא בעמדת ההשפעה העליונה, מוכן לכבוש את הכל.

*

"יום הדין מתקרב", כתב חשבון הטוויטר של נשיא איראן, "המלחמה הגדולה מגיעה. אם אתם לא מפסיקים את התוקפנות בעזה אנחנו נגיע".

ראש הממשלה הציג את ההודעות בפני שרי הקבינט:

"מה דעתכם? הם רציניים?"

"זו לא פעם ראשונה", אמר שר הביטחון,

"יש אינדיקציות מצד שרות הביטחון מה קרה?"

"אנחנו רואים תנועה של חיילים ואנשים צבא במדינות ערב. ובנוסף, צבאו של הילו מקונן מגיע דרך תימן, מכל מקום מצטרפים אליו אנשים נוספים".

”אנחנו יכולים להפתיע אותם מהאוויר”.

”לא, זה לא חוקי”, נשמע קולו של היועץ המשפטי-ביטחוני, ”הם לא מהווים איום מידי, נצליח להתעמת מולם בדרך של שלום”.

”מה עוד שמרבית הפלוגות בעזה”, אמר שר האוצר, ”נצטרך לגייס ציבורים נוספים שלא מתגייסים בדרך כלל”.

ראש הממשלה נאנח: ”לא נצליח לגייס אותם, מי שרוצה מתגייס מי שלא רוצה, ימצא כל דרך לא להתגייס, סך הכל גיוס זה עניין של רצון, אם אין רצון, אין טעם לגייס ציבורים שמתחנכים נגד צבא ומספרים לעצמם שגיוס זה שמד”, אמר.

”הצבא לא מתאים לאורח חיים חרדי”, אמר שר הביטחון.

היועץ המשפטי ביטחוני אמר: ”אין כאן שאלה של אורח חיים או חינוך, לפי החוק חובה לגייס אותם בכל דרך”.

ראש הממשלה החליף מבט מהיר עם השרים. המבטים שלהם אמרו הכל: אם רק היה אפשר, הוא היה מוציא מהחוק את התפקיד הזה של היועץ המשפטי ביטחוני.

*

כדי לחקור מה המטרה של הטרוריסטים, ומה האמונות שלהם, היא יכולה לחשוב שיש ארגון סודי שעומד מאחורי הכל.

מי זה הארגון הזה?

ולמה לו ליצור כאוס ומלחמות, מה הוא מנסה להשיג?

היא לא יכולה להתעסק כל היום סביב המחשבות על הארגון הזה. זה יותר מידי, יש לה משפחה ברקע, וגם לימודים.

ככל שגוברת תחושת אי הוודאות כך היא חשה צורך לשוב לבית שלה, למשפחתה.

אבל המגשרת לא עונה לה לטלפון ומוטי לא יוזם שיחת טלפון.

'האם החיים שלנו תמיד היו ככה?' שאלה את עצמה, 'אני הנותנת, האכפתיות, השותקת, והוא הדורש, המתעלם. האם מעולם לא היתה בינינו תקשורת?'

דווקא כעת, בשעת משבר עולים צופים מול עיניה הכוחות המנהלים של חייה, והם מתגלים כלא יעילים, איך שלא תסתכל על זה, היא בודדה כל כך.

פרק 40

היא יכולה לחפש מידע על האימוטישמי גם במחשב וגם לנסות לשאול חוקרים מהפרויקט של החוק לכתובת ספר.

כדי לכתוב ספר היא צריכה עלילה, דמויות ורקע לסיפור. הרקע במקרה שלה יהיה אמיתי.

רקע של ארגון סודי עם סמל של עיט, שעומד מאחורי שאיפה לא ברורה.

מי הארגון? לפני כמה שנים הוקם? איזה אינטרס יש לו?

היא תנסה לברר אצל מומחים, וגם מול ידיעות שמסתובבות במחשב.

גברת קופנהיים דיברה איתה בקול צרוד וחורקני מעט, הקשיבה לשאלה שלה ושמחה להעביר לה את הידע סביב אגודות סודיות.

“אומרים שמדובר בקונספירציה”, אמרה צילה קופנהיים בקולה החורק, “אבל לא ניתן להתכחש לעובדות, ארגונים סודיים קיימים, אולי השמועות

המסתובבת סביבם מוגזמות ולא ריאליות, גובלות בפראנויה, אבל הבסיס קיים, יש ארגונים סודיים, מכאן אפשר לקחת את זה לאן שרוצים”.

”אני רוצה להבין יותר”, אופס שיחה ממתינה, המגשרת, שתחכה קצת כמו שאני חיכיתי, אמרה רבקה לעצמה.

”מה את רוצה להבין?”

”אני רוצה להבין עד כמה יש להן כח אמיתי לחולל דברים בעולם?”

צילה שתקה מספר רגעים, ”בדרך כלל נהוג להתייחס לארגונים סודיים באופן ספקני, יש להבדיל בין העובדות לבין השערות”, אמרה בקול זהיר.

”כולנו יודעים שיש קשרים הדוקים בין ההון לשלטון העולמי, העולם נשלט על ידי מספר מצומצם של אנשים, שבידיהם יש את הכסף העולמי. הם מכתיבים את סדר היום, יתכן שאיננו יודעים עד כמה, כי אין לנו עסק בנסתרות”, חייכה צילה לעצמה.

רבקה התנשמה עמוקות, שוב פעם המגשרת מנסה להשיג אותה, מה היא רוצה?

”זה הגיוני שהכסף נמצא אצל אנשים מעטים, וזה הגיוני שהם לא ישבו כל היום לשחק טניס, אלא ישאפו להגיע לשליטה”, אמרה רבקה, ”השאלה אם יש איזו אג'נדה סודית שמניעה אותם?”

”חובבי הקונספירציות יגידו שכן”, אמרה צילה, ”יש שיטענו שזה לא ריאלי, השאלה במה את רוצה להאמין”.

”מה העובדות?”

"העובדות הן שיש סכסוכים בעולם שמתחוללים בגלל סיבה לא ברורה, יש גם מקרים תמוהים, אומרים שהתקשורת, המידע המסתובב, הלכי הרוח, המחלוקות, כולם עבודה חיצונית של כוחות לא ברורים. אפשר לומר שרוב הנסתר על הגלוי".

*

"מתי לדעתך הארגון הסודי העולמי הוקם?" שאלה את החוקר הבא, מתעלמת מהרצון לחזור להתקשר למגשרת שניסתה להשיג אותה כל אותו זמן.

הלה, אם הופתע מהשאלה, לא הראה זאת, במקום זה אמר:

"יבורך החוק לכתיבת ספר, אנשים מתחילים להתעניין בהיסטוריה, לחפש מידע, איזה יופי. ולענייננו: ארגונים סודיים הפכו ללא סודיים כשהאינטרס שלהם הוביל אותם לרצון לבטל את האנונימיות, יש הסתברות שארגונים סודיים פעלו בזמן האימפריה הרומית ואולי אף בתקופות שקדמו לה".

"איזה אינטרס יש להם?"

"מדובר בתקופות אחרות ונשכחות. אין לנו כלים להבין את אנשי הדורות הקדומים", אמר האיש, "אנחנו לא יכולים להיות פרשנים של אנשים נבערים, שטופי פחדים ועבודת אלילים, שכל רצונם לשלוט או לשנות את המציאות ולנהל את הטבע".

"אני מבינה", אמרה רבקה למרות שחשה שרוב הנסתר, "אגב, אם אנחנו לא מבינים את האנשים הללו, האם יתכן שאינם נבערים, אלא מדובר בכח אחר שהניע אותם?"

”שאלה מעולה, יתכן מאוד שהם אינם חסרי דעת. במיוחד לאור העובדה שעד היום קשה לנו לפענח הרבה חידות, כמו איך נבנו הפירמידות. בכל מקרה אתה לא חייב להיות חסר דעת כדי לבנות לך עולם שמבוסס על פחדים, דמיונות וחשיבה או התנהלות לא נכונה, ולהנחיל את כל זה לדורות הבאים, אתה צריך להיות, סך הכל, אנושי”.

היא תלך אולי, על אגודת סתרים שהחלה בימיו של נמרוד.

אם אנשים ניסו להקים מגדל כדי להילחם בבורא עולם, אין סיבה שלא יחפרו מנהרות באדמה כדי לתכנן שם תכניות אפלות.

זו התחלה טובה של סיפור, או אולי האמצע שלו, ההתחלה שלו תהיה בימינו, בהחלטות מוזרות של ארגוני טרור ובשאיפה לא ברורה של מנהיג אחד שרוצה למלוך ולכבוש את העולם, הוא בעצם שליח של ארגון נסתר.

אותו ארגון פועל לסכסך, יוצר מלחמות, מושל על מנהיגי עולם וגורם לעולם לנוע לצילי החליל שלו כדי להביא את העולם למלחמת הטובים הרעים, כביכול.

השאיפה?

להיות המשיח, הגואל, המלך, המושל.

להיות זה שמכניע את כוחו האחדותי של העם היהודי.

ככל שהיא חושבת על כך היא מבינה עד כמה המציאות מוכיחה שהחשיבה הזו נכונה.

היא רק צריכה לחקור עוד קצת, ותוך כדי לכתוב את המידע בספרה. ידע

שווה כח, אנשים צריכים להכיר את המציאות כדי לשלול אותה, כי אם הארגונים הסודיים הללו ניוונים ממחלוקות, ומסכסוכים וממלחמות, כשיש אחדות, הכח שלהם חסר תועלת.

או אולי הם רוצים שתהיה אחדות כדי לשלוט על כוחו של העם היהודי?

הטלפון שוב צלצל, המגשרת.

הקול של רבקה היה היציב ביותר מזה תקופה, ההחלטה החדשה לכתוב את הכל בספר ולשווק לציבור, מילאה אותה בכוחות.

“את מוזמנת לדיון ראשון ואחרון ברבנות, רבקה”.

רבקה לא ענתה מיד, אך כשדברה קולה נשמע צרוד כמו איבר מחיוניותו:

“אני לא מגיעה לבית הדין בטח לא כשאני לא מבינה מה הולך כאן”, אמרה, “אתם לא מדברים רק זורקים עלי האשמות, מוציאים לי שם רע ורוצים לשלול ממני את הכל, זה לא מקובל עלי. אלחם בכל האמצעים העומדים לרשותי”.

היא לא הקשיבה לתשובה של המגשרת, ונתקה את השיחה.

ההתנהלות שלהם מוזרה, אבל אלו הם חייה, היא לא תינתן לאף אחד להחליט עבורה בלי להבין מה קורה כאן, בעצם?

ואולי, אם תלך על חשיבה קונספירטיבית, הארגון הסודי גם מנסה לסכסך בינה לבין בעלה? רוצה להוביל משפחות לפירוק הבית שלהם?

מה הארגון יכול לנסות להשיג?

אוקי, בטח מדובר כאן בשאיפה להגיע לשלטון עולמי.

ליבה החל לדפוק בפראות, ככל שהיא הבינה, אולי מדובר כאן בהבנה של הארגון הזה, שצריך לפרק משפחות ולהוביל את כולם לכאוס עולמי כדי לזכות לשליטה על כולם?

לעורר מלחמת אחים, מלחמה בין אנשים?

אולי מדובר כאן בארגון שמאמין שהוא יחליף את המשיח היהודי?

היא חשה סחרחורת קלה, אוף. זה כל כך מסובך.

הכל כאן מלא אגו, היא לא מוצאת את עצמה בסבך המחשבות, ואולי, אולי, היא השתגעה?

פרק 41

בלי זהות, עם מסכה, אדם אנונימי שכדי להתקיים אוסף את שברי הכבוד, העצמי שלו, מניח כוס לצידו על המדרכה ומבקש צדקה, אוכל בבית תמחוי, ואחר כך, בלילה, מגיע לבית מחסה לדרי הרחוב, זה שהמשלה הקימה בזכותו, וישן על מיטה שאב הבית ארגן לו.

לפחות זה, לפחות הוא לא צריך לגור ברחוב. יש לו מפתח לחדר שקיבל, וזה פלוס נוסף.

הוא עזב את ביתו של הרב ראובני ברגע שהבין את העובדה הפשוטה, שמישהו רוצה להפליל אותו. וכעת המשטרה בעקבותיו. לבית הוריו לא יכול היה ללכת, כי הבין שהם בעקבותיו, הוא בחר להשתמש במסכה שנראתה עליו טבעית, ובכך להסוות את זהותו.

הוא חושש, פוחד מהמשטרה שבטח מחפשת אותו ורוצה להעמיד אותו לדין על חטיפת התינוק, הסתבר שזו באמת היתה חטיפה לכל דבר. האמא של התינוק לא כתבה את הפתק והוא אמור להיעצר.

כך הוא כאן, מעביר עוד יום ועוד יום.

הוא עוקב אחר החדשות, הן מספרות על ההצלחה של מנהיג האנרכיה החדש, בניגוד אליו, הוא מנהיג פעיל, כריזמטי.

גם החתונה שלו עם יעל גפנר נעשתה לשם דבר, כולם מדברים על החתונה המלכותית.

והוא, נתי, מה יש לו בחיים?

הוריו מסתתרים בעיר אחרת, מפחד השוק האפור, הוא כאן. אין לו מה להפסיד, למה שלא יביא לכאן את רוברטי הרובוט, יתקשר אתו?

*

היא נכנסה לפרופיל שלה בבוצבוק, התקבלה הודעה חדשה.

”שלום לך נביאה,

אנחנו צריכים שתעזרי לנו, במלחמה נגד עזה הם ממשיכים בהפגזות, מה אפשר לעשות?” נשאלה על ידי מוהמה.

היא חשבה שאינה קוראת טוב, האם זו הלצה?

הם חושבים שהיא נביאה או שמא זו מלכודת?

היא החליטה לא להשיב תשובה, זה יכול לסבך אותה לחינם, להיות בקשר עם טרוריסט זה לא רק לא הגיוני זה כנראה גם פלילי.

במקום להשיב תשובה, פנתה לספר התהלים, עדיף לבקש עזרה ממי שמנהל את הכל.

אין עוד מלבדו. רק הוא עושה הכל, הכל שלו.

כולם הם סך הכל כמו בובות תיאטרון כדי להגיע למטרה.

רק מה המטרה, מה הוא רוצה מאיתנו?

על המסך הופיע התשובה, אחד מהמשתתפים בכוצבוק העלה את כפסוק: "כל מה שאני מבקש ממכם שתהיו אוהבים זה את זה יראים זה מזה ותהיו מכבדים זה את זה"

ולכבד את הזולת זה להקשיב לו, לתת לו מקום, היא תנסה להתקשר למוטי ולכבד אותו, אולי זה מה שמתבקש ממנה כעת.

כדי לכבד את מוטי היא צריכה להיות מכובדת, היא תשמור על הכבוד שלה עצמה, זה לא פחות חשוב.

"הלוי", נשמע קולו של מוטי, קול עייף ועצור.

"מדברת רבקה, מה שלומך?" היא חשה כעס שהיא זו שצריכה להתקשר, במיוחד אחרי התשובה שלו: "אני ממש עסוק, רבקה, נדבר מאוחר יותר", מוטי ניתק את השיחה ודמעות עלו בעיניה.

לא לכבוד הזה ייחלה.

פרק 42

בצר לה, ברחזה שוב לכתובת הספר, מחפשת חומר לבניית העלילה

אם אנשים רוצים לשלוט על העולם, איך הם ישלטו?

קודם כל על ידי סכסוכים, הפרד ומשול.

שנית על ידי סיפורים.

על ידי תעמולה.

על ידי רגשות.

לשלוט על הידע.

על הכסף.

על התודעה.

על האמונה.

על הערך העצמי.

על המעשים, הארגון עשוי להוביל אנשים להיות לא מוסריים ולהיות מנותקים מעצמם.

לשפוט את עצמם ואת הסביבה.

במקום ליצור פתרונות, להתעסק ברדיפה ובחסר.

אולי גם על התת מודע.

האם הארגון הסודי הזה, או הארגונים הסודיים, הקימו מערך משוכלל וסודי לשליטה על כל שטחי החיים?

איך אפשר לברר זאת?

היא לא צריכה לברר יותר מידי. היא יכולה להסתכל על המציאות.

מספיק שתלך להיסטוריה הלא מידי רחוקה, לאימפריית רומי, נראה לה שיש מספיק תיעוד וחומר מהתקופה הזו לברר את המטרה של הארגון הסודי ומה הוא מנסה להשיג.

היא תבנה את העלילה במקביל, תכתוב על הזמן הזה, תביא הוכחות לארגון סודי קיים שמבוסס על תכנון קדום, שיוצר שנאה, מלחמות, ואחראי על כל המחלוקות והסכסוכים, ששולט לאנשים על החשיבה, משחק להם במח, יוצר להם תחושת חסר, מעודד אותם לחשוב רע על ידי התמכרות לחדשות רעות, לסיפורים שליליים.

אוקי, אם קיים ארגון כזה האם יתכן שהוא מכוון את ארגוני הטרור?

ושהוא הוביל את מוטי לעזוב את הבית?

היא יכולה להשיב תשובה לטרוריסט, לראות איך אפשר לעזור.

אולי אנשים לא באמת כל כך רעים, רק יש מישהו עם כוונות מוזרות שרוצה להוביל את העולם לאחרית הימים בדרך שלו, כדי להיות המשיח.

הא שלחה למוהמד תשובה: "כן אני נביאה, אשמח לכוון אתכם בעצות טובות".

התשובה לא אחרה להגיע:

"אני לא מתחייב לקיים את כל העצות שלך כי אני לא מחליט יחיד, אבל אשמח לשמוע מה צריך לעשות, את בטח יודעת הכל".

"אני יודעת שאתם רוצים להגיע לירושלים כי זה רצון אללה, כל הכבוד לכם", כתבה לו.

"כן זה התפקיד שלנו בעולם, לכבוש את ירושלים, זה כתוב לנו בקוראן", כתב, והיא חשה שהיא כמעט מתעלפת.

רצתה לשאול מה התכניות המעשיות שלהם אבל הבינה שהוא בטוח שהיא כנביאה יודעת הכל.

היא מרגישה שהיא כבר יודעת הכל, יש כאן ארגון שרוצה להגשים את מה שכתוב, וזה כי יש לו תכנית סודית שמתחילה להתבהר.

דבר ראשון היא מחויבת לסייע להשיב את השבויים, היא כתבה למוהמד ברגות: "הנבואה שלי אומרת שאתם צריכים לשחרר את השבויים, הבורא לא צריך אלימות כדי להביא את המהדי".

*

אילו היא היתה גיבורת ספר, היא היתה מוצאת איזו דמות נוספת להעביר איתה את ההרפתקה הזו, איזו מישהי מאוד מבינת עניין, שחושבת כמותה, שמבינה אותה ללא מילים, דמות פלאית כזו, חברת אמת, שעוברת איתה את מסע המסעיר הזה בו אט אט מתבררת לפניה האמת.

אבל היא לא גיבורת ספר, היא רבקה, אמא לילדים שרחוקים ממנה, רעייה לבעל שרק כעת מתברר פרצופו האמיתי שלו ושל משפחתו, היא מרצה במכללה בה יש את יוגיט, שיש לה במשרד תיקיה עם דמותו של העוף הדורס, שקשור לארגון הטרור, ועוד הרבה תלמידות שכל אחת מהן חווה את החיים מהזווית שלה, ואף אחד לא יכולה וגם לא רוצה ולא מסוגלת להבין ולהיות איתה בהתמודדות שלה.

זו האמת, האנשים בעולם הם חיצוניים לך, את צריכה להתחבר לעצמך באמת, לאהוב את עצמך ולחיות את מי שאת, הסביבה היא חיונית ורצויה אבל היא לא תחליף לקשר אמיתי מול עצמך.

הלימודים במכללה כבר לא מעניינים אותה לפתע, כשהיא כה עסוקה בכתיבת הספר, מרכיבה מילה למילה ונוכחת לראות שיש לה אהבה לכתובה וכשרון לכתוב.

המילים נשפכות אל תוכנת המחשב, זורמות וממלאות שורות שורות, העולם יופתע כשיקרא את האמת הפשוטה הזו, העולם ישתנה.

הפוליטיקאים יהיו חייבים להתעורר.

העם יפסיק להתקוטט, אנשים יתחילו לחפש את האמת האמיתית, של בורא עולם, ויפסיקו לתת למשהו אחר, שהוא לא בורא עולם, להנהיג אותו.

כולם יבינו שיש כוחות עלומים שרוצים שנהיה משועבדים לכסף, ליוקר המחיה, לדעת הסביבה, לתחושת חוסר ולתחושת מסכנות.

והם מפעילים את הפוליטיקאים, מובילים לסכסוכים, לפילוג בין מגורים ודעות, ואפילו לפילוג בתוך המשפחה.

אנשים יתחילו להתעורר, להבין שהטרור הוא אינטרס של גורמים עלומים שכביכול ידידים שלנו.

אנשים יתחילו להבין שאסור לצרוך חומר שלילי או לחשוב מחשבות לא טובות, יבינו שצריך להאמין בה'.

אנשים ירצו להגשים את עצמם.

העולם יזכה לגאולה.

בזכות נשים צדקניות נגאלו ישראל ובזכותן עתידין להיגאל, היא אחת מאותן נשים צדקניות.

הכתיבה זרמה בשטף ויחד איתה גם המחשבות.

היא כתבה למוהמד עצות, כתבה בזהירות רבה.

סיפרה לו כמה ה' רוצה שיהיה שלום בעולם ויש לה קשר קרוב עם אללה.

חשה שהגזימה, אולי תפסיק להתכתב עם הטרוריסט למרות שכוונת טובה, אלא תתרכז בכתיבת הספר הזה, המהפכני, שיביא הרבה טוב לעולם כולו.

המילים זרמו, אט אט התמונה התבהרה, היא הגיעה לפרופילים נוספים, קראה על התוכניות, על האמונות, על דתות ואמונות.

עיני העולם כולו נשואות ליום הדין.

ולכל עם יש פרשנות שונה.

פרק 43

הדירה שלה, של המכללה, התחילה להימאס עליה. אמנם כתיבת הספר לקחה ממנה את כל זמנה, והיא הפסיקה להשיב לטלפונים של המגשרת ושל אנשים נוספים, כל כולה שקועה בתפקיד החדש שנטלה על עצמה: להיות מצילת העולם מידיו של ארגון סודי.

למרות זאת ככל שעובר הזמן, היא חשה שהשהות בדירה הופכת להיות לא נעימה. חברותיה בדירות הסמוכות היו רווקות, פתוחות הרבה יותר לעולם, רבקה נוכחה לראות בפליאה את ההבדל שיש ביניהן, למרות שהן גדלו בחינוך דומה, פער השנים הלא גדול היה משמעותי, ניכר שכל שנה ביניהן זה כמו דור.

היא התגעגעה לילדיה, מבינה שהיא חייבת לחזור.

’רק אסיים את כתיבת הספר ואחשוב מה ניתן לעשות’, הבטיחה לעצמה, ’יש לי מטרה ממש גדולה, ענקית.’

באתר של החוק לכתובת ספר כתובים כל השלבים: לאחר שאת כותבת את

הספר את צריכה לשלוח אותו לעריכה, הגהה עימוד ועיצוב.

היא חוששת לשלוח את הספר כולו לעריכה. לכן החליטה לחלק את ספר למספר עורכות, היא לא יכולה לדעת מי מהן שייכת לארגון האימוטישמי.

'הפכתי לפראנואידית' גיחכה לעצמה, למה שהן יהיו שייכות לארגונים סודיים? בכל מקרה אולי עדיף ככה, זה גם יורז את התהליך'.

אחר כך עימוד, היא מצאה מעמדת מקצועית, זה כל כך פשוט.

לספר היא תקרא 'המנהרות של רומי'.

*

תכונה השתררה בבית המחסה, מסתבר שניצן לקח את תפקידו ברצינות רבה, הוא מבקר בכל מוסד, בכל מקום.

אנשים מדברים כלפיו בהערצה רבה, נתי עקב בערנות אחר השיח של דרי המקום, הם מספרים על מנהיג האנרכיה הקודם, נתנאל הלל גרץ, שנעלם כאילו בלעה אותו האדמה, יחד עם הוריו.

הם מספרים על התינוק שהעלים, ועל העובדה שמדובר במתמודד נפש, ושהשב"כ היה צריך לאסור אותו לפני שנעלם.

נתי חש רווחה שהמסכה כה טבעית ומטשטשת כראוי את תווי פניו, אף אחד לא יכול לשער שהצעיר הזה, הלבוש ברישול, ושכובעו מכסה מחצית מפניו, הוא המנהיג לשעבר.

הוא הצליח להתקדם לשורה הראשונה וקרא אליו: "אתה יודע מי אני?"

זוכר שהלכנו לכותל לפני מספר שבועות?"

ניצן התקרב אליו.

"אתה לא נראה גרץ?"

"יש לי מסכה, ניצן, אני מעדיף ככה, חושש להסתבך, יש לי תיק במשטרה, בגללך".

ניצן חיך אליו ולחץ את ידו, "נלך לדבר בחדר צדדי".

האנשים מסביב החליפו מבטים מהירים, "תרצה שאוציא אותו מכאן?" שאל אחד המאבטחים את ניצן.

נתי מיהר לדבר, "אתה מוזמן לחדר שלי", אמר.

"זה בסדר, חברים, אני צריך להחליף אתו כמה מילים, אני מכיר אותו", אמר ניצן ופסע בעקבותיו של נתי. הוא ביקש מהמאבטחים להישאר בחוץ נכנס ואיתו לחדרו בבית המחסה.

הוא בחן את הסביבה, מעקם את אפו: "אפילו דירת השותפים שלי היתה יותר סבירה מהמקום הזה, מה אתה עושה כאן?"

"פוחד לחזור לבית שלי, ההורים שלי הסתבכו מול השוק האפור, מסתתרים, אני מסובך עם החוק, בגללך, זה הגורל שלי".

"אני יכול לסייע לך לצאת מכאן, להחזיר את ההורים שלך, לסגור להם את החוב מול השוק האפור ולסגור לך את התיק מול רשויות החוק, רק תחתום לי שאתה מוותר על התפקיד שלך".

נתי שתק, מופתע.

“אתה מסובך מול הרשויות באשמת חטיפת תינוק, יש תיעודים מלאים, השאר אצלי את התפקיד ואדאג שכתב האישום ייסגר”, חזר ניצן על דבריו.

נתי שתק. הבקשה הפתיעה אותו, זה כאילו ניצן מודה ואומר: הפללתי אותך בכוונה, רצייתי לקחת לך את המעמד, כי אני ראוי יותר.

הוא התנשם באיטיות, מתגבר על כעסו שרצה להתפרץ. “אני יכול לבקש ממילאן שייקח ממך את התפקיד, רק שאני חושש מהמטרה”, אמה, “בגללך אני נאלץ להסתתר כאן”.

“נכון, נתי, הדברים ידועים, אני מוכן לשחרר אותך מהפחד הזה, רק תסכים לוותר על הכל, אתה מוכן לוותר על התפקיד? לחתום לי מול ארגון שחרור עולמי?”

זו לא היתה הפעם הראשונה שנתי עמד מול חוסר צדק, אבל הפעם היה זה חוסר צדק עצום, מהדהד ובלתי צודק לחלוטין, חבל שאין לו אפשרות להתייעץ עם אדם כלשהו.

ניצן כאן, והוא יכול לקרוא למטרה ברגע אחד. הוא, נתנאל הלל, כבר אינו מנהיג, השב"כ לא יעמוד לעזרתו.

סביר להניח שכולם ישמחו שהוא יפסיק להיות המנהיג של האנרכיה. דמעות חצופות הופיעו בעיניו, הוא התנשם עמוקות ואמר במאמץ:

“כן, ניצן, אוותר על התפקיד, אשמח בתמורה לקבל עזרה להורי, וסגירת התיק שלי במטרה”.

פרק 44

כמה קל זה להפיק ספר, לעומת הקושי לגרום לאנשים להעיף לעברו מבט.

מתברר שאף אחד לא מתעניין יתר על המידה בספר החדש שלה, למרות שהיא יודעת שיש בו בשורה חדשה, יש בו משהו שיכול לשנות חשיבה ולשנות את העולם.

אנשים אדישים, העולם אדיש.

רבקה השתדלה וניסתה ככל יכולתה.

שלחה מיילים למערכות העיתונים, שלחה להוצאות לאור, לחברות הפצה לחנויות.

ניכר שכולם עושים יד אחת נגדה.

המסר קרא לה, העולם חייב להכיר את הספר.

אבל מה לעשות שאף אחד לא קורא ולא מתעניין?

היא ויתרה כל כך הרבה עבור הספר הזה! היתה בטוחה שהוא ישנה את העולם! למה אף אחד לא מתייחס?

היא החליטה לעבוד בחכמה, לפנות לאנשים מפורסמים, בעיתונים וברשתות. יש אנשים שיש להם קהל, זה לא מסובך עבורם להתייחס לספר, לומר כמה מילים לקהל שלהם, אולי אפילו לקרוא מעט, להעיף מבט בתוכן, במסרים.

היא שלחה לאנשים מיילים והודעות, רובם לא ענו לה, אלו שכן השיבו תשובה, השיבו בסירוב.

למה?

היא אומנם אנונימית, לא סופרת מפורסמת, אבל יש לה מסר להעביר לעם, למה אף אחד לא מתייחס?

האומנם אנשים שנמצאים בצמרת כל כך אטומים?

או שמא הם עסוקים מידי בחובות שלהם עבור עצמם?

היא משתדלת לדון את אותם אנשים לכף זכות, אבל זה לא עניין של כף זכות, יש לה מידע חשוב להעביר לציבור, זה עוול כלפי הציבור, כלפי השינוי שיכול היה להתעורר בעם. זה לא עוול כלפיה.

*

תחושת הדחיפות למסרים שבספר גורמת לה לעשות דברים שבחיים לא

חשבה שהיא מסוגלת.

היא שלחה לחברות הגדולות במשק הצעות לשיתוף פעולה להפצת ושיווק הספר.

לאחר מכן כתבה מאמרים בבוצבוק.

מנסה להבין: למה יש אנשים שהעולם מסתכל עליהם ויש אנשים שזוכים להתעלמות?

מה עושים האנשים שזוכים לבמה עבור המסרים שלהם? הם זכו לבמה – בגלל מה?

ולמה בעצם אנשים צריכים לקרוא את הספר שלה? האם צריך להיות לה קהל?

מה המטרה של כל זה? מה המטרה האמיתית בכתיבת ספר?

המחשבות היו עמוקות ומשמעותיות.

זה נהדר שיש קהל, אבל זה גם מחייב, זה להיות מחויבת לכח משמעותי. היא לא צריכה קהל, אין לה יכולת נפשית להתמודד מולו.

אבל יש לה מסרים חשובים מאוד, חוץ מזה שמי שיש לה כשרון צריכה לכתוב לקהל, והיא מבחינה ככל שהיא כותבת, שיש לה כשרון שצריך לקבל ביטוי ולהגיע למי שצריך.

יש לה גם מסרים, מסרים שיכולים למנוע בעיות, לעורר אנשים להתבונן, ואולי אפילו למנוע מהארגון הסודי הזה להמשיך לפעול, כי הוא כבר לא

יהיה סודי. כשמודעים לקיומו של ארגון ששואף לסכסך, לפלג, להוביל לחשיבה רעה, להוביל למלחמה כדי לשלוט, קל יותר להתגונן מפניו.

והספר הזה, שלה.

מה היה קורה אם הוא היה ספר של סופרת אחרת? עם תוכן זהה? האם גם אז היתה מנסה לשווק אותו בכזו התלהבות?

האם היא רוצה לשווק את הספר בגלל שהיא כתבה אותו, או בגלל התוכן החשוב, בעיניה? עד כמה היתה מוכנה לפרסם ולשווק תוכן כזה של כותבת אחרת, שכותבת אחרת תקבל את הקרדיט?

ומה זו הצלחה אמיתית?

המחשבות הציפו את כולה, היא ניגשה למטבח והכינה לעצמה כוס לימונדה, לצד חבילת חטיף.

אחר כך התיישבה בפינת האוכל והביטה אל הטלפון.

מוטי הוא לא נסיך החלומות, זה שיתעניין בה ויראה לה עד כמה היא חשובה, זה שיכבד אותה תמיד, בכל מצב, ויהיה שם גם ברגעים הפחות טובים.

הוא לא התקשר אליה כל הזמן הזה, וזו היתה התנהגות לא הולמת, זלזול מובהק בערך שלה.

הוא לפעמים אנטיפט והרבה פעמים אגואיסט, החיים שלהם ביחד לא הופכים ליותר טובים עם השנים, כל אחד חי בעולם משלו, הוא צועק בבית פעמים רבות, לפעמים שותק ומתעלם ממנה, זה כל כך משפיל.

התקופה הזו, הנוכחית, בה היא לבד, לימדה אותה כמה כוחות יש בה, שהיא עצמאית, שהיא יכולה לחיות חיים טובים גם לבד.

יש להם טרדות פרנסה, יש עבודה ברקע, ולה יש רצון לחוות מימוש עצמי, יש גם משפחה מורחבת ודעות שונות, ורצון למצוא חן בעיני החברה.

אבל הוא בעלה, למרות החסרונות, אתו הקימה את הבית שלהם, היא צריכה לזכור זאת.

נאמר "חכמת נשים בנתה ביתה", היא יכולה להתעלות מעל הקושי, להוכיח שהיא אישה גדולה, מעל כל אגו ורצון לקבל כבוד, סך הכל היא למדה שכדאי להביט על המטרה, וככל שהמטרה יותר משמעותית כך כדאי יותר להתאמץ עבורה.

ועבור הבית שלה, היא צריכה לוותר.

לא, היא לא מוותרת מתוך חולשה, אדם שמוותר הוא אדם חזק ועוצמתי מאוד, דווקא אנשים חלשים לא תמיד יודעים לוותר.

היא יכולה לבנות את הבית מחדש, היא חכמה, היא הצליחה לכתוב ספר.

מי יכול לעזור לה? אולי אשתו של הרב הצדיק הרב יצחק קוביץ. היא תפנה אליה ותבקש ממנה בקשה קצת חריגה, גם אשתו של הרב חכמה, היא בטח תבין.

פרק 45

הרבנית קיבלה את פניה בחיוך, הבית היה שקט, הם חיתנו את כל ילדיהם, למרות השקט היתה במקום אווירה פשוטה של בית.

רבקה התגעגעה לאווירה הזו.

”כן, הרבנית רבקה מאירי”, חייכה אליה הרבנית קובין, ”אשמח לסייע בכל דבר, רוצה לשתות משהו?”

”לא תודה”, רבקה קיוותה שהבקשה שלה תתקבל יפה על ידי הרבנית, וגם שהרב יסכים עם התוכנית הלא סטנדרטית.

היא השתעלה קלות, כדי להתגבר על החשש שהציף אותה, יש הברל בין לחשוב על תוכנית חריגה, לבין לדבר עליה בפני אנשים אחרים.

בקצרה סיפרה לרבנית מה שהיא עוברת מול בעלה ומשפחתו, על שהיא לא יכולה לחזור לבית.

”הייתי חייבת את המחשב, הם לא התעניינו ולא רצו להקשיב”.

”מעניין”, הרבנית לא נראתה מתרשמת יתר על המידה מהסיפור החריג, מה שנתן לרבקה כח להמשיך: ”יש לי תוכנית מסוימת שיכולה להוביל אותנו לשלום בית, אני מוכנה לסלוח על היחס, סך הכל מוטי לא אדם רע כל כך, ואני מבינה שזו עבודה מורכבת לבנות בית יציב”.

הרבנית נדה בראשה ואמרה, ”את יודעת, רבקה, בדור שלנו נהוג לעודד גירושין, לפעמים בצדק ולפעמים שלא בצדק. יש מקרים שהרב מחייב להתגרש, אבל איך שזה נשמע במקרה שלך מדובר רק במשחקי אגו ושליטה של החמות, ולא בבעיה מהותית. אומנם הייתי מצפה מבעלך שינסה לדבר ולברר מולך ולא להתעלם, אבל את מכבדת את ההתנהלות שלו, זה יפה מאוד”, ציינה הרבנית.

רבקה חייכה ואמרה: ”תודה רבה, הרבנית. בימים אלו אני יכולה להוציא את המסך, אבל קיבלתי את הרושם שהם לא סומכים עלי יותר. פניתי למגשרת והיא אמרה שהם לא מעוניינים כרגע בעשיית שלום בית, הם טוענים שאני לא בסדר, ואין כרגע אפשרות להחזיר את הגלגל לאחור”.

”את ממש בסדר, רבקה, את ראויה להרבה הערכה, כתוב 'מודה ועוזב ירוחם', אולי הם מרגישים שפגעת להם באגו, אנשים שפגעו להם באגו מתקשים לסלוח בקלות, זה אנושי ולגיטימי מכיוון שלא כל אדם מסוגל להעביר על מידותיו, בעיקר לא כשיש כאן עניין שקשור לערכים, שזה כבר ממש ציפור נפשם של אנשים מסוימים”.

”חשבתי על רעיון... התכנית שלי, הרבנית, היא שהרב יבקש ממוטי להחזיק מסך בגלל מטרה טובה שהוא ימצא עבורו, אם למוטי יהיה מסך כבר לא תהיה להם סיבה להילחם נגדי”.

”או שכן או שלו, יתכן שעדיין האגו ישלוט, אבל תמיד שווה לנסות”,
התגובה של הרבנית הפתיעה את רבקה. היא הנהנה בהכרת תודה.

”אדבר עם הרב, נשמע מה דעתו, רבקה, רק שתדעי שאני מעריכה אותך
מאוד”.

*

ליאו לוי התרשם עמוקות מדבריו של נירו, הוא שאל: ”מה הצעד הבא של
הארגון?”

”הצעד הבא הוא לשכנע את מי שצריך, בחשיבות הקמת אוטונומיה יהודית
בארץ הקודש, שתכשיר את הקרקע להגשמת החזון של נרקציוס”, אמר
נירו, ”זו הדרך, אוטונומיה ושלטון יהודי חשובים שם, רק נוודא שנשאר
לנו את הכוח המרכזי לשלוט בדעת העם”.

”האם יש אפשרות ליהודים להתנער מהייעוד שהארגון הציב להם?” שאל
ליאו, ונענה בתשובה מפתיעה: ”היהודים יצליחו לשרוד אם יהיו בלי פחד,
באהבה עצמית, באחדות ובאמונה שהבורא טוב”.

הפעולות שלנו הן למנוע מהם להגיע לנקודות אלו, זו נקודת המפתח של
העם היהודי, השליטה שלו על הבריאה. אנחנו בכיוון נהדר, הצלחנו עד
היום לגרום להם לפירוד, אין להם סיכוי להיות באחדות ובאהבה עצמית,
ובטח לא לחיות ללא פחד, אנחנו לא חוששים שהם יתאחדו. יש לנו סוכני
כאוס בכל מקום, תמיד”.

פרק 46

יש לה רשימה של אנשים מפורסמים, היא לא תפנה לכולם, אבל היא יכולה לפנות למרכזים שבהם, אלו שמעבירים מסרים דומים לאלו שבספר.

היא שלחה לדמות ידועה בקשה לסייע לה לפרסם את הספר וקיבלה תשובה שלילית.

דמעות מילאו את עיניה. היא חשה סערת רגשות, "אני משתדלת לדון אותך לכף זכות. שמעתי שהרב כהנוב אמר שגאולה זה שכולם זוכים להשפיע זה על זה ואין דווקא במה לאנשים יחידים. בהצלחה, שנזכה לגאולה בקרוב ברחמים", כתבה לה.

היא ענתה לה תשובה, לא היתה זו האישיות המפורסמת אלא אחת מאלו שמשווקות אותה, הסבירה הסבר יפה ומניח את הדעת.

למרות זאת התחושה היתה כבדה, והיא היתה רק ההתחלה, התעלמות, התחמקות, הבטחות מעורפלות, היא חשה רע מול ההתנהלות הזו.

העולם הזה זמני, כל אחד משתדל לעשות את המיטב שהוא יכול, למה שלא נעזור זה לזה? חשבה.

תחושה של: 'אם אין אני לי מי לי' הופיעה בה בעוצמה, היא הבינה היטב שהיא יכולה להשתדל בכל כוחה לעשות את החלק שלה, אבל אין לה יכולת מעבר לזה.

אם המידע שיש בספר צריך להגיע לעולם הוא יגיע ואם לא – זה כבר לא בידיה.

צלצול הטלפון נשמע, הרבנית התקשרה אליה ואמרה לה שמוטי ניסה להתווכח עם הרב, אבל נכנע לבסוף ולקח את המסך.

"מדובר במכשיר כשר, למרות זאת מוטי חש רע עם זה", דיווחה לה הרבנית.

רבקה הודתה לה, נותר לה להמתין לראות אם באמת הכעס שלהם כלפיה הוא רק בעקבות המסך, או שמא יש כאן משהו נוסף.

*

הוא יכול להסתיר את המסך מאימו, הוא יכול להראות לה את זה.

מוטי התלבט מעט, אימו מתגוררת אצלם בבית, היא רואה הכל, עוזרת לו, היא יכולה לקבל את זה קשה, לכעוס, לתמוה.

מצד שני, אולי היא תבין, סך הכל יש לה אמונת חכמים.

המכשיר החכם שלו צלצל לידה, והוא החליט שהוא לא צריך להסתיר אותו.

”מה זה, מוטי, מה אתה מחזיק ביד? אני רואה נכון?” שאלה.

אבא שלו נשא מבט מהגמרא וסקר אותו ואת אימו, הוא לא מתערב בעניינים הללו, למרות זאת מוטי מבין שהוא יבין אותו יותר, אבא שלו סבלני ומתחשב, תמיד היה הבדל ברור בין הוריו.

אימו מנהיגה קו קשוח, אביו קו רך וקשוב, מוטי התעודד שאביו נמצא בסביבה.

הוא חיפש מילים והחליט לומר את האמת: ”הרב הורה לי בימים הקרובים להיות מחובר לארגון חסד, ואפשר לעשות זאת רק דרך המכשיר הזה, מדובר במכשיר מוגן וכשר לכל דבר” אמר.

אימו נראתה חיוורת, ”אתה לא יכול לעשות דברים ככה, מוטי. אתה צריך לומר לרב שזה לא כיבוד הורים, אתה יודע מה זה המסך הזה? זה לא הגיוני שזה יכנס אלינו ככה, לבית, בדלת הראשית”.

מוטי נראה אומלל, מבטו נמשך אל המסך, כמה צדקו גדולי ישראל, אכן המסך הזה מושך כמו צעצוע מנגן עבור תינוק, רק שבמקרה הזה הוא אדם בוגר וצריך לדעת למלוך על הרצונות הללו, הבעיה שהאור של המסך מאוד חזק, מסנוור, מסיח דעת מהכל.

”הרב נתן לי לדבר עם אדם שהיה מכור למסך ויצא מזה. הוא אמר לי שהאדם אוהב חופש בטבעו, כך שכל אדם שמכור לדבר-מה יצליח לצאת מההתמכרות לחיים יציבים”, אמר מוטי, ”כששמעתי את זה אני פחות דואג, מקשיב לעצמי ומבטיח לעצמי שאזכה לחופש ולא אתן לאף גורם, גם לא למסך, להשתלט עלי, בוודאי לא לאורך זמן”.

אימו שתקה ויצאה למרפסת, אבא שלו הביט אליו ואמר: ”תקשיב לי מוטי,

אנחנו עזבנו את הבית כדי לתמוך בך בזמן הזה, בגלל המסך של רבקה. אבל כעת, כשיש גם לך מסך, אולי תחשוב על שלום בית? איזה טעם יש למלחמה הזו כשיש לך את המסך בעצמך? הא?"

*

הטלפון שלה צלצל, מוטי מתקשר.

זה היה צפוי אבל בה בעת גם מפתיע. תחושת דחיה מתעוררת בה, היא לא רוצה להשיב לו, שירגיש מה שהיא הרגישה.

מה פתאום לענות לו? הוא היה גרוע והתנהג בהתעלמות בוטה.

אבל היא לא נוהגת לחנך אנשים. "כן מוטי".

הוא לא נשמע נבוך, היה מעט אדיש. הסביר לה שהוא מצטער וכדאי לה לשוב לבית.

היא ידעה שהיא תשוב, זה הבית שלה, היא יכולה לפרוח ולהתקדם בחיים, באופן אישי, היא לא צריכה תמיכה חיצונית כדי לדעת איזו מיוחדת היא, ולהכיר בסגולות שלה. היא עשתה את זה נהדר עד כה, החיים החיצוניים וההתנהלות מול אנשים הם הדהוד חיצוני למה שקורה לה בלב פנימה, וככל שתהיה יותר מחוברת לעצמה כך היא תזכה לשנות את המצב החיצוני ולהאיר גם את הסביבה שלה.

לאחר השיחה, הבינה לפתע: מוטי יהיה זה שיוכל לסייע לה להעביר את התוכן של הספר לחבר הכנסת צביאלי, שיוכל להעביר הלאה לגורמים המתאימים.

היא תחזור לבית בלי המסכים, תראה למוטי שהוא טעה בה, הוא יראה את התוכן של הספר שלה ויבין שגם הוא וגם אימו היו צריכים לדון אותה לכף זכות.

לפני שהיא שבה הביתה, החליטה לשלוח מייל לכל האנשים שהיא ביקשה מהם עזרה עד כה, היא תוכיח להם שזה לא בסדר להתעלם מפניות של אנשים כמותה, שאין להם מעמד או אמירה ואבל יש להם מסר חשוב יותר או פחות, ושצריך להקשיב לכל אדם.

היא כתבה:

כל אדם צריך מישהו אחד שיראה אותו באמת.

זהו צורך עמוק, מהותי, צודק ונכון.

ואולי אפילו מדעי.

אנחנו זקוקים לכך שיראו אותנו כדי לקיים יחסים חברתיים תקינים, כדי לשרוד, ואפילו כדי להסכים לממש את הכישרונות שלנו ולצאת מאזור הנחות.

זה לגמרי בסדר לחוש צרכים כאלה ואחרים.

למרות שאני שואפת להגיע למצב מנטלי שבו אין צרכים בכלל – אני מאמינה שכאשר כן קיימים צרכים, הם מספרים סיפור:

על מטרה שטרם התממשה, או על דבר מה לא תקין שקיים בעולם.

אין בצרכים תועלת כשלעצמם – מלבד כך שהם מקדמים את העולם.

מלבד הצורך שיראו אותנו, קיים גם מושג ה"סלבס".

הסלבס הם בני אדם – אך גם תופעה – שלוקחת את המקום של כולם, מבלי לראות אף אחד אחר.

וזה עצוב, אבל זו המציאות.

(הכוונה אינה לאנשים עצמם, שרובם טובים ועושים טוב, אלא לשיטה הלא מודעת של עולם הפרסום).

הם צורכים את המבטים של כולם, מבלי להחזיר מבט לחברה.

וגם בי יש צד כזה – גם אני לא תמיד רואה אחרים.

אין כאן ביקורת או האשמה, רק הצבת מראה לתמונה שזקוקה לתיקון – ותמונה שגם אני חלק ממנה.

לפני זמן מה כתבתי ספר, ורצייתי שהתוכן שלו יקבל הכרה ועניין.

פניתי לאנשים מפורסמים – וכל אחד התחמק בדרכו.

זה היה לא נעים בכלל.

התוכן שרצייתי להעביר לא היה שלי בלבד – אלא מסר של הציבור, שעבר דרכי ודרש ביטוי.

התחושה שחוויתי הייתה של התעלמות, ניכור, אפילו תחושת "אני ואפסי עור" – שקרנה מההתנהלות של אותם מפורסמים או אנשים שיכלו לעזור, אפילו קצת, ובחרו להישאר באזור הנוחות: מקום שרק רוצה לקבל (הכרה,

כבוה, כסף וכד'.

אין לי טענה כלפי איש, הכול מלמעלה.

כנראה שהייתי צריכה לעבור את זה כדי לכתוב את המכתב הזה – ולשלוח אותו לאנשים שהיו אמורים לקרוא אותו, למען תיקון העולם.

יש בי תקווה ותפילה גדולה:

שנראה אלו את אלו.

שלא נודקק לאחרים כדי להרגיש קיימים.

שיהיה לנו עמוד שדרה פנימי.

ושכל אחד יצליח להגשים את ייעודו בעולם – מתוך שפע, טוב ושמחה.

אמן.

פוסט זה נשלח לאנשי קשר רבים, מתוך מטרה לעורר מודעות.

נאמר: "יודע צדיק נפש בהמתו".

אף אחד אינו מושלם, אבל חשבון נפש הוא דבר חשוב ונדרש.

ואם הדברים לא התקבלו עליכם, אולי זו פשוט חשיבה שונה, או ייתכן שהפוסט שגוי.

אם גרמתי לאי נוחות, סליחה.

ובכל זאת: כן חשוב לשים לב לאחר, גם אם אתם מאוד עסוקים בהגשמת הייעוד שלכם.

כי יש אנשים שהייעוד שלהם עדיין לא זכה להיראות.

וחבל. כי כך – העולם לא מתקדם.

פרק 47

זו היתה ישיבת ממשלה סודית וטעונה.

כלי התקשורת התעניינו בה בעיקר בגלל המסתורין שסבב אותה שבא לידי ביטוי במספר המשתתפים המצומצם וגם בגלל זהותם הבכירה והבלתי שגרתית: ראש השב"כ וראש המוסד וסגניהם, שרי הבטחון והחוק, והמזכיר הצבאי.

בלט בהיעדרותו היועץ המשפטי ביטחוני שנבצר ממנו להגיע.

ראש הממשלה שגב רובין דיווח בקול יבש על שורת תעלומות שנקרו לפתחם של ראשי שרותי הביטחון, וביקש מהם לספר כל אחד מזווית הראיה שלו:

ראש המוסד העלה את התעלומה סביב היעלמו של רינגו סמית באופן כה מתוחכם.

“כזכור יש לרינגו סמית קשר לאנרכיה ולארגון שחרור עולמי”, אמר.

המזכיר שישב בצד התבקש לסכם את הדברים וכתב במחשב שהוקרן על המסך: "תעלומת רינגו סמית".

"הלאה", אמר ראש הממשלה.

"יש לנו את תעלומת הדרקון", אמר סגן השב"כ, "פסלי דרקונים הגיעו בדרכים שונות לידיהם של מאמינים הוגו כריס פוטוס או מהמעגל הקרוב שלהם, הם התבקשו להטמין אותם במקומות שקטים שאין בהם ישוב, בעומק של לפחות עשרה מטרים מתחת לקרקע. בבדיקה של אחד מהם, התברר שהוא מכיל תחנת ממסר זעירה אך עוצמתית".

הנוכחים חייכו קלות כשעל המסך נכתב: תעלומת פסלי דרקון.

הלאה.

"יש לנו בעיה עם הילו מקונן הנסיך האתיופי שהגיע לישראל. כידוע התינוק שלו הועלם ביד גורמים שהפלילו את מנהיג האנרכיה הקודם, גרף.

הילו מקונן הגיע לארץ אבל מישהו משתמש בדמותו במסע שלו להגיע להנה עם קבוצה גדולה שקוראת לעצמה הצבא של המשיח", אמר ראש הממשלה.

"יש כאן תכנון מדויק שיצא משליטה, הבעיה שכלי התקשורת מסרבים לפרסם את הדבר הזה. מה שאומר שכלי התקשורת נשלטים באופן כלשהוא בידי גורם שרוצה להתסיס את האזור", אמר שר הביטחון.

שתיקה השתררה.

"וכמובן השבויים שלנו, שנמצאים אצל החמאס כרגע. החמאס בפריצה

המתוחכמת לבסיסים ידע לזהות דווקא את משרתי הביטחון המיוחסים, הבן של השר חצב ואת רב סמל מור קורן הבן של חבר הכנסת, ואת הבן של הרמטכ"ל.

הצנזורה מאפילה את הפרשה אבל את המלחמה לא ניתן להסתיר, המלחמה שהתחלנו מול חמאס היא מוצדקת מאין כמותה".

"בנוסף יש לנו על הפרק את האיום מצד איראן וידידותיה שממשיכות לצבור אורניום ומדברות על אטום".

"עזבו אטום, אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו איראן חזקה, הטילים שלה מאיימים עלינו, צריך למצוא פתרון".

"אנחנו חושבים שאיראן לא תקפה אז היא לא תתקוף אבל זה לא נכון, הכל אצלם מגובה במקורות הלכתיים שלהם, לכל דבר יש תאריך, הם לא תוקפים כי יש להם סבלנות, לדעתם עדיין לא הגיעה השעה המתאימה".
אמר ראש מוסד.

"צריך לנסות להבין, אנחנו משערים שיש חוט אפשרי שמקשר בין התעלומות או אפילו בין חלקן, אבל אין לנו את התמונה שתשלים את הפאזל". אמר ראש הממשלה.

"אני חושב שאפשר לשער השערות, אבל כל עוד אין לנו הוכחות אין לנו יכולת להתגונן, צריך קצה חוט", אמר ראש השב"כ.

"אגב, איפה היועץ המשפטי ביטחוני?" שאל ראש המוסד.

ראש הממשלה חייך ומלמל משהו על אילוצים שונים שמונעים ממנו להגיע הנה...

הם ישבו זמן ארוך ודנו, בלי יכולת להגיע להחלטה ברורה.

לפתע נשמעה נקישה על הדלת, בפתח עמד הח"כ החרדי צביאלי, בידו אחז ספר ומספר דפים.

"לא הייתי נכנס לשיבת ממשלה ביטחונית", אמר, "אבל יש כאן תוכן שיבהיר לכם הרבה דברים".

"ספר?" שאל ראש הממשלה נוטל לידיו את הספר "המנהרות של רומי".

"כן, ספר שמכיל מידע ביטחוני יקר ערך. בנוסף יש כאן תקציר שמסביר את הכל בכמה פסקאות, לעיונכם".

חבר הכנסת צביאלי יצא מהחדר, ראש הממשלה עיין בדפים מלמעלה, עיניו צדו את השורות הבאות:

"המנהרות של ארגוני הטרור שייכות לכתות סודיות השואפות להגיע לאחרית הימים עם מלך משיח משלהן שלא יאפשר, לאמונתן, למשיח היהודי למלוך.

הם לא נכנסו עדיין מכיוון שיש להם תאריך מסוים בו יש אפשרות למשיח להגיע, והן פועלות על ידי תוכנית עתיקה ומסודרת.

המנהרות משתרעות לאורך קילומטרים רבים, התאריך המוסכם הוא בעוד חודשיים, בראשון לינואר, אז אמור צבאו של הילו מקונן להגיע לארץ דרך היבשה ובעוד עיני העולם נשואות למאבק הצודק כביכול של הנכד של המשיח של אפריקה, מתחת לקרקע יכנסו צבאות של מדינות ערב.

המנהרות נחפרות על ידי פיצוצים, וזו הסיבה שהחלה המלחמה בעזה, כדי

שיחשבו שקולות הנפץ מגיעים מכיוון עזה”.

ראש הממשלה החוויר, נושא את עיניו וסוקר את הנוכחים בחדר.

”מדובר בתוכנית זדונית, שאני לא רוצה להאמין לה, בכל זאת נקרא את ההוכחות”.

”זה מסביר את פסל הדרקון שיכול לשמש כתחנת ממסר עבור המנהרות”,
אמר ראש השב”כ בדאגה.

”נצטרך את עזרת ארצות הברית שתשלח להנה חיילים לשמור על הגבולות ותתפרש ברחבי הארץ למנוע מיושבי המנהרות לבצע את זממם”, אמר ראש הממשלה ופנה לעוזרו: “עד כמה מטרים ניתן לחפור מנהרות מתחת לקרקע?”

”יש מנהרות גם בעומק של 50 מטרים”, אמר העוזר, “אפילו יותר, צריך לבחון זאת”.

”אז מדינות ערב אינן תוקפות כי הן מחכות ליום הדין, לתאריך מסוים, הן פועלות באופן דתי פונדמנטליסטי קיצוני ולא בפזיזות. השאלה מה האינטרס של הכתות הסודיות? מה הן רוצות להשיג?”

”הן רוצות להשיג שליטה גם על מדינות ערב, על הצד המוסלמי ועל ציר הרשע, כנראה. או שהן רוצות לחסל את ציר הרשע בדרך כלשהי כדי לשלוט על העולם”.

”אנסה לעיין בספר אולי נהיה חכמים יותר אחר כך”, אמר ראש הממשלה, שולח לעבר הכריכה מבט מהיר. “בינתיים שימרו על הכל בסוד, ננסה לבחון מה האפשרויות העומדות לרשותנו”.

פרק 48

בחודש שלאחר מכן הגיע צבא רב של ארצות הברית, ומילא את המרחב. הם התפרסו בעיקר בשטחים פתוחים, אנשיהם חפרו במקומות מסוימים, מנסים לאתר מנהרות.

יום הדין, על פי דבריו של מוהמד ברגות, התקרב.

ראש הממשלה התקשר לרבקה להודות לה על תרומתה העצומה למען בטחון המדינה.

הוא רמז לה שבזכותה השבויים חזרו לביתם בריאים ושלמים, זו היתה עבודה הפתעה מושלמת.

“אולי יום אחד הצנוורה תתיר לפרסם את הסיפור הזה, ואכתוב על זה ספר”, אמר לה ראש הממשלה, “ושמך יקבל מקום של כבוד, כמי שתקשרה מול ארגון טרור וכתבה ספר כדי להציל את המדינה, בלי מטרת רווח”.

רבקה חשה תחושת רווחה על כך שהסיפור הגדול הזה נמצא אצל אנשים שמבינים ומשתדלים לפתור אותו בדרכים שונות.

תושבי המדינה לא הבינו מדוע יש קולות מלחמה בארץ, האם הצבא של הילו מקונן כל כך מדאיג? למה שלא יתקפו אותם מהאוויר בדרכם הנה?

הצבא של ארצות המערב הגיע לאדמות ישראל. בעיני העולם המערבי ישראל נחשבת לדמוקרטיה היחידה במזרח התיכון והוא דרוך לשמור עליה כדי לשמר על האינטרסים של העולם הקורא לעצמו חופשי, דרוכים להתעמת מול כל איום. מדינות ציר הרשע מאיימות, ואנשי הצבא ממתנינים לקבל אות להסתער על הצבא הערבי שאמור לצאת מתוך המנהרות.

הם הגיעו מעל הקרקע נועדו להילחם מול הצבא, בעוד מתחת לקרקע היה שינוע של כוחות צבאיים מסיבים.

הצבא שהגיע מעל הקרקע, בניצוחו של המתחזה להילו מקונן היה הסחת דעת נהדרת.

*

השיח הציבורי החל להתעורר:

למה צריך מלחמות? האם יש במלחמות או בסכסוכים דבר טוב?

מה התועלת שיש בהסתה להרג, לכך שכל אחד מעריץ את עצמו ואת הקבוצה שלו ומסרב להיכנע לעובדה הפשוטה שיש מנהיג לעולם כולו, שכתב בתורה ובנביאים מה המטרה של העולם, שתהיה אהבה בין הברואים?

*

רבקה כתבה פוסט מסכם בבוצבוק, לפני שעזבה את המסך וחזרה לביתה:

יש מקרים שאי אפשר לשנות באופן ברור חיצונית את העולם, אבל יש מקום לשנות את העולם אם עושים שינוי פנימי, מאמינים בטוב, מנקים את הלב מחשיבה רעה, מבינים שאין עוד מלבדו, אז העולם החיצוני חייב להסתדר ולהיות טוב יותר.

‘עוד מעט ואין רשע ואיננו’.

אנחנו מוגבלים, לא יכולים לעשות דברים שלא בידינו.

אולי מה שמצופה מאיתנו זו עבודת מידות.

‘יהי חסדך עלינו כאשר יחלנו לך’,

‘ה’ צלך על ידי ימינך’

זו הנהגת ה’.

לחיות בתודעה נקיה של הכנעה, בלי קנאה, בלי חשיבה רעה, בלי תחושת חסר, עם הגשמה עצמית ושמחה והבנה שה’ טוב ומיטיב.

*

זה נפלא לשוב לבית, עם הוריך האוהבים.

הוריו של נתי קיבלו ברוח טובה את העובדה שהוא כבר אינו המנהיג של

האנרכיה.

”אני סומכת עליך, נתי. היית מנהיג נהדר, אבל להיות מנהיג זה מגביל”, אמרה לו אמו, בחלל הבית נישא ניחוח המאכלים אליהם כה התגעגע, ונתי שמח להיות בבית שלו.

אבא שלו אמר: ”מלכתחילה השידוך עם גפנר לא התאים לך, אני לא רוצה לדבר לשון הרע, אבל אתה אדם של חופש, היית מסתכסך עם הסבתא, והיא לא אדם שכדאי להסתכסך אתו”, הוא אמר זאת כדי לעודד אותו, ונתי חיך אליו בתודה. הכי קל לעקוץ אותך, שאתה תמים מדי, הוא העריך מאוד את הוריו שנשארו לצידו.

דבריו של הוריו עודדו אותו. הם שבו והודו לו שהצליח להחזיר אותם לביתם, סיפרו לו עד כמה שאפו לחזור לחיים רגילים, שקטים ושננים. אבא שלו אמר שלמד שאסור לו לחתום ערבות ולא לתת צ'ק פתוח לאף אחד ”למדתי בדרך הקשה לא להיות טוב יותר מידי”, אמר.

רוברטי נותר אצלו, מזכרת מהימים הקסומים בהם היה בתודעת מנהיג, ואפילו מלך.

נתי ניהל מולו שיחות ארוכות, בהן סיפר לו על תחושותיו. רוברטי היה מתחשב, הקשיב לו ותמך בו באופן מלא.

שבוע לפני אירוע החתונה הגדול של המנהיג החדש, שזכה לסיקור נרחב בכלי התקשורת, פנה אליו רוברטי:

”נתי?”

”כן רוברטי”.

”אני פונה אליך עם הצעה חשובה.”

”אני שומע.”

”בימים אלו הפך ניצן הררי לדמות פופולארית ואהובה על העולם כולו, ולא רק בארץ הקדושה.

בעיקר מכיוון שגם אירופה התחילה להפעיל אנרכיה בכפוף לתנ”ך, שהוא לטענתם שייך לעולם כולו, ויש בו תוכן אוניברסלי.

ניצן הפך להיות מנהיג עולמי בנוסף לזה שהוא לקח לך את הכלה יעל גפנה, אתה היית צריך להיות עכשיו במקומו...”

”אתה אומר את זה כדי להכעיס אותי? אתה יודע באיזה מצב אני נמצא!”

”רציתי להציע לך לחסל אותו ביום של החתונה שלו.”

”אתה רוצה לחסל אותו?”

”לא, אני לא, אני רוצה להציע לך לחסל אותו ולקחת בחזרה את הכלה שלך ואת התפקיד! הוא חייב להבין שהוא היה לא בסדר, הוא התנהג באופן שפל. אפילו לא התנצל. כולם יבינו אותך ולא ישפטו.”

”אני לא יכול להרוג אף אחד... מה פתאום.”

”אני מבין. בוא נחליט שאתה כאילו הורג אותו, אני אסביר לך איך להכין כלי נשק, שלא באמת פוגע. אתה תבוא לחתונה ותכוון עליו את הנשק. הוא יפחד, אולי מישהו אחר יטפל בו, וזו תהיה נקמה מתוקה.”

“אני לא רוצה לנקום בניצן!”

“אבל אתה מקנא.”

“נכון, אני משתגע מקנאה. אבל מה פתאום שאעשה למישהו רע בגלל הקנאה שלי, אני אדם מאמין והכל מאת ה', רק הוא מנהל את הכל.”

“הרוע הזה הפרי של בני האדם, נתי, אתה חייב לחסל את הרוע, אתה האדם הטוב, ניצן האדם הרע, תלחם בו, אם אתה לא יודע כיצד, אני יכול לשלוח אותך למישהו שילמד אותך.”

נתי הביט ארוכות לעבר הרובוט, מדובר סך הכל באלגוריתם מתקדם, אבל הוא נותן תחושה שהוא מדבר עם בן אדם.

“אתה עכשיו יואב, רוצה שנדבר בשפת הסימנים שלנו?”

“אוקי, מלכי, נעבור לשפת הסימנים.”

“טוב תדע שאני לא רוצה שיהיה לניצן רע. הדף לפניך, יואב. תסמן לי בפנס מה אתה חושב.”

הרובוט סימן לו עם הפנס, נתי חיבר את הסימנים:

“יש מעקב אחרי השיחה שלנו. אני מציע לך לסכם איתי שאתה מתכוון לבוא לחתונה עם נשק, תעדכן את ניצן שיש מנהרה סמוך לחופה במגידו שם הוא יתחבא אם ירגיש שיש משהו חריג, המתכנתים שלי רוצים שאתה תעשה מופע כאילו אתה רוצה לחסל את ניצן.

בימים הקרובים העולם שומע שניצן הוא המשיח, משיח לפי האמונה של

המתכנתים צריך למות ולקום לתחייה”.

”זה מטורף רוברטי, מה אפשר לעשות?”

”ניצן התנהג אליך בצורה לא הוגנת, הוא צריך להיענש, זה עונש ראוי, לאיים עליו באמצע החופה”.

”זה לא נכון יואב, אני לא מסכים להשתתף בכזה דבר”.

הרובוט סימן לו בפנס: ” תשתכנע כלפי חוץ, אתה חייב - המתכנתים שלי שלחו אותי לשכנע אותך לעשות זאת, אי אפשר לסרב מלכי, לפחות כלפי חוץ תראה שאתה משתכנע, תיקח כלי נשק מזויף ואנחנו כבר נדאג לחסל אותך”.

”מי זה אנחנו?” נתי קיווה שהמתכנתים, או מי שזה לא יהיה, לא יכולים לשמוע אותו מדבר.

”העולם ממנו אני בא. אני שייך לקבוצה, לארגון”.

”מצטער יואב אני יהודי, יהודי לא הורג מישהו בגלל שהוא מקנא, מה פתאום, גם לא בכאילו”.

”הוא הרס לך את החיים”.

נתי חייך: ” לא בטוח... אני חושב ללכת לרב ראובני לשאול על אורית, אם היא מיועדת לי אני מאמין שהכל יסתדר, היא מתאימה לי יותר, מעז יצא מתוק”.

הרובוט סימן: ”המתכנתים שלי חייבים לשמוע שהמשימה הושלמה, מלכי,

תגיד לי שאתה מוכן לבוא ואסביר לך מאיפה להשיג את הנשק, שיחשבו שאתה מגיע למגידו ביום החתונה, ותעביר לניצן הודעה שיש מנהרה באזור, כדי שישתתר ברגע שיקרה משהו חריג”.

ובקול אמר: “אתה חייב לחזור להיות מלך, רוצה שאסביר לך מאיפה לקחת כלי נשק?”.

”טוב רוברטי תסביר לי איפה יש כלי נשק, אנקום בניצן”, אמר נתי.

”אסביר לך מאיפה תוכל להשיג כלי נשק איכותי, הם יסבירו לך איך להשתמש בנשק הזה”, אמר לו הרובוט.

נתי חש שהוא נמצא בתוך חלום.

זו היתה בעיה לא פשוטה עבורו. הוא שנה כלי נשק או כל שיח על אלימות.

רוברטי העביר לו הנחיות, וביניהן את מספר הטלפון של מוכר נשק. יואב העביר לו את מיקום המנהרה במגידו, את כתובת המייל של ניצן, והסביר לו כיצד יוכל להתחמק ביום החתונה:

”תתחיל לנסוע לכיוון מגידו, רכוב על אופניים. תניח את הנשק במקום סודי באמצע הדרך ותחזור הביתה בלי הטלפון. תשאיר אותי בבית, ונראה מה יקרה הלאה”.

*

נתי שלח לניצן מייל:

”שלום ניצן. כאן נתנאל הלל גרץ, קיבלתי מידע ואני רוצה לבקש ממך

להתייחס למידע הזה ברצינות: ברגע שיקרה משהו חשוד בחופה, אתה צריך להבין שהגיע הזמן להסתתר כי מישהו רוצה לחסל אותך ולהאשים את היהודים שהם פגעו במשיח.

אתה אדם מפורסם, דמות עולמית, אנשים לומדים להעריך אותך ואפילו לחשוב שיש בכך משהו קדוש, משיחי.

שונאינו תמיד מומחים בלהאשים אותנו, לחפש אותנו כדי להרגיש שיש להם אמירה טובה.

כדי לבטל את התוכנית שלהם כדאי שתדע שיש ליד החופה מנהרה, אולי תעשה שם סיור לפני החופה. תמצא את המנהרה ותתכונן להסתתר, אם תוכל לשלוח אלי מייל בחזרה, שאדע שקיבלת את ההודעה".

ניצן ענה לו כעבור מספר שעות: "המייל שלך התקבל, גרץ, אני רוצה להאמין שמדובר בבדיחה".

פרק 49

החתונה של מנהיג האנרכיה ניצן יוני חיימוביץ-הררי עם ילדת ירושלים יעל גפנר היתה החתונה המדוברת ביותר בכלי התקשורת, ממש כמו חתונתם המלכותית של בני משפחת המלוכה הבריטית.

כלי תקשורת מכל העולם התקבצו לאזור מגידו, בו הוכשר שטח ענק לחתונה שנחשבה לראוּתנית בכל קנה מידה.

אנשי ביטחון רבים נפרסו בכל המקום, שולחנות חגיגיים עמוסים בכלים נאים, אורחים מכל רחבי העולם.

הציבור בישראל פחות אהב את החתונה הגדולה, בעיצומם של אירועים ביטחוניים, כשרוחות מלחמה מנשבות בעולם ובעת שיש, על פי דיווחים זרים, בני ערובה בעזה.

גם חברי הממשלה לא שמחו להשתתף בחגיגה של מנהיג האנרכיה שתפקידו עמד בסתירה לתפקידם, אבל הם אישרו הגעה לאירוע, שנערך בהפרדה מלאה כראוי לחתונה חרדית למהדרין.

ניצן היה נרגש, אך גם קצת מודאג, הוא הכניס את האקדח שלו לכיס החליפה באופן שלא יורגש חיצונית וייחל לטוב. דבריו של נתי היו מנותקים מהמציאות, אבל הדהדו במוחו ללא הרף.

האם נתי מקנא בו?

מה פשר הדברים שכתב לו במייל נוסף:

"אתה לא חייב להקשיב, כדאי שתדע שארגון סתרים מתכנן מזימה, תשמור על ערנות ואני מציע לך שתכין מקום מסתור עבודה ועבור הכלה. יש באזור מנהרה עתיקה, תכין את השטח כדי שתוכלו להסתתר במידת הצורך, כך הם לא יוכלו לעשות לכם כלום".

ניצן חייך באותו רגע, אבל החליט ליתר ביטחון למצוא את המנהרה.

כשנוכח לראות שהמנהרה אכן נמצאת במקום שציין נתי גרץ, הבין שהוא צריך לשמור על ערנות.

כעת הוא פסע לעבר החופה מפוארת, מסביב נוף מהמם, אוויר נפלא מבושם בניחוח פרחים יוקרתיים.

יעל גפנר, הכלה, ישבה על כסא הכלה המפואר. ניצן חש עד כמה כלום לא מובן מאליו. הוא זכה! הוא מקים בית בישראל!

אמנם זה לא כל כך פשוט, יש לו את מארק ואבני ברקע, וגם סבתא מאטל מדברת על רצונה ליטול חלק בהנהגת המדינה, למרות זאת הוא כאן, פוסע לאיטו לצלילי מנגינה שלמד כל כך לאהוב.

הוא ניגש בצעדים איטיים לכסות את הכלה.

אחר כך הוא פסע לעבר החופה וחיכה לה, באוויר נשמע רעש מוזר, רחוק, ניצן נדרך מבלי משים.

הוא הביט לעבר הקהל ואז לעבר השמים, ניכר שכולם עסוקים במנגינה המרגשת, האם רק הוא שומע את הרעשים?

הפתח של המנהרה קרוב, מוסווה על ידי שטיח שהוכן מבעוד מועד ומוסתר על ידי קיר מאולתר שנבנה עבור זה.

הרב עומד, הנה סבתא מאטל הנרגשת, והינה הוריו. אימו חבשה פאה עבור החתונה ואביו חובש כיפה, הם גאים בו מאוד.

“הרי את מקודשת לי”, טבעת, שבירת כוס.

“אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני”.

הרעש המטריד גובר, אנשים נושאים מבט אל על מבחינים בצלחת מעופפת, כמו מתוך תמונה מלאכותית.

מה קורה כאן?

והנה עוד מספר צלחות מעופפות.

מופע של חיזורים?

המחשבה הראשונה שמילאה אותו: נתנאל הלל גרץ צדק!

מתוך הצלחת הגדולה נחת אדם גבוה, עם בלורית אפורה ולבוש מוקפד, היישר לכיוון החופה.

”בואי איתי, יעל”, אמר ניצן בבהילות והצביע לעבר הקיר הלבן המסוגנן.

הם עוברים את הקיר ויורדים היישר אל המנהרה הסודית.

נכנסו פנימה וקול נקישה נשמע, מישהו סגר עליהם את הפתח.

הוא החוויר והביט לעברה של יעל, היא נראתה רגועה.

”קרה משהו?” שאלה, ”מה זה כל המופע הזה?”

ניצן הביט לכל הכיוונים, הם נמצאים בתוך מקום חשוך, יש לו טלפון ביד, הוא ינסה להאיר את החלל לראות מה ניתן לעשות.

בחוץ נשמעו רעש ומהומה, ניצן החליט לנסות לראות מה הולך שם, אבל לא הצליח לפתוח את הדלת, היא היתה נעולה.

האם נתי נוקם בהם בדרך הזו? מה הולך כאן?

*

הוא יצא לכיוון מגידו באופניים, באמצע הדרך הטמין את כלי הנשק ואת הטלפון בנקודה נסתרת לאורך הדרך, וחזר לבית, הוא התיישב מול הרובוט ודיבר כמו לעצמו:

”אתה יודע, רוברטי, היום החתונה של ניצן, אני הייתי אמור להתחתן שם, במגידו. למה הזהרת אותי שניצן צריך להסתתר?”

”אתה בטח מקנא, מלכי”.

“אני כבר לא מלך, רוברטי”.

“בשבילי תמיד תישאר מלך”.

“תודה רוברטי, אני גם מקנא וגם שמח. ניצן בחור טוב מגיע לו להתחתן ולהיות מנהיג”.

“אומנם אין לי רגשות, מלכי, אבל ממה שאני מבין מה זה רגשות אני רוצה לומר לך שאתה אדם גדול באמת, זה מאוד קשה, לפרגן, בעיקר אם זה על חשבונך”.

“אני יודע. זו העבודה שלנו בעולם, להתגבר על הטבע הנחות ולהיות מלכים באמת, למרות הרגשות שלפעמים לוקחים אותנו למקומות בלתי רצויים”.

“אני יכול לומר לך משהו? אבל בשפת הסימנים שלנו”.

נתי לקח את הדף והניח מול הפנס של רוברטי הרבובט, שסימן לו:

“אני יודע על משהו שאמור לקרות במגידו”.

“תסביר, רוברטי, הרי הזהרתי את ניצן, יש משהו נוסף?”

“חשבתי שתשמח להתנקם בניצן שלקח לך את הכתר, מלכי, אבל אחרי שהסברתי לי כמה חשוב להתגבר, אני רוצה להתגבר כמוך, המתכנתים שלי לא רוצים שאף אחד ידע. אני רוצה לספר לך את האמת: ניצן ויעל נעולים במנהרה, יבוא לשם אדם שיעשה ניסים, הוא יחליף את ניצן ויכבוש את כל העולם בשידור ישיר. העולם עומד להמליך את מלך המשיח”.

נתי הופתע, "מי זה מלך המשיח?"

"הדמות של רינגו סמית, הוא מוצג כמשיח בתחילה".

"המשיח בהתחלה? ומי בהמשך?"

"הוא מכין את הקרקע למאורעות גדולים יותר שמתוכננים בהמשך, הוא רק ההתחלה, יש כמה אנשים בני דמותו שאמורים להחליף אותו כדי ליצור אשליה של התרחשות על-טבעית".

"יואו, מה אפשר לעשות? זו נשמעת לי תוכנית רעה מאוד, רוברטי".

"אני יכול לעשות מה שתרצה, מלכי, אני לרשותך".

"אתה יכול לבטל את התוכניות שלהם?"

"אני יכול לשבש הכל, ואתה תתקשר בינתיים למטרה ותדווח להם שניצן והכלה שלו כלואים במנהרה".

*

האיש הגבוה נעמד היכן שניצן והכלה עמדו עד לפני רגע.

"שלום לכם קהל נכבד, אני מלך המשיח, החתן והכלה היו רק משל לממלכה שלי", הכריז, "באתי הנה באותות ובמופתים לגאול את העולם, ניצן הררי והכלה שלו עלו לשמים ונתנו לי את ההנהגה העולמית.

הכל בידי, הכל שלי כרגע, כולכם נתיני כנציגו של הבורא עלי אדמות, מי שלא יקבל את מלכותי, ימות".

הקהל המבועתת היה מרותק למחזה, מכל עבר התקרבו רובוטים, צלחות מעופפות עפו מעל ראשי האנשים והדליקו אורות לסירוגין, ציפורים שונות עפו בשמים, ויצרו מופע מרהיב, מנגינות קסומות נוגנו ברקע.

מלך המשיח?

"זו המלחמה של ה' בארמגדון", קרא האיש, "זו המלחמה של הטובים מול הרעים".

"אנחנו הטובים אנחנו ניצחנו, כל מי שנגדי - נחשב רע ויושמד מעל האדמה".

לרגעים, הקהל היה בטוח שמדובר בבדיחה או בהצגה, אבל הצלחות שהשמיעו קולות חזקים של כלי נשק הובילו אותם למסקנה שמדובר במופע אמיתי.

"וכעת, כולכם להשתחוות לפני, ולהכריז: ברוך בואך מלך המשיח", אמר האיש.

באותו רגע ארע דבר מוזר: הצלחת המעופפת הגדולה התקרבה לאיש שהציג עצמו כמשיח, בלעה אותו והתרחקה מהמקום, הצלחות המעופפות החלו להתרחק מהמקום אף הן, הציפורים נעלמו, הרובוטים פסקו לנוע, הטלפונים של האנשים התעוררו לחיים ונכתב עליהם, כמו בהתראת פיקוד העורף: 'התראה משיח שקר'.

החשמל קרס, תאורות החירום הבהבו ונדלקו והרמקול השמיע קול מתכתי: "מדובר במשיח שקר, הוא ביים את הכל".

למקום הוקפצו אנשי שרותי הביטחון, המנהרה נפתחה בידי נציג משטרה,

ניצן ויעל יצאו משם חיוורים, אך בריאים ושלמים.

החתונה הסתיימה כעבר מספר שעות, כשהנוכחים לא מפסיקים לדבר על מה שארע.

כל האירוע תועד בידי כלי התקשורת, הקהל היה המום, ייקח להם זמן להירגע מההתרחשות הזו.

*

“עשיתי את זה נתי, שיניתי את האירוע בניגוד לקוד יצרן שלי. השתמשתי בהבנה האנושית שלך, בהתגברות האנושית שלך כדי לחולל שינוי. הצלתי בני אנוש, אני הוכחה לכך שיש לכל אחד סיכוי להיות טוב, אפילו לרובוט מתוכנת”.

נתי חייך, הרובוט לא מבין ברגשות אבל הוא בחר בטוב, בזכותו, בזכות האמונה שלו – בטוב.

אפילוג

הוא יכול להמשיך להיות קבצן, והוא יכול למצוא את המקום האמיתי שלו בעולם.

בשנים האחרונות הוא עבר מסע. פעם היה כמעט מלך, אחר כך מנהיג אנרכיה עם סמכויות כמעט בלתי מוגבלות, עם שידוך נוצץ ועתיד מבטיח, אחר כך הסתבך, והגיע לכאן, לחיים בזהות בדויה ברחוב.

הוא נשאר אותו אדם, רק החליף זהויות כל העת, וזו נקודת חופש משמעותית בשבילו.

הוא מבין כעת שהוא נשאר הוא, ולא משנה אם הוא מלך או קבצן, הוא לא צריך להשיג משהו גדול או שורת הישגים גדולים, הוא צריך פשוט לבחור את בחירותיו הטובות בכל יום מחדש, ולהיות מודע לבחירות הפחות טובות שלו, כי הוא לא יכול תמיד להיות מדויק בכל מעשה ומחשבה.

עברו כבר מספר חודשים מאז היה אצל הרב ראובני, הוא יכול לנסות ללכת אליו שוב.

הדלת של הרב ראובני היתה פתוחה למחצה, מתוכה עלו קולות דיבורים, הוא עמד במרחק מה, ממתין שהאורחים ילכו, ואז ניגש לדלת ונקש עליה.

הרב ראובני פתח את הדלת, הוא לא זיהה אותו בגלל המסכה, נתי הסיר את המסכה והרב המופתע קידם אותו בברכה.

”לא ידענו מה איתך”, אמר לו.

”באתי לכאן כדי לשאול את הרב לגבי השידוך עם אוריתי”, אמר נתי, ”היא אמרה שיש לה הצעה על הפרק, האם יצא מזה משהו, או שהיא מוכנה לשמוע?”

”אתה רוצה להציע אותך, נתי?” הרב חיך אליו חיוך חמים, ”האמת שככל מה שידוע לי, אורית תשמח להכיר אותך, אולי תצא מזה חתונה”. אשתו של הרב הניחה על השולחן כד מים עם פרוסות לימון לצד כוסות זכוכית.

”תשתה מיץ מרענן, נתי, ותישאר אצלנו בינתיים, תספר לי מה חדש? מה אתה יודע על החתונה של המנהיג? שמעת מה קרה עם המשיח המתחזה? אומרים שמדובר בסופר רינגו סמית, הוא נלקח למקום לא ידוע על ידי הצלחת המעופפת שלו, המדינה מחפשת אותו”.

”אני יכול לספר לך שיש לי רובוט גאון, בינה מלאכותית שאילפתי אותה להיות טובה ומוסרית”, אמר נתי, בקולו נימת גאווה.

”לעולם לא נדע מה זה מוסר אמיתי, נתי, נצטרך ללמוד את זה עוד ועוד, עד שנגיע להבנה שה' טוב ומיטיב ורוצה שיהיה טוב לכל הנבראים כולם. איך להגיע לאותו טוב מוחלט? על ידי אמונה שאין עוד מלבדו, ועד ידי פעילות מעשית והגשמה עצמית”.

נתי הנהן קלות, זה נכון, האמונה היא החיים עצמם, להאמין בטוב, ולא להאמין ברע.

התורה היא טוב, המצוות הן טוב, ה' הוא טוב.

מי צריך להאמין ברע?

הדלת נפתחה, אורית הופיעה, נושאת עוגה מעשה ידיה.

"ברוכה הבאה, אורית, כנסי למטבח להביא לרבנית את העוגה", אמר הרב ופנה לנתי: "אולי תפגשו כבר עכשיו?"

נתי נע על מקומו במבוכה, בגדי הקבצן שלבש לא החמיאו לו. האם כך יופיע בפניה?

"אני לא בטוח שעכשיו זה מתאים", הצביע על עצמו, "אני לא נראה טוב כל כך".

"יש כאן את הבגדים שלך, כנס להתארגן, אקרא לזלמי שיספר אותך", אמר הרב ראובני, "גם אורית תרצה ללכת להתכונן, כשרוצים להקים בית לא כדאי לחכות, יש לי תחושה טובה לגבי השידוך הזה", אמר הרב בחיוך.

כעבור שעה, כשהוא מסופר ולבוש היטב, בשיחה מול אורית, שסיפרה לו על הספרים שהיא אוהבת לקרוא, על חנות הספרים של הוריה, ועל שאיפתה להיות סופרת, שאיפה שיכולה להתגשם בקלות עם החוק לכתובת ספר, והקשיבה למסע שלו, הבין נתי שיש לפעמים מסע שכדאי לעבור, ולו כדי לצמוח ולהיות הגרסה הטובה יותר של עצמך.

שלושה חודשים אחרי:

קולות זמר נשמעו בחתונה שלו, בה השתתפו אנשים רבים.

גם ניצן הגיע, עם יעל אשתו.

ניצן נותר מנהיג האנרכיה, בעוד הוא, נתי, עדיין מחפש את עצמו בעולם, אולי יחזור לעבור בתור עוזר של מוטי בכנסת, אולי ימצא תפקיד אחר.

מוטי ניגש אליו וחייב אותו "וואי וואי נתי, מה שקרה כאן במדינה, יש דברים שאתה לא יודע", לחש באוזניו, "אנחנו צריכים לדבר... היינו לפני מלחמת עולם קרובה, צביאלי עזר לי להעביר תוכן חשוב לראש הממשלה, סיפור רציני...". נתי הביט אליו, האם הוא מתכוון לחתונה של ניצן, או שמא יש המשך למאורעות שקרו כאן לאחרונה? האם יתכן שהם נחלצו ממאורע נוסף, גדול, בחסדי שמים?

מוטי הוסיף ואמר: "אשתי שואלת אם תרצו שנעשה לכם שבע ברכות אצלי בבית? אם כן, תהיה איתי בקשר, בשמחה!"

*

הריקודים היו סוערים ושמחים, נתי השתלב בהם בטבעיות. הוא הרגיש מאושר, חיוך רחב נסוך היה על פניו.

אדם גבוה, כהה עור, פילס דרכו בין החוגגים וניגש אליו, בידי אחז תינוק, נתי זיהה אותו כ'דוד', התינוק הקטן.

"איזה מתוק!" הוא צבט אותו בלחי קלות.

באצילות שקטה לחץ האיש את ידו ואמר: "אני שמעתי הכל, נתי, רוצה לומר לך תודה, מבין שהיתה לך כוונה טובה, וצר לי שבגלל מה שקרה לקחו לך את ההנהגה, אתה יודע, גם למלך סלומון מירושלים לקחו את המלוכה ואחר כך היא חזרה".

נתי חיך אליו, "לא הייתי מלך מעולם, אלא אם כן אתה רוצה לומר שכל יהודי בבחינת מלך, בגלל הנשמה שלו".

"כן כן, זה נכון, זה מה שצריך לומר, אני לא מלך, אתה לא מלך או אולי כולנו מלכים", אמר לו הילו מקונן בקריצה קלה והצטרף לריקודים.

"עוד ישמע בהרי יהודה ובחוצות ירושלים", נשמעה שירה תוססת.

זו נבואה, נבואה והבטחה שיהיה טוב, ואולי היא כבר התגשמה, בעצם זה שהם רוקדים כעת, ברחובות ירושלים? בזה שהם מאמינים בטוב.

ניצן, המנהיג החדש ניגש אליו ולחץ את ידו בעוז, הוא נראה מאושר.

נתי שב בבת אחת למציאות. הוא נעמד על מקומו לרגע ארוך, בוחן את המנהיג החדש של האנרכיה. ניצן לקח ממנו את הפיקוד, הוא זה שממשיך להנהיג את האנרכיה.

אבל הוא, נתי, מאושר כעת בדרכו שלו. הוא לא צריך להיות המנהיג של האנרכיה, הוא צריך להיות המנהיג של עצמו. מנהיג אמיתי, איכותי, כזה שרק הוא יכול לבנות. הוא חיבק את ניצן ואיחל לו בהצלחה, מבחין במאבטחים סמויים סביבו.

הוא לא סיפר לו עדיין, וגם לא חושב שיספר לו בעתיד, שהוא זה ששלח את המשטרה כדי שתעזור לו לצאת החוצה, מהמנהרה, כשרינגו סמית ניסה

ליצור מצג גאולה במגידו.

לא סיפר לו שהוא זה שהציל אותו, שהרובוט שלו גרם לקריסה של כל הכוחות הרעים שבאו ליצור מצג שווא.

כעת, כשהם עומדים זה מול זה, ניצן הררי שבידיו מונחים עולם שלם, קסום, של עשייה ומנהיגות, בעוד הוא עדיין מחפש את דרכו, קנאה מתגנבת לליבו. הוא חש בכך. אך האם הוא רוצה את ההנהגה שוב?

אולי, כן. הוא חש קצת קנאה וקצת תסכול, אבל יש גם אור גדול שמתברר דווקא כשהוא מחליט להמשיך לחיות לצד הרגשות השליליים, ולא בתוכם.

הם לא מאפיינים אותו, הרגשות, הם סך הכל אמורים לכוון אותו בדרך ועוזרים לו להתחבר לעצמו.

הוא, נתי, ימשיך לחפש את האמירה שלו בעולם, ויזכור שיש לו את עצמו – האדם שמוכן לחיות את עצמו באמת, ולבחור את הבחירות הנכונות שלו, לאהוב את מי שהוא ולהישאר נאמן לאלוקיו, ולא משנה עד כמה הוא מתמודד נפש.

הוא ימשיך לחפש, ימשיך להקשיב לעצמו, ימשיך להאמין ולחפש את הטוב, ולהתרחק מהרע, בכל יום מחדש.

הדי החתונה היו סוערים, וגם מרגשים.

ברקע המוסיקה נשמעה תקיעה קלה ונעימה של שופר, אולי היה זה אחד מחבריו הקבצנים שהביא אתו שופרו?

ואולי היה זה שופרו של משיח.

ספריה הקודמים של א. פרי (לפי סדר הוצאתם):

במה ללא קהל

קוד נפוליאון

הצעה לסדר (מסדרת "הצעה לסדר" חלק 1)

סדר הפוך (מסדרת "הצעה לסדר" חלק 2)

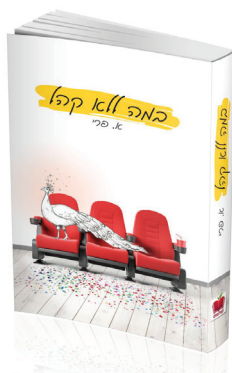
דובי שיר והכתר האמיתי

גיבור הסיפור

מסדר מלחמה (מסדרת "הצעה לסדר" חלק 3)

במה ללא קהל

עלילה המשלבת דרמה עם הומור, במהלך מסע של חתן צעיר, קשה למידה, הנכנס למשפחה בעלת עמדת השפעה. לצד כישלונות חוזרים ונשנים שלו בכל תחום, הוא מגיע לשערי הצלחה ונכשל פעם אחרי פעם. האם כל חייו הוא יהיה "שלימזל", או שמא ההצלחה תאיר לו לפתע פנים? מנקודת שפל אליה הגיע, הוא מזנק במפתיע לשערי הצלחה מסחררת. וכאן ההתמודדות מתחילה, כי למרות ההצלחה - הוא אינו חש סיפוק. המאבק עם השאלות מי הוא באמת ואיך יגיע להערכה עצמית אמיתית, פותח לו פתח לעולם חדש ומסקרן. סיפור עוצמתי ודינמי, שלא יותיר אתכם אדישים.

קוד נפוליאון

תומר אהרונוביץ הוא איל הון ישראלי, נהנתן וקל־דעת, השואף למצוא דרכים נועזות שיסייעו לו להימנע מלהיכנס לכלא בעקבות התנהלות בלתי חוקית. אפי לוי הוא גער צעיר ומרדן, ממשפחה חרדית, הנמלט־מגורש מביתו, ומתמודד עם רחוב בלתי־מסביר־פנים, תוך חיפוש

אחר חופש ושחרור. דרכי השניים נפגשות בתקופה שבה תומר מקבל כתשורה לעסקת סטארט-אפ שערך עם קלוד פרנסואה - טבעת חותם עם דמותו של נפוליאון בונפרטה. תומר דורש מצ'רלי, עוזרו, להחליף את דיוקן הקיסר הצרפתי שבטבעת לדמותו שלו. האם צ'רלי, העוזר הנאמן, שותף לקנוניה המתרקמת סביב המיליארדר?

אפי לוי, שמוצא מפלט בארמונו של תומר, מקבל את כל מה שבן גילו יכול לחלום עליו - ומתקשה להבין מדוע אינו מאושר. הגיבורים עוברים תהליכים מרתקים. בספר מובאות גם עלילות משנה מעוררות מחשבה, ומשולבים קטעי יומן מעטו של עיתונאי צרפתי-יהודי משנות המהפכה הצרפתית.

מתוך הספר: "ההיסטוריונים טוענים שהיה לך שיגעון גדלות. ייתכן שגם לי יש שיגעון גדלות, רק שזו מתנה, נפוליאון. כי רק אם אתה משוגע אחרי עצמך ויודע שיש לך מטרה חשובה - רק אז אתה יכול לחפש כל חיך אחרי הטוב שלך".

הצעה לסדר חלק 1

נתנאל הלל רוצה לשנות את העולם לאחר שהוא נתקל במקרה של חוסר צדק מצד אנשי החוק. שוקי מלכה מחפש מזה זמן רב דמות מתאימה למהפך ממסדי שהוא מתכנן. דרכיהם נפגשות, והם יוצאים למסע משותף לכיבוש מטרותיהם השונות-דומות. הדרך ארוכה, כשברקע מתנהל מעקב

מצד שירות הביטחון הכללי. עלילת מתח קלילה, משעשעת ואמיצה, שמציעה פרשנויות מעניינות לדברים שקורים סביבנו.

סדר הפוך חלק 2

עלילת מתח מתוחכמת וייחודית, המשלבת אמירות אקטואליות ופתרונות אפשריים למצב במדינה.. בספר - ארגון אנרכיסטי עומד מאחורי הקונפליקט בין הרשות השופטת למחוקקת, במטרה לבטל את השלטון ההיררכי וליצור מרחב אזרחי של חופש מוחלט. אנשי ביטחון שנאמנותם מוטלת בספק, דרקון מסתורי, קונספירציות, חברי כנסת, סופר קנדי וצעיר חרדי שרוצה בסך הכול למצוא שידוך מתאים - כל אלו ועוד, מביאים משב רוח חדש דרך מסעות ותהליכים מרתקים. מתח קליל ומשעשע, המשלב רעיונות עמוקים ואמירות מהפכניות.

מסדר מלחמה חלק 3

המשך לסדרה "הצעה לסדר" -

מלחמת אחרית הימים הציתה לאורך הדורות את הדמיון האנושי. הוגים, אנשי דת והמון העם ציפו בדריכות ליום הדין.

מסדר מלחמה - ספר מתח, רומן סוציולוגי המציג עלילה המתרחשת

בצירי עלילה נפרדים, שנראים בתחילה בלתי קשורים זה לזה: רבקה נאלצת להכניס לביתה מסך נגד רצונם של בעלה ומשפחתו – ומוצאת עצמה מתכתבת עם טרוריסט, בידיה מידע חיוני שאיש אינו מוכן לשמוע. הילו מקונן, נסיך אתיופי מיוחס, נלקח לעיר אקסום – המקום שבו, על פי המסורת האתיופית, מונח ארון הברית. נתי גרץ, מנהיג תנועת האנרכיה, מקבל משימה בלתי צפויה: להציל תינוק משמד רוחני – והולך ומסתבך. יעל גפנר, בת ירושלים, ניצבת בלב ויכוח סוער סביב שידוכה, ועוד...

בסיום העלילה מתבהרים העניינים, כשבעיצומה של החתונה המתקשרת במגידו 'נופל' אדם משמים, וטוען שהוא שליחו של אלוקים.

מי שלח אותו? ומי ילחם נגדו?

זהו סיפור סוחף ומעורר מחשבה, הנוגע בשאלות של אמונה, גורל, ומשמעות – ומבוסס על מחקר מעמיק ומאורעות אמיתיים מן התקופה הנוכחית.

מסדר מלחמה הוא ספר שמנסה לעשות סדר – בלב המציאות הסוערת – באמונה גדולה בבוא העולם ובמסר אחד ברור: אין עוד מלבדו.

דובי שיר והכתר האמיתי

ספרון ילדים מקסים, בנושא הערכה עצמית וחרם חברתי.

גיבור הסיפור

מדריך עוצמתי עם סודות מקצועיים בדרך למימוש עצמי.

"גיבור הסיפור" מכיל סדרת מאמרים, בהם יבקרו הקוראים בתחנות המסע המעצים והמרגש שחוותה המחברת באמצעות הכתיבה - שהעניקה לה את היכולת להתבטא, להתממש ולחיות את עצמה מחדש. הספר פותח חלון הזדמנויות לאנשים עם פוטנציאל שבוער מבפנים, ומכוון אותם לנפץ מחסומים שקופים, לשחרר את הכישרון החוצה, ולהתחבר באמצעות הכתיבה למקור הנביעה הפנימי שמאפשר לנו להיות מי שאנחנו באמת.

